

DÜNYA EMEĞİN OLACAK

2018 yılı hafızalarda Sarı Yelekliler'in Paris'in göbeğinde yaptıkları eylem ateşleriyle hatırlanacak. Fransız işçi ve emekçileri bir kez daha ayağa kalktılar; bu kez "göğü fethetmek için değil", yer-küreyi sarsmak için... Paris Komünarları'nın geçtiği yollardan geçerek, "Elveda Proletarya" diyenleri ayaklarının altında paspasa çevirerek yürüyorlar. Ve dünyanın geri kalanı onların her adımını takip ediyor.

Milyarlarca insan "gideni ve gelmekte olanı" ilgi ve merakla izliyor, sınıf sezgileriyle sonuçlar çıkarıyor, deyim yerindeyse bugünün işini yarına bırakmıyor; "yarın artık bugündür" diyerek harekete geçiyorlar.

Dünya yeniden bir alt-üst oluş süreci yaşıyor. Kapitalist sistemin Yeni Evre'sinde devrim umudu, her zamankinden daha güçlüdür. Dünya, bir avuç tekelin eline kalmayacak; ufuktan bir güneş doğmaya başladı bile! Gözlerinizi o güneşten kaçırmayın.

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

2 - 16 Ocak 2019 / S 65 / 1 TL

İŞGAL HAZIRLIĞINA KARŞI DEVİRİMİ GÜÇLENDİRELİM

Dünya yeni bir yıla daha girerken, insanların kafasındaki geleceğe dair beklentiler, hayaller ve ümitler, kapitalist sistem tarafından karartılmaya devam ediyor. İnsanların savaşların veya savaş tehditlerinin olmayacağı, insanın insanı sömürmeyeceği, ezmeyeceği, inançlarından ve kültüründen dolayı aşağılanmayacağı, herkesin kendi dilinde insanlığın ortak türküsünü söyleyeceği, sınırsız, sınıfsız bir dünyaya duyduğu özlem de devam ediyor.

Fransa'nın göbeğinde Sarı Yelekliler'in eylemleri, dünyanın dört bir tarafında emperyalist-kapitalist sisteme karşı isyanlar, ayaklanmalar, insanlığın ortak düşünüyü canlı tutuyor. Marx'ın 170 yıl önce bahsettiği "komünizm hayaleti", ete kemiğe bürünmüş halde 7 kuta üzerinde dolanmaya devam ediyor. "Kapitalizmin Kara Kitabı" nı kapatmak için dünyanın dört bir yanında insanlar, ayağa kalkıyor, mücadeleden ateşini harlandırıyorlar. Emperyalist-kapitalist sistemin dünya bunalımı derinleşiyor. İnsanlığa, savaşlardan, yıkımlardan, kan ve gözyaşından başka hiçbir şey veremeyen emperyalist-kapitalist sistem, tarih sahnesini terketmemek için gözü dönmüşçesine saldırılarını yoğunlaştırmış durumdadır. Halihazırda sürmekte olan 3.Dünya Savaşı, dünyanın başka yerlerinde insanlık için büyük yıkımlar hazırlamaktadır. ABD'nin başını çektiği emperyalist devletler, yeni provokasyonlarla ömrünü tüketmiş olan kapitalist sistemi ayakta tutmaya çalışıyorlar.

ABD'nin "Suriye'den çekilme kararı" almış olmasını bu koşullar içinde değerlendirmek gerekir. Açık ki, ABD bu hamlesi ile Türkiye'yi savaşın ön cephesine sürüyor. Daha doğrusu, işgal ve ilhak için yanıp tutuşan dinci faşist iktidarın ve faşist devletin önündeki engelleri kaldırarak, yeşil ışık yakıyor. Faşist devletin "atadan yadigar" "Misakı Milli" diye ifade edilen topraklar üzerindeki işgalci emelleri bilinmeyen bir şey değil-

dir. Bilinen eski lapa yeniden piyasaya sürülmektedir; "İŞİD ve terörle mücadele" adı altında Türkiye'nin Rojava Devrimi'ni kanla boğması ve Güneybatı Kürdistan'ı işgal etmesi gündemdedir. Bu, bölgede yaşayan Kürt, Arap ve diğer halklar için yeni katliamlar, yerinden yurdundan edilme, baskı ve zulüm anlamına gelmektedir. Bölgedeki devrimci yapılar, bu işgal saldırısı karşısında topraklarını ve halklarını koruyacaklarını açıklamışlardır. İşgalci TC devletinin heveslerini kursağında bırakmak için bölge halkları kendi aralarında mücadele birliğini örmektedirler.

Bu işgal hareketinde faşist TC devletinin başarısız olması, sadece onu değil bir bütün olarak emperyalist-kapitalist devletleri hüsrana uğratacaktır. Nasıl ki, Rojava Devrimi, Ortadoğu ve dünya halkları için bir moral kaynağı olmuşsa, Rojava Devrimi'nin savunulması, saldırılar karşısında korunması da bütün dünya halklarının zafere olan inancını pekiştirecektir. Hiç şüphesiz, bu savaşım büyük bedeller vermeyi göze alarak zafere ulaşacaktır. Türkiye ve Kürdistan devrimi bu temeller üzerinden yükselecek, başta Türk dinci faşizmi olmak üzere, bölge gericiliğini tarihte hak ettikleri yere gömeceklerdir. Egemen sınıf ve onun temsilcileri, öyle naralar atarak halkları teslim alamayacaklarını bir kez daha görecektir. Bunu, bir temenni olarak değil, somut olgulara dayanarak söylüyoruz. Durum "ava giden avlanır" sözüne uygun biçimde gelişiyor. İşgal ve ilhak için ağzının suyunu akıtan faşist devlet ve dinci faşist iktidar, evdeki bulgurdan olma telaşına şimdiden düşmüş görünüyor. Kapı kapı dolaşarak destek aramaları bundandır. Bu korkuyu, bu telaşı "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Rojava Halkı Yalnız Değildir" şiarı altında harekete geçerek geçiye dönüştürelim.

Şimdi bir kez daha halklarımızın mücadele birliği zamanı, bir kez daha devrimle dünyayı değiştirme zamanı.

>>Editör... MENBİÇ KAPANI

"Bir gece ansızın gelebiliriz" lümpen üslubuyla özetlenen bir politikanın Türkiye'yi getirdiği nokta, geri dönüşü olmayan bir savaşı yoludur. Savaş son anda önlenemez mi, önlenemez mi ayrı bir konu, ama tarafların silahlarını yağladıkları, bakımlarını tamamladıkları, mevzilerine girip savaş pozisyonu aldıkları kesin.

Manzara hakkında kabaca da olsa bir fikir edinebilmek için, Türkiye'nin Hatay-Kilis hattına; Rojava'nın Türkiye'nin işgali altındaki topraklarına ve Suriye'nin kuzey çıkkan tüm anayollarına bakmak yeterli olacak.

3

Bağımsız Sınıf Çizgisi

C.Dağlı

2

Anti-Emperyalizmin
Özgül Ağırlığı

Ali Varol Günel

4

Olgularla İç Savaş - 3

Özgür Güven

5

Savaş Ve
Gençliğin Tavrı Üzerine

Umut Güneş

7

Şimdi Öne Çıkma Zamanı

Arif İşçi

8

Doğal Cinayetler/
Zincirsiz Hayatlar

Aybel Gül

10

Gülüşüne Güneşi Dolduranlar

Kenan Kızıl

12

BAĞIMSIZ SINIF ÇİZGİSİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

İşçi sınıfının toplumda siyasal öneminin, ağırlığının ve çekiciliğinin artması, halka ve devrime önderlik etmesi ve yeni bir geleceği belirleyecek bir duruma gelmesi, her koşul ve ortamda bağımsız devrimci sınıf çizgisi izlenmesine bağlıdır. Tek kelimeyle bağımsız sınıf çizgisi, emeğin kurtuluş kavgasının zaferi için olmazsa, olmazdır.

Devrimin, günün en önemli, en öne çıkan ve en ivedi sorunu olduğu Türkiye ve Kürdistan'da burjuvaziden ayrı ve ona karşı hareket etmek, doğrudan doğruya devrimin başarıya ulaşmasıyla bağlantılıdır. Yalnızca proletaryanın kurtuluş kavgasına sırt çevirenler, emekçi sınıfın bağımsız devrimci hareketinin önemini küçümser. Dolayısıyla diğer siyasi hareketlerin gerçek durumu, burjuva ve burjuva partileri karşısındaki tavırlarıyla ölçülmelidir. Bir siyasi hareketin, emekçilere önderlik etmesi ve mücadeleyi daha ileri bir aşamaya çıkarması, tüm mülk sahipleri karşısında tam bir bağımsız tavır içinde olmasına bağlıdır.

İşçi sınıfının, burjuvaziden ayrı ve ona karşı hareket etmesi marksizmin temel bir ilkesidir. İlkenin pratikte işletilmesiyle işçi sınıfı tarih sahnesine kendi istekleri, kendi amacı, kendi çıkarlarını açıkça ortaya seren bağımsız bir güç olarak çıktı. Politik yaşama uyandı, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf durumuna geldi. Bu, son derece şiddetli bir savaş sürecidir. Özcesi, proletaryanın zaferine giden tarihsel süreç bu ilkenin yaşama geçirilmesiyle başlar.

Bağımsız komünist örgütün ilk etkin örneği olan Komünistler Birliği'nin üzerinden bir buçuk yüzyıldan fazla bir zaman geçti. Devrimci komünist partiler, 20. yüzyılın en etkin, en etkileyici, en sürükleyici ve tarihin en büyük devrimini, proletaryanın toplumsal devrimini gerçekleştiren bir güç oldular. İnsanlığın tarihinde ilk defa insan bir tarih, yani insanın gerçek özgürlüğü tarihini başlatan, daha doğrusu bilinçli tarihsel hareket öncülük eden partiler, gerçek bağımsız devrimci partilerdir. Biz, burada gerçek işçi sınıfı partilerinden söz ediyoruz: İşçi partisi, sosyalist parti, komünist partisi adını sadece bir tabula olarak kullananlardan değil.

İşçi sınıfı partisi, örgütsel ve politik olarak bağımsız, tarihsel görevlerini yerine getirmede samimiye, her koşulda ve her zaman proletaryanın kurtuluşu için dövüşüyorsa, bu parti, yalnızca bu parti gerçek işçi sınıfı partisidir. Tüm bu niteliklere sahip olmayan ama, salt ayrı örgütlendiği için bir parti, işçilerin gerçek mücadele örgütü olmaz. Dünya işçi sınıfının yüz yılı aşkın mücadele tarihi, burjuvaziye hizmet eden bu partilerle doludur.

Burjuvazinin sınıf egemenliğini ve çıkarlarını tehdit edecek bir politik çizgiye sahip değilsen ve buna uygun bir örgütsel konumda değilsen, burjuva partilerinden, ayrı bir yapıda olman seni sömürücü sınıf karşısında bir yere koymaz. Türkiye ve Kürdistan'da küçük burjuva sosyalist hareketler bu durumda.

Bu topraklarda, yaklaşık olarak otuz yıldır, burjuvaziye uzlaşma zeminlerinde kalarak siyaset yapan reformist hareketler, kesin ve nihai olarak, burjuvazinin sınıf yönetimini tehdit edecek bir konumun dışına düşüldüler. Bu topraklarda, on yıllardır, ezilenlere, sömürülenlere karşı büyük katliamlar gerçekleştiriliyor. Türkiye ve Kürdistan'da gerçek tarih tam bir savaş alanıdır. Ne var ki, sosyal reformist hareketler bu dönemi en alt eylem çizgisiyle geçiştirtiler. Kitlelerin eylemlerini en üst biçimlere çıkarması için, onlara yardım etmek yerine yığınları sakın tutma çabası içinde görüyoruz onları.

Bir parti işçilerin sınıf mücadelesini en yüksek biçimlere nasıl çıkarabilir ve en ileri noktaya kadar götürebilir? Proletaryanın kurtuluşu uğruna, sosyalizm uğruna savaşan bir parti, bu görevi yerine getirebilir. Bu parti, sınıf bilinçli bir partidir, devrimci işçilerin partisidir. Sadece işçilere, işçi sendikalarına dayanan bir parti değil, bu anlamda salt işçilerin toplandığı bir parti değil, devrimci sınıf partisidir. Ancak proletaryanın devrimci sınıf partisidir, gerçek anlamda burjuvazi karşısında bağımsız bir siyasi çizgi izleyebilir. Yalnızca bu nitelikte bir parti, her yeni durumda proletaryanın çıkarlarını savunur, devrim için savaşır.

Burjuva sınıf yönetimi, elindeki tüm ekonomik, politik ve asker-polis bürokrasi güçleriyle sömürülenlere, emekçilere karşı genel bir saldırı içinde. Bu, emekçilere komünistlere ve diğer devrimcilere karşı, cepheden sürdürülen bir savaştır. İşçi sınıfı kapitalizmin ezdiği kent ve kır yoksullarını, burjuvaziye süren bu kesin hesaplaşma savaşını, militan bir örgüt kazanabilir. Devrimci yöntemlere başvuran, yığınsal devrimci savaşı örgütleyen, proletaryanın savaşan devrimci partisi, tüm reformist ve oportünist siyasetlerin yaptığı gibi, kendisini, yapılan saldırılara karşı oyalamayacak, fakat devrimci bir anlayışla hareket ederek, kapitalist sınıf egemenliğini ve kapitalist sınıf düzenini yıkmak için devrimci savaşı sürdürecektir.

Zafer, burjuvazinin bütünlüğüne karşı verildiğinde gelir. Kendi aralarındaki tüm çelişkilere, rekabet ve sürtüşmelere rağmen, emekçi sınıfın kapitalist düzene karşı başkaldırısı söz konusu oldu mu, hepsi tek bir güç halinde, birleşik karşı-devrim olarak hareket eder. Tüm burjuva partileri de tek düzen partisidir. Gerçek proleter parti, tümünden ve tümüne karşı bağımsız davranır. Kendi bağımsız sınıf örgütü, kendi amacı ve kendi istekleri için dövüşmeyen emekçi sınıfı, sömürücülerin bir oyuncağı olur.

Devrimci işçilerin partisi, bağımsız devrimci siyaseti ve örgütlenmesiyle, proleter olmayan emekçilerle ittifakın öncüsü ve yönlendirici gücü durumuna gelir. Anti-kapitalist demokratik devrimin kesintisiz olarak sosyalizme varmasını gerçekleştirir. Burada proletaryanın ideolojik-politik hegemonyası devrimin başarısının güvencesidir. Emekçi halk yığınları, işçi sınıfı devrimci bir çizgide yürüdüğü için yanında yer alır, güçlerini birleştirirler. Çünkü yaşamlarından biliyorlar ki, ancak devrimci bir çizgide ilerleyerek, sonuç alabilirler.

Mücadele biçimlerinin de, sonuç olma uygun olması gerekir. İhlal bir siyaset izleyen bir hareket, egemen güç karşısında bağımsız bir varlık gösterebilir mi? Uzlaşmaz sınıf çelişki ve çatışmalarının ileri derecede keskin ve şiddetli olduğu yerde, böyle bir örgüt, bırakalım bağımsız bir varlık göstermeyi, varlığını sürdürmez. Elli yıllık mücadele deneyimi göstermiştir ki, devrimci mücadele araç ve biçimlerine dayanan bir parti, yönetici sınıf karşısında bağımsız bir varlık gösterebilir. İşçi sınıfı partisi devrimci değilse, hiçbir.

Partinin mücadele taktiği, içinde bulunduğumuz aşamanın nesnel koşullarını yansıtırsa, içinde nesnellığı taşır; bu ölçüde doğru, güçlü ve etkin olur. Bu topraklarda tarihsel gelişme, devrimin öne çıkan, ana sorunun iktidar sorunu olduğu bir aşamaya girmiştir. Dolayısıyla bu aşamanın temel sorununu çözmeyi öne koymayan bir siyasi hareket, örgüt ve parti; proleter sınıf savaşımının gereksinimini karşılayamadığı gibi; taktiği, politikası kendi içinde gelişmeli ve tutarsız olur; dolayısıyla sınıf kavgasındaki siyasi etkisini ve ağırlığını yitirir.

Koşullar olgunlaşmıştır; sonuç, devrimci öznenin rolünü oynamasına bağlıdır.

"19 Aralık'ı Asla Unutmadık, Asla Bağışlamayacağız!"

Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi, 19-22 Aralık 2000 yılında, devletin eş zamanlı olarak 20 zindanda "Hayata Dönüş" adıyla gerçekleştirdiği katliamların 18.yılı nedeniyle İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenledi.

İHD İstanbul Şubesi'nde bir araya gelen TDİ bileşenleri salona "19-22 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" pankartı astı.

TDİ adına söz alan Muharrem Kurşun, 19 Aralık 2000 tarihinde devletin 20 ayrı cezaevine eş zamanlı olarak sabaha karşı başlattıkları operasyonla devrimci tutsakları katlettiğini, yüzlercesini de yaraladığını anlattı. Kendisinin de bu süreci yaşayanlardan birisi olduğunu aktaran Kurşun, bugün de devletin saldırılarının devam ettiğini ve devrimci tutsakların bu dayatmaları kabul etmediklerini, açlık grevleri ve çeşitli eylemlerle mücadeleyi sürdürdüklerini ifade etti.

Tutsaklarla Dayanışma İnsiyatifi adına basın metnini Ecem Taşdelen okudu.

Devrimci mücadelenin en kararlı şekilde verildiği alanlardan birinin de hapishaneler olduğunu ifade eden Taşdelen, "Toplumsal mücadele büyü-

dükçe, bu mücadele sokaklara yansıkça hapishaneler, mücadelenin önemli alanlarından biri haline gelir. Devletin dışarıda kontrolü sağlama politikaları içeriye de yansır: Denetimi sağlamak için önce devrimci tutsakları teslim almak gerektiğinin bilinciyle saldırır. Tıpkı bundan tam 18 yıl önce 19 Aralık 2000'de olduğu gibi" diye-

dikçe, bu mücadele sokaklara yansıkça hapishaneler, mücadelenin önemli alanlarından biri haline gelir. Devletin dışarıda kontrolü sağlama politikaları içeriye de yansır: Denetimi sağlamak için önce devrimci tutsakları teslim almak gerektiğinin bilinciyle saldırır. Tıpkı bundan tam 18 yıl önce 19 Aralık 2000'de olduğu gibi" diye-

dikçe, bu mücadele sokaklara yansıkça hapishaneler, mücadelenin önemli alanlarından biri haline gelir. Devletin dışarıda kontrolü sağlama politikaları içeriye de yansır: Denetimi sağlamak için önce devrimci tutsakları teslim almak gerektiğinin bilinciyle saldırır. Tıpkı bundan tam 18 yıl önce 19 Aralık 2000'de olduğu gibi" diye-

dikçe, bu mücadele sokaklara yansıkça hapishaneler, mücadelenin önemli alanlarından biri haline gelir. Devletin dışarıda kontrolü sağlama politikaları içeriye de yansır: Denetimi sağlamak için önce devrimci tutsakları teslim almak gerektiğinin bilinciyle saldırır. Tıpkı bundan tam 18 yıl önce 19 Aralık 2000'de olduğu gibi" diye-

dikçe, bu mücadele sokaklara yansıkça hapishaneler, mücadelenin önemli alanlarından biri haline gelir. Devletin dışarıda kontrolü sağlama politikaları içeriye de yansır: Denetimi sağlamak için önce devrimci tutsakları teslim almak gerektiğinin bilinciyle saldırır. Tıpkı bundan tam 18 yıl önce 19 Aralık 2000'de olduğu gibi" diye-

dikçe, bu mücadele sokaklara yansıkça hapishaneler, mücadelenin önemli alanlarından biri haline gelir. Devletin dışarıda kontrolü sağlama politikaları içeriye de yansır: Denetimi sağlamak için önce devrimci tutsakları teslim almak gerektiğinin bilinciyle saldırır. Tıpkı bundan tam 18 yıl önce 19 Aralık 2000'de olduğu gibi" diye-

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur

19 Aralık Zindan Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız

19 Aralık 2000'de faşist devlet, 20 zindana eş zamanlı bir saldırı gerçekleştirdi. 4 gün süren Zindan Savaşlarında 28 devrimci tutsak katledildi. Yüzlercesi yaralandı. Sakat kalanlar oldu.

Büyük bedeller ödenerek elde edilen kazanımların gasp edilmesine karşı bazı devrimci gruplar, 20 Ekim'de açlık grevi ve ölüm orucu eylemine başlamış, devlet ise kamuoyuna uzlaşmacı, ikiyüzlü alçakça, sinsice sürdürdüğü oyalama taktikleri ile katliamın hazırlıklarını tamamlamıştı. Bu saldırı, iddia edildiğinin aksine ölüm orucu eylemleri yüzünden yapılmadı. Daha sonra itiraf ettikleri gibi iki yıl boyunca cezaevleri maketleri üzerinde tatbikatlar yapıyorlardı, operasyonun adı bile hazırlanmıştı: Tufan Operasyonu! Uygun zamani kolladılar ve 19 Aralık 2000'de zindanlarda katliamı gerçekleştirdiler. Alay edencesine bu vahşete "Hayata Dönüş" dediler!

Güya "hayata dönüş" operasyonuyla ölüm oruçlarına son vererek insanları hayata döndüreceklerdi. Oysa amaç, devrimci tutsakları politik, ideolojik olarak teslim almak, devrimi tasfiye etmektir.

Faşist devlet 4 gün boyunca sürdürdüğü vahşete rağmen devrimci tutsakları teslim alamadı, devrimi tasfiye edemedi. Bir devrimci tutsağın "BİZ KAZANDIK" sözlerine karşılık bir komutan yaralı kadın tutsağın gırtlığını sıkarken "evet siz kazandınız" diyordu. Evet en eşitsiz koşullara rağmen faşist devlet devrimci tutsakları teslim alamadı. Ama yaptığı vahşeti, TV ekranlarından naklen yayınlara-

tarak tüm topluma bir gözdağı veriyordu. "İsyan ederseniz, ayaklanırsanız başımıza gelecek olan budur" diyordu.

Devlet egemen sınıfın baskı ve zor aracıdır.

Egemen sınıf burjuvazidir. Burjuvazi kriz içerisindedir. Krizi yapılsaldir, çıkışsız ve çözümsüzdür. Bu nedenle toplumun öncü güçlerini baskı ve zor yöntemleriyle susturmak, sindirmek ve mevcut duruma boyun eğdirmeyi amaçlıyordu. Çünkü devrimci tutsaklar, işçi sınıfının, emekçilerin, yoksul Kürt halkının kurtuluşu için mücadele ediyorlardı. Yani onlar DEV-RİMİ temsil ediyorlardı. Devrimci tutsakları teslim almak demek tüm toplumu teslim almak anlamına geliyordu. Dönemin "solcu" başbakanı Bülent Ecevit bu durumu şöyle açıklıyordu. "İçerisi susturulmadan, dışansı susturulamaz!" Nitekim 2001 ekonomik krizi ardından işçi sınıfına, emekçilere, yoksul Kürt halkına yönelik saldırılar, operasyonun gerçek nedenini ortaya çıkarıyordu.

Devrimci tutsaklar işçi sınıfı ve emekçi insanların baskıdan ve sömürden kurtulması,

do-

ğayla uyum içinde özgür ve mutlu bir yaşam sürmesi için savaşırken tutsak düşümler. Devrimci tutsaklar teslim alınırsa işçi sınıfı ve emekçiler, yoksul Kürt halkı da teslim alınabilirdi. Emekçi insanlığın kurtuluş umutları teslim alınabilir, yok edilebilirdi.

Devrimci tutsaklar yapabilecekleri en son eylem olarak kendi bedenlerini bir silah haline getirerek savaşa sürdüler. Hâlbuki "Devrim kitlelerin eseri olacak"sa devrimci öncünün en önemli silahı işçi sınıfıdır, emekçi kitlelerdir. Ne emekçi kitleler öncüsüz devrim yapabilir, ne de öncü, kitleler olmadan devrim yapabilir.

Burjuva sınıfın damarlarında dolaşan kan, emekçi sınıfın yarattığı artık değerdir. Burjuva sınıfın şah damarını kesecek güç de işçi sınıfının üretimden gelen gücüdür. İşçi sınıfı şalterleri indirdiğinde, alanlara çıktığında, burjuvazinin şah damarı kesilmiş olur. Üretim durduğunda kan dolaşımı da durur. İşçi sınıfı devrimci öncüsüne sahip çıkmazsa asla özgürlük yüzü görmez. İşçi sınıfı partisi, kurmaylık edeceği, ona kurtuluş mücadelesinde yol ve yöntem göstereceği kitlelerden kopuk ise, onların içinde güçlü bağları yok ise, sınıfı hareket geçirebilecek gücün yoksun ise, o zaman kendi gücüne, kendi eylemine, kendi bedenine dayanır. Kendi bedenini savaşa sürer. 19 Aralık zindan katliamından çıkarılabilecek en önemli ders bu olsa gerek.

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!
Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük
DİK (Devrimci İşçi Komiteleri)

Editör

MENBİÇ KAPANI

Baş tarafı 1. sayfada

Fotoğraflar, videolar, her türlü görsel medya aracı, bu belirttiğimiz güzergahlarda sürekli bir askeri sevkiyatını; birbiriyle savaşmak için yığınak yapan iki ordunun gittikçe birbirine yaklaştığını gösteriyor. Tıpkı çarpışmak için birbirine doğru son hızla ilerleyen iki tren gibi.

Suriye, topraklarının her tarafından ordu birliklerini ağır silahlarla Menbiç'e sevk ediyor. Menbiç'e yönelim, ABD'nin Suriye'den çekilme kararı ve oradaki varlığını Türkiye üzerinden sürdürme politikasını ortaya koymasıyla başladı. Türkiye'nin olası bir işgal hareketine karşı koymak için askeri birliklerini kuzeye kaydırmaya başladı. Yedi yıllık savaşta fazlasıyla tecrübe edinmiş 106. piyade tuğayı, Menbiç cephesine gönderilen birlikler arasında.

YPG'nin Suriye ordusuna yaptığı "Menbiç'i koruyun" çağrısından sonra askeri sevkiyat arttı. Suriye Ordusu, bütün işgalcilerin yenileceğini ve tüm sınırların korunacağını ilan etti. Bunun anlamı açık: Suriye kara savaşına dörtbaşı mamur bir hazırlık yapıyor.

YPG bahanesiyle Menbiç'i işgal etme hevesini gizleme ihtiyacı dahi duymayan dinci faşist iktidar ve faşist devlet, ABD'nin çekilme kararını, Suriye topraklarını işgal ve ilhak için kendisine yakılmış "yeşil ışık" olarak kabul etti.

İşareti doğru anlamıştı. Trump, bunu, "Türkiye dahil diğer bölgeleri (İŞİD'den) geriye kalanları kolayca halledilebilir" sözleriyle İŞİD'e karşı savaşı Türkiye'ye ihale kılıfıyla yutturmaya çalıştı. İşin gerçeği, dinci faşist iktidarın anladığı gibiydi; yani Rojava topraklarının işgal ve ilhakına ABD yeşil ışık yakmıştı.

Bu işaretle birlikte, her şeyin geçmişteki işgallerde olduğu gibi cereyan edeceğini sanan dar kafalı dinci faşist iktidar ve faşist devletin tepesin-

dekiler, aylardır parça parça yaptıkları savaş hazırlıklarını, Trump'ın açıklamasıyla birlikte, hızlandırdılar. Onbinden fazla dinci faşist çeteyi Menbiç'in yanına taşıdılar. Hatay-Kilis hattından Menbiç'e doğru tank, top, zırhlı araç ve asker taşıyan konvoy sayısı son günlerde olağanüstü arttı.

Bu askeri hazırlığa dinci faşist iktidarın başı ve faşist devletin açıklamaları açıklamaları eşlik etti. Meydan okumalar, katliamcı üslup, dinci faşist kitleyi motive etmek için kullandıkları dil hem içeride hem de dışarıda savaşın kaçınılmaz olduğu havası yarattı. Dinci faşist iktidar ve devlet, kendi diliyle, elini kolunu bağladı ve dönüşü olmayan bir savaş yoluna girdi.

Tam bu noktada, YPG, dinci faşist iktidarın ve onun başının beklemediği bir manevra yaparak, Suriye ordusunu, "sınırlarını ve başta Menbiç olmak üzere, çekileceği yerleri korumak için" çağırdı. Bu çağrı, girdiği savaş yolunda faşist devletin karşısına aşılmaz bir duvar gibi dikildi. Suriye ordusu, çağrıya olumlu yanıt verip Menbiç çevresinde mevzilenmeye başlayınca faşist devlet ve dinci faşist çeteleri karşılıklı YPG ile birlikte Suriye ordusunu buldular.

Ama Suriye ordusu, Rusya demekti, İran demekti. Rusya, YPG ile Suriye ordusu arasında varılan anlaşma ya da Menbiç mutabakatını "memnuniyetle" karşıladı ve tüm Suriye topraklarının "meşru Suriye hükümeti"nin denetiminde olması gerektiğine vurgu yaptı. Yani hem mesajın anlamı, hem de adresi açıktı: ABD çekileceğini açıkladığına göre adres Türkiye idi ve işgal ettiği topraklardan çekilmesi isteniyordu. Aslında Rusya'nın bu tutumu yeni değil. Ama son gelişmelerle birlikte bu tutum daha pratik bir önem kazanmış oldu.

Hala Afrin'de olduğu gibi, Rusya'nın sessiz onayına bel bağlayan dinci faşist iktidarın güven-

diği dağlara karlar yağmaya başlamıştı; hem de yoğun biçimde. Dinci faşist iktidarın başı, ne duyduklarına ne gördüklerine inanmak istiyordu. Suriye ordusunun televizyonlardan canlı yayınlanan "Menbiç'e girdik, bayrak çektik" açıklamasını "Durum kesin değil. Suriye, Münbiç'e yönelik psikolojik çalışma içinde" şeklinde izah etmeye çalışıyordu. Ama damdaki hırsıza korkudan "kedidir kedi" demenin kimseye yararı olmayacak.

Değişen koşullar ve güç dengelerinde, kendini savaşa, işgale angaje etmiş, arkasındaki kitleyi buna inandırmış ve motive etmiş; dış dünyada, işgal ve savaştan vazgeçmeyeceğine dair kesin bir algı yaratmış olan faşist devlet ve onun başındaki şimdi ne yapacak? Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık; yutkunma imkanı da yok.

Önlerinde iki yol var. Birincisi, ağızdan çıkan sözlerin, meydan okumaların, saldırgan cengaver havasının arkasında durarak hezimetle bitecek bir savaşa girmek. Hezimet kesin çünkü karşısında Afrin'de olduğu gibi sadece YPG'yi değil, gerçek bir savaş kapasitesine sahip Suriye ordusuyla birlikte YPG'yi bulacak. Hezimet kesin çünkü Afrin'den farklı olarak, hava üstünlüğü olmayacak ve belki de bir uçak dahi kaldıramayacak. Hezimet kesin çünkü, dinci faşist çeteler, tepelerine bombalar yağınca, Afrin'de kaldıkları tavuklar gibi kaçacak, girecek bir delik arayacaklar. Bu katil sürülerinin ciddi bir savaş yürütme kapasiteleri nerede ve ne zaman görülmüş?

Faşist devletin ve onun başındaki adamın önünde ikinci bir yol var: Girdiği yoldan usul usul geri dönmek, bütün söz ve tükürüklerini yalayıp yutmak. Ama bu yol da en az birincisi kadar sadece iktidar ve devleti değil ama onlarla birlikte sermaye egemenliğini de sarsacak. Faşizmin kitleler üzerindeki güç, baskı ve teröre dayalı caydırıcılığı bir anda silinip gidecek. Moral bozukluğu, faşiz-

min toplumsal dayanağı durumundaki dinci faşist kitleyi, sarıp sarmalayacak, felce uğratacak.

Bu satırlar yazıldığı sırada dinci faşist çeteler, konvoylar halinde Menbiç cephe hattına doğru yol aldıklarını açıkladılar. Kapana kısılan, girdiği yolda devam da etse, geri de dönse bir hezimetten kurtulma şansı olmayan dinci faşist iktidar ve faşist devlet, savaşa karar kılar mı? Yoksa, şu aralar Moskova'da olması gereken Savunma Bakanı ile Dışişleri Bakanı, oradan savaşa girmemeye "ikna" edilmiş biçimde mi dönerler; bilemeyiz.

Faşizmin hangi çılgınlıklara kalkışabileceğini, hangi maceralara atılabileceğini önceden kestirmek mümkün değil. Fakat ne yaparsa yapsın, faşizm, girdiği bu kapandan hırpalanmış, güçten düşmüş, üstü başı yarar bere içinde, kitleler üzerindeki caydırıcılığı, otoriter etkisi yerlerde sürünüyor biçimde çıkacak.

Bize, birleşik devrime gerekli olan da bu. Dinci faşizmin içine düşeceği bu durum, devrimin toplumsal güçlerine isyan ve ayaklanmalar için büyük bir itki, cesaret ve güç verecektir. Birakalım sosyal reformistler, oportünistler, küçük burjuva sosyalistler, "yetmez ama evet"çiler halkları sandık başına gitmeye ikna etmek için çırpınıp dursunlar, bir muhtarlık, bir belediye başkanlığı kazanmak için kendilerini parolasınlar; halkları burjuvazi he-sabına aldatmak için ellerinden geleni yapsınlar. Yaşam hükmünü sürdürecektir ve ekonomik-politik krizin sarstığı emekçi sınıflar, ezilen halklar faşizmin içine düşeceği koşullardan onu bir ayaklanmayla yıkmak için yararlanmayla bilecekler.

Önümüzde faşizmi ve sermaye egemenliğini temellerinden sarsacak fırtınalı günler var. Leninistler, hazırlıklarını bugünler için yapsınlar.

Sincan'da Tutsak Çocuklara Saldırı

21 Aralık'ta, akşam saatlerinde Sincan Çocuk Kapalı Cezaevinde gardiyanlarla çocuklar arasında yaşanan bir kavganın sonucu, Cezaevine çok sayıda ambulans geldi.

Çocuklarla gardiyanlar arasında çıkan gerilimin kavgaya dönüştüğü, 14 gardiyan ve 7 çocuğun yaralandığı söylenirse de, ilerleyen saatlerde durumun çok daha ciddi olduğu görüldü.

Haberler üzerine Ankara Barosu'ndan 10 avukat cezaevine gitti; ama nizamiyeden içeri alınmadılar, bilgi de alamadılar.

Sabah saatlerinde ulaşılan bilgilere göre yaklaşık 100 çocuğun yaralandığı ve cezaevinden sevkler olduğu söylendi. İsyan çıktığı ve çocukların koşuşu ateşe verdiği de söylenenler arasında. Yaralı 100 civarı çocuk hastanelere sevk edilmedi ve revirde tedavi ediliyor. Sabah saatlerinde Cezaevine giden yeni bir avukat heyeti, henüz dışarı çıkmadığı için net bilgilere ulaşamadı.

Cezaevi'nde yapılan görüşmeler ardından avukatların Ankara Barosu'nda toplantı yapacağı ve konuya dair kamuoyuna bir açıklama yapacağı söylendi.

Sincan Çocuk Cezaevi'nde geçen yıl 111 çocuk, "işkence görüyor" şikayetinde bulunmuştu.

6 aylık ikiz çocuk annesi Filiz Karaoğlu, 2015'de canlı kalkan eylemlerine katıldığı gerekçesi ile 4 yıl 2 ay ceza aldı; ikiz çocukları ile birlikte, 28 Aralık günü Patnos L tipi cezaevine kondu...

Meyve Suyuna Cezaevi

Sanki dün gibi kısa bir zaman önce, trilyonlarca dolarlık vurgunlar, yolsuzluklar, rüşvetler gündemimizde idi. Kutu kutu taşınan paraların sıfırlanmadığı o günlerde, baklava çaldığı için 10 yıldan fazla hapis cezası alan çocukları örnek veriyorduk. Ki bugün, yeni bir "baklava çalan çocuk" olayı gündeme geldi.

Geçtiğimiz haftalarda 6 adet meyve suyu çalan 18 yaşındaki genç tutuklandı...

Samsun'da bir büfenin buzdolabı camını kırarak, içeride bulunan 6 adet meyve suyunu çalan Onur A. çıkarıldığı mahkemeye tutuklandı...

Sözüklerin hükmü yok artık. "İtibardan tasarruf"un olmadığı günümüzde milyonlarca dolar bir anda cep değiştirirken, bir genç içmek istediği meyve suyundan dolayı cezaevinde...

28 Aralık günü Edirne F Tipi Cezaevi'nden SEGBİS ile Mardin'deki duruşmasına katılan hasta tutsak İbrahim Akbaba, duruşma sırasında kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi.

Açık kalp ameliyatı geçiren ileri derecede diyabet hastası ve protéz bacakla yaşayan İbrahim Akbaba, yaklaşık 2 ay önce Mardin E Tipi Kapalı Cezaevi'nden Edirne F Tipi Cezaevi'ne sürgün edilmişti.

İHD ve ÖHP Gözlem Raporu

İHD ve ÖHP Tekirdağ F ve T Tipi Hapishaneleri'nde yaşanan hak ihlallerine ilişkin hazırladıkları raporu 21 Aralık günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısında kamuoyuyla paylaştı. Raporu hazırlayan hukukçular, bazı uygulamaların hapishanelere göre değişiklik gösterdiğini belirtirken, yaşanan hak gasplarının işkenceye varan tecrit ve uygulamaların haline dönüştüğüne, mahpusların yaşamlarının ağır tehdit altında olduğuna dikkat çekti.

"Hapishanelerde Yaşanan Hak İhlalleri Son Verilsin -Tekirdağ F ve T Tipi Hapishaneleri Gözlem Raporu" pankartı asılan toplantıya İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, ÖHP Dönem Sözcüsü Av. İlknur Alcan, Av. Fırat Vural ve

İHD Hapishane Komisyonu üyesi Muharrem Kurşun katıldı.

Tekirdağ F ve T Tipi hapishanelerden gelen yoğun şikayetler üzerine oluşturdukları bir heyet ile bu hapishaneleri ziyaret ettiklerini ve incelemelerde bulduklarını belirten Av. Gülseren Yoleri, Tekirdağ zindanlarında cezaevi idareleri ile yaptıkları görüşmeler sonucunda bir rapor çıkardı.

Hazırlanan raporun ana başlıkları şöyle:

-Ceza, infaz sırasında ağırlaştırılabiliyor. Cezaevlerinde verilen cezalarla tahliye olması gereken tutsakların tahliyeleri 3 ay boyunca geciktirilebiliyor.

-2018 yılında hapishanelerde

en az 10 şüpheli ölüm. İHD ve THİV verilerine göre 2018 yılının ilk 11 ayında hapishanelerde en az 10 kişi şüpheli bir şekilde yaşamını yitirdi.

-Uyumak için sıra bekleyen, yemek yerken sandalye bulamayan tutsaklar

-2018 yılında 382 mektup engeli

Karşılaşılan hak ihlalleri de şu maddeler altında toplandı:

-Kötü muamele ve işkence

-Cezaevi kapasitesinin aşımı

Birgül Mızrak ve Göksel Dillibal İşkence Altında

İşkence, burjuvazinin itiraf etmediği gerçeği, korku salmak için de uzun süredir kullandığı bir yöntem. Bunun son yaşanan örneği, İstanbul'da 16 Aralık günü gözaltına alınan Birgül Mızrak ve Göksel Dillibal oldu.

İstanbul Ataşehir'de sokak ortasında darp edilerek gözaltına alınan Birgül Mızrak ve Göksel Dillibal, ne ile suçlandıkları bilinmeden 4 gün emniyet müdürlüğünde gözaltında tutuldular. Avukatları ile görüştürüldüler, ailelerine dahi haklarında bilgi verilmedi, dosyalarına gizlilik kararı kondu.

4 günlük gözaltının ardından Çağlayan Adliyesi'ne çıkarılan Birgül ve Göksel, burada da avukatları ile görüştürülmelikleri gibi, avukatları da hakim sorgusu sırasında darp edilerek dışarı çıkarıldı. Birgül ve Göksel için de ek gözaltı süresi kararı verilerek terörle mücadele şubesine geri gönderildiler.

Avukatları, müvekkillerine işkence yapıldığının açıkça görülmesine rağmen, gözaltı sırasında görüştürülmeliklerini; dosyanın, sağlık raporunun hatta gözaltı kararının dahi kendilerine göster-

ilmediğini söylerken, "gizlilik kararı" gereği kendilerine gösterilmeyen tüm belgelerin burjuva medyaya servis

edildiğini açıkladı.

Habertürk'te yayınlanan haberde Birgül Mızrak ve Göksel Dillibal'ın "Cengiz Holding'in binasına bomba yerleştirmek, 26 Temmuz 2015 günü Karşıyaka Ak Parti ilçe teşkilat binasına bombalı saldırı, 11 Ağustos 2015 günü Bornova Çamdibi Polis Merkezi Amirliği'ne bombalı saldırı, 12 Ağustos 2015 günü Bornova MHP ilçe teşkilat binasına bombalı saldırı, 29 Ekim 2015 günü Buca'da görevli devriye ekiplerini silahlı saldırı, 3 Mart 2016 günü İzmir Çiğli'de bulunan TOMA fabrikasına silahlı el bombalı saldırı, 3 Nisan 2017 günü Mersin Mezitli'de polis servisi güzergahına bombalı saldırı, 31 Ağustos günü İzmir Cezaevi servis aracına bombalı saldırı, 3 Şubat 2018 günü Bursa Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne ait otonun geçiş güzergahına bombalı saldırı, 26 Şubat 2018 günü Denizli Pamukkale'de trafik ışık direğine klempçeli bomba paketinin yerleştirilmesi" eylemlerine karıştıkları iddia edildi.

-Sohbet ve spor hakkı, Kütüphane ve atölye kullanımında keyfi uygulamalar

-Üst ve oda araması sırasında keyfi tutumlar

-Tecrit uygulamasının devamı

-Oda değişikliği taleplerinin kabul edilmemesi,

-Koli ve mektup engellemelerinin devam ettiği,

-Dergi ve kitap sınırlaması

-Giysi sınırlamasının devam ettiği,

-Disiplin cezalarının çok sık ve keyfi nedenlerle verildiği,

-Hücre cezaları nedeniyle infaz yakma uygulaması

-Tedavi hakkına erişimde sorunlar

-Ring araçları sorunu,

-Kamera ile izleme yapıldığı

-Temiz ve sıcak su ihtiyacının giderilmesi sorunu,

-Beslenme sorunu,

-Dilekçe hakkının kullanımı ve adalete erişim engellerinin artarak devam ettiği

-Zimmetli eşyaya el konulması sorunu

-Ağırlaştırılmış Müebbet Cezası Olanlara Yönelik Keyfi Uygulamalar

-Sürgün sevk uygulamasının yoğun yaşanması,

-Çıplak arama; mektup ve faksların geciktirilmesi,

-Fotoğraf yasağı

Hukukçular, hapishanelerdeki işkence ve kötü muameleye, keyfi uygulamalara son verilmesi gerektiğini belirterek, Ceza İnfaz Mevzuatı ve uygulamalarının AİHS, Medeni ve Siyasal Haklar Sözleşmesi, BM İşkencenin Önlenmesi Sözleşmesi ve diğer uluslararası insan hakları sözleşmelerine uyulması gerektiğini ifade ederek hak ihlallerinin son bulabilmesi için çağrı yaptılar.

ANTI-EMPERYALİZMİN ÖZGÜL AĞIRLIĞI

Ali Varol Günal

Geçen binyılın sonunda sosyalizmin bir dünya sistemi olmaktan geri düşmesiyle birlikte deyim yerindeyse ortaklık toz duman olmuş, "Yeni Dünya Düzeni" çı-ğırkanları ortalığı kaplamış, insanlığın ufkunu karartmak için yoğun mesaiye tu-şmuşlardı. Bu dönemde "küreselleşme" revaçta olan kavramdı; bir dönem dev-rimciliğin olmazsa olmazı kabul edilen anti-emperyalizm ise neredeyse rafa kal-dırılmıştı.

Oysa "küreselleşme" denilen şey, emperyalizmin tam ilhak politikasından başka bir şey değildi; emperyalist-kapita-list sistemin Yeni Evre'sinde emperyalist devletlerin bağımlı ülkelerin iç pazarla-rını yıkıma uğratarak, tamamen ele ge-çirme anlayıştıydı. Emperyalist-kapitalist sistem, henüz "Pirus Zaferi"ni ilan et-meye hazırlanıyordu ki, yeni binyılın ba-şında büyük başkaldırı ve ayaklanmalarla karşı karşıya kaldı. "Küreselleşme", daha ilk adımında büyük tahribatlar yaratmış, emekçi halklar itirazlarını yüksek sesle dillendirmeye başlamışlardı.

Dolayısıyla anti-emperyalizmin ger-çerliliğini yitirdiğini vaazedenler büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar ve öngörü-süzlükleriyle de tarihte hak etmiş olduk-ları yeri aldılar. Dünya halkları, sosyalizmin geri düşüşünü fırsat bilerek dört bir yana saldıran emperyalist devlet-lere karşı daha önce olduğu gibi müca-dele etmekten, savaşmaktan geri durmuyorlardı. ABD, 11 Eylül provokas-yonu ile "ya bizden yanasınız ya da bize karşı" diyerek 3.Dünya Savaşı'nı başlattı-ğında da kimse pusup kabuğuna çekil-medi; tam tersine ABD saldırganlığına karşı dünyanın her tarafında eylemler yükseldi.

ABD'nin Irak'ı işgali, kimilerinin kafasında anti-emperyalizme ilişkin soru işaretleri oluşmasına neden oldu. Emper-yalizme karşı tavır alışıta muğlaklığın orta-yaya çıkmasına iki şey neden oldu diyebiliriz: Birincisi, kısa süre öncesine

kadar ABD emperya-lizmi başta olmak üzere emperyalist devletlerle içi dışı olan, yıllar yılı komünistlere ve ezilen Kürt Ulusu'na karşı baskı ve katliamlarıyla tanınan Saddam rejimi-nin hiçbir koşulda des-teklenemeyeceğiydi. İkincisi de ABD emper-yalizminin kadiri mutlak olduğu, Ortadoğu'yu ve hatta tüm dünyayı iste-diği gibi dizayn edebile-cek bir güce sahip olduğu sanrısydı. Hal böyle olunca ABD em-peryalizminin açık işgaline karşı çıkmamanın bir anlamı olmayacaktı; en iyisi durum-dan faydalanmak ve herkesin kendi çı-karları için konumlanmasıydı. Irak Komünist Partisi, bu düşünceyle açıkça işgalden yana tavır aldı. KDP, YNK gibi işbirlikçi Kürt burjuvaları da açıktan ABD'yi ve işgali desteklediler. Bu durum, Irak Komünist Partisi'nin bölünmesiyle sonuçlandı. IKP-Kadre, işgale karşı çıktı ve işgal karşıtı oluşturulan cephenin içe-risinde yer aldı. Bu cephenin içerisinde ise kimler yoktu ki, Irak'ın dinci gerici ör-gütlerinden tutun da, Saddam yanlısı BA-AS'çılara kadar bilcümle ulusalcılar vb vb. Yani emperyalizm karşıtlıkları "ga-vura allerji duymak"tan öteye geçmeyen-ler... İşin içine bir de Ortadoğu politikalarına yön veren pragmatizm ka-rışınca, bu dönem kelimenin gerçek an-lamında at izinin it izine karşıtı bir dönem oldu.

Olaylara sınıflar mücadelesi pers-pektifinden bakan marksist-leninistlerin ise kalıplaşmış düşüncelerle doğru so-nuçlara ulaşması mümkün görünmü-yordu. Yaşamın canlı diyalektiği, canlı sezgiyi harekete geçirmeden zincirin temel halkasını kavramak zordu. Bu ko-

Günümüzde anti-emperyalizmi salt ABD ya da AB karşıtlığı olarak algılamak en büyük yanlış durumundadır. Kapitalizme karşı olunmadan emperyalizme karşı olunamayacağı bir çok olayla kanıtlanmış durumdadır. Bu nedenle emperyalizmin açık işgaline karşı çıkmak ya da bağımlı ülkelerin bağımsızlığı için mücadele etmek tek başına bir şey ifade etmiyor. Eğer kendi ülkenizde kapitalizmin yıkılması için mücadele etmiyorsanız, iktidarın emperyalist burjuvaziden alınıp kendi burjuva-zinize teslimini hedefliyorsunuz demektir.

ş u l - larda en doğru tutum, bir yandan ABD emperyalizmine karşı çıkarken bir yandan da Saddam'ın bur-juva diktatörlüğüne karşı çıkmak, işçi sı-nıfı ve emekçileri bir üçüncü yola, bir devrimle kendi iktidarlarını kurma yoluna çağırarak olabildi. Tabii bu iktidarın ilk yapacağı iş, Kürt Ulusu'na kendi kaderini tayin hakkını tanımak ve zindanlardaki komünist ve devrimci tutsakları özgür-leştirmek olacaktı. Yine bu iktidarın ön-celikli görevlerinden biri, bütün bir halkı ABD emperyalizminin işgaline karşı bir-leştirmek ve savaştırmak olacaktı. Bunun kolay bir iş olmadığı açık; ama komün-istlerin tarih karşısındaki sorumlulukları tam da bunu gerektiriyordu. Diğer yolla-rın nasıl çıkmaz sokaklara sürüklendiği ya-şanan gelişmelerle doğrulandı. "Düşmanınım düşmanı dostumdur" an-la-yışının yanlışlığı ve anti-marksistliği bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Bu süreçte "halklara özgürlük geti-receği" sanrısyyla ABD emperyalizmini desteklemek ne kadar yanlıştıysa, "önce vatan" anlayışıyla Saddam rejimine ye-deklenmek de o derece yanlıştı. Ezilen ulusun ve ilhak edilmiş ülke gerçekli-ğinin olduğu bir yerde bunları görmezden gelerek hareket etmek ezen ulus milliyet-çiliğine yani şovenizme hizmet eder. Bu şekilde hareket edenlerin "Söz konusu

vatansa geri kalan her şey te-farruattır" diyen anlayışla aynı çizgiye düşmesi işten bile değil-dir. Lafa gelince ulusların kendi kaderini tayin hakkını sa-vunma konu-sunda mangalda kül bırakmayan

bazı siyasetlerin sözkonusu somut durum olduğunda nasıl ayak sürü-düklerini hatta ezilen ulusun bu hakkı kendi parlamentosu ya da referandu-munda kullanmasının karşısına nasıl dikildiklerini görmek şaşırtıcı olmuyor. Lenin yıllar önce bu konuya parmak bas-mış ve şöyle demişti: "...bir emperyalist güce karşı ulusal kurtuluş mücadelesin-den, bazı durumlarda bir başka 'büyük' gücün aynı ölçüde emperyalist amaçları için yararlanması hal-i de, sosyal-demo-kratların (komünistlerin-bn) kendi kade-rini tayin hakkını reddetmelerine neden olmaz"(Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yay,sf 128-129).

Günümüzde anti-emperyalizmi salt ABD ya da AB karşıtlığı olarak algıla-mak en büyük yanlış durumundadır. Or-taya çıkabilecek çok özel durumları hesaba katmazsak günümüzde, salt "em-peryalizme karşı ulusal bağımsızlık" he-defiyle sınırlanmış ulusal kurtuluş mücadeleleri önemli tarihte kaldı. Em-peryalist mali sermayenin düzeyi ve iliş-kilerinin günümüzdeki kapsamı nedeniyle kapitalizme karşı olunmadan emperyalizme karşı olunamayacağı bir çok olayla kanıtlanmış durumdadır. Bu nedenle emperyalizmin açık işgaline karşı çıkmak ya da bağımlı ülkelerin salt "bağımsızlığı" için mücadele etmek tek başına bir şey ifade etmiyor. Eğer kendi ülkenizde kapitalizmin yıkılması için mü-

cadele etmiyorsanız, iktidarın emperya-list burjuvaziden alınıp kendi burjuvazi-nize teslimini hedefliyorsunuz demektir. Bu nedenle anti-emperyalizm ancak anti-kapitalizmle birlikte bir anlam ifade eder. Kapitalizme, kendi ülkedeki burjuva diktatörlüğüne karşı çıkmadan emperya-lizme karşı olmak ve bu şekilde kendince "anti-emperyalist cepheyi genişletmek", "vatanperverlik" rolüne soyunmaktır ki, bu da kendi burjuvazine yedeklenmek anlamına geliyor.

O halde ne yapılmalı? Herşeyden önce günümüz koşullarında da anti-em-peryalizm meselesine konjonktürel yak-laşılmamalıdır. "Emperyalizm(in) özgürlük değil egemenlik peşinde koş(ar)tuğu" unutulmadan, emperyalist devletlerle her koşulda mücadelenin ka-çınılmaz olduğu akıldan çıkarılmadan ha-reket edilmelidir. Emperyalist-kapitalist devletlerin birbirine (İsrail-Türkiye örne-ğinde olduğu gibi) "tencere dibin kara se-ninki benden kara" demelerine, aralarındaki kayıkcı dövüşüne aldırma-dan emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltmektir (ve elbette her türden faşizme ve gericiğe karşı müca-deleyi de unutmadan). Dönemin geçici, küçük çıkarları için devrimin büyük ilke-lerinden vazgeçmeden, "denize düşenin yılanı sarılacağı" varsayımına itibar et-meden, kendi özgücümüzde, dünyanın emekçi halklarına ve her şeyden önemlisi "yaşam(ın) bizden yana" olduğuna ina-narak mücadeleyi sürdürmektir. "Zama-nın ruhu"nu doğru okursak göreceğiz ki, emperyalist-kapitalist sistem bir çöküş sürecindedir ve giriştiği bütün çabalar, bu süreci uzatmak içindir. Her türlü savaş ya da işgal girişimi, halkların büyük karşı koyuşuyla karşılanacak ve dünya üzerin-deki anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-faşist mücadele bunlar insanlığın başına bela olmaktan çıkarılana kadar sürecek-tir.

Basel'de Katliamlara Karşı Yürüyüş

Sermaye devletin 19-26 Aralık 1978'de gerçekleştirdiği Maraş Katliamı'nın, 19 Aralık 2000'de 20 cezaevinde birden gerçekleştirdiği vahşi katliamın ve bu katliama karşı sergilenen görkemli başkaldırının, 28 Aralık 2011'de gerçekleşen Roboski Katliamı'nın yıldö-nümü dolayısıyla Basel'de bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Katliamları unutmamak, unutturmamak için yapılan eylem, Birleşik Devrim Dergisi'nin de aralarında bulunduğu Türkiyeli ve Kürdistanlı örgüt ve kurumlar tarafından düzenlendi.

22 Aralık günü saat 14.00'te Dreirosen Park'ta marşlar ve slogan-larla başlayan miting, mücadelede ölümsüzleşenlerin anısına saygı du-ruşu ile devam etti. Bunu, etkinliği ör-gütleyen kurumlar adına yapılan ortak ko-nuşma izledi.

Türk sermaye devletin, daha kuruluşundan itibaren toplumsal muhalefete, sol si-yasal güçlere ve ezilen halklara karşı katliamcı bir tutumla hareket ettiğine, dolayısıyla katliamcılığın bu devletin mayasında var olduğuna işaret eden konuşmada, "Bilin-diği gibi Türkiye tarihinin en karanlık, en kirlili ve en dehşet verici katliamlarından biri olan Maraş Katliamı da bu ayda yaşandı" denildi.

"Elbette ki bu tarih, yalnızca vahşi kat-liamlarla değil, fakat aynı zamanda destansı devrimci direnişlerle de anılan bir tarihtir. Anmakta olduğumuz 19 Aralık cezaevleri katliam ve direnişi bu örneklerden sadece bi-ridir" diye devam eden konuşmada, sergilenen büyük direnişin geleceğe miras kaldığı vurgulanarak, katliamdan ziyade mücadele öne çıkarıldı. Faşist devletin zindanlara yön-elik olarak, özellikle de 12 Eylül'den beri

uygulamaya çalıştığı teslim alma politikası-nın her defasında büyük direnişle karşılan-dığı ve zindanlarda büyük bir devrimci direnme geleneğinin yaratıldığının altı çizildi.

"Tarihi Kürt halkına dönük sayısız vah-şet ve katliamla dolu olan Türk sermaye dev-leti, 28 Aralık 2011 tarihinde bu kanlı siciline bir halka daha ekledi. Roboski'de Kürt hal-kına karşı alçakça bir katliam işledi" denilen konuşmada, Türkiye'de güncel gelişmelere dair şu ifadeler kullanıldı: "En ilkel ve ağır sömürü koşullarına, işçilere, emekçilere, dev-rimcilere ve Kürt halkına karşı uygulanan keyfi ve sınır tanımaz bir terör ve her türlü katliama rağmen Türk burjuvazisi-nin ve onun düze-ninin geldiği yer çürüme ve kokuş-madır. Türkiye'de çelişkiler keskinleşiyor; ye-niden devrimci bir yükseliş döneminin koşulları olgunlaşıyor."

Mücadele çağrısıyla sonlandırılan ko-nuşmanın ardından, İsviçreli bir milletvekili ve İsviçre devrimci inşa grubunun temsil-ci-leri söz aldı. Sonrasında yürüyüşe geçildi.

En önde Almanca "Maraş, Cezaevleri Ve Roboski Katliamlarını Unutmadık, Unutturmayacağız" ortak pankartının taşın-dığı, coşkulu ve kitlesel olan yürüyüşe İsviç-reli grupların katılımı da anlamlıydı.

Türk sermaye devletin Rojava'ya sal-dırısı tehdidinin de teşhir edildiği yürüyüşte, "Türk Ordusu Kürdistan'dan Defol!", "Ya-şasın Enternasyonal Dayanışma!", "Her Yer Rojava, Her Yer Direniş!" sloganlar sıklıkla atıldı.

Yürüyüşün bittiği alanda da yapılan ko-nuşma ve mücadele çağrısıyla eylem sona erdi.

Basel'den Leninistler

Basel'de Maraş, 19 Aralık Ve Roboski Paneli

Faşist devletin 19-26 Aralık 1978'de ger-çekleştirdiği Maraş Katliamı'nın, 19 Aralık 2000'de 20 cezaevinde birden gerçekleştirdiği zindan katlia-mının ve bu katliama karşı ser-gilenen görkemli başkaldırının, 28 Aralık 2011'de gerçekleşen Roboski Katliamı'nın yıldö-nümü dolayısıyla İsviçre'nin Basel kentinde panel düzenlendi.

Katliamları ve eylemleri unutmamak, unutturmamak için 23 Aralık günü yapılan panel, Birleşik Devrim Dergisi'nin de aralarında bulunduğu Türkiyeli ve Kürdistanlı örgüt ve ku-rumlar tarafından gerçekleştirildi.

Panelistlerden Emrullah Bingöl Roboski Katliamı'nı, Maraş Girişimi adına konuşan Mehmet Demir Maraş Katliamı'nı, ortak platform temsilcisi ise 19 Aralık katliam ve başkaldırısını

ele aldı.

Emrullah Bingöl, Roboski öze-linde Kürt halkına yönelik katliamlara değindi. Mehmet Demir ise Maraş Katliamı'na değinerek bu katliamın perde arkasını irdeledi.

Platform temsilcisi ise konuşma-sında; "19 Aralık'ta elbette bir katliam oldu. Ama göz ardı edilmemesi gere-ken; burada büyük bir direnişin olma-sıdır. O günün Türkiye'sinin tablosuna bakmakta yarar var" dedi. IMF me-

murı Bülent Ecevit hükümetine vurgu yaparak, "IMF reçetelerini uygulamakla yükümlü olan ser-maye devletin hükümeti bu reçe-teyi uygulayabilmek için toplumun öncülerini susturabilmesi gereki-yordu. Bu ise zindanlarda tutsak olan devrimci ve komünistler üze-rinden yapılmak istendi" ifadelerini kullandı.

Onları teslim alarak bir moral üstünlük elde etme hevesinde olan ser-maye devletin hevesinin kursağında kaldığına değinerek, katliama rağmen moral üstünlüğün devrimci tutsaklarda olduğunu belirtti. Esas önemli olanın ve gelecek kuşaklara aktarılması gere-kinin de bu olduğunun altını çizdi.

Sunumların ardından ise katılmaya-cıların sorularına verilen cevaplarla panel sona erdi.

Basel'den Leninistler

"Komünizm Herkes İçin Bir İlham"

Haziran ayından bu yana, Küba'da yeni anayasa tartış-maları sürüyor. Tamamlanan anayasa önerisi, Temmuz ayında Ulusal Halk Meclisi tarafından kabul edilen anayasa reformu önerileri, epey tartışmalara sebep olmuştu. Anayasa taslağında "komünizm" in yer alması, özel mülkiyete yer verilmesi, "Küba Sosyalizmden vazgeçiyor", "Küba geri adım atıyor" tartışmalarına neden olmuş, düşmanlarına bir umut vermişti.

Küba'nın yeni anayasa taslağı, 13 Ağustos - 15 Kasım tarihleri arasında halk arasında yerel düzeyde yapılan 133.681 tartışma ile yazıldı; bu ön tartışmalara yaklaşık 9 milyon Kü-balı katıldı.

20 Aralık günü Küba milletve-killeri, ortaya çıkan anayasa taslağını tartıştı. Ve ulaşılan sonuçlar açıklandı. Burada "Komünizmin herkes için meşru bir özelem" olarak anayasada yerini koru-ması istendiği görüldü. Ve Ada'nın toplu-mun Komünizme ilerlemesine olan bağlılığı onaylanmış oldu.

Milletvekilllerinden Yusam Pa-

lacios, "Komünizm" kelimesinin açıkça dahil edilmesinin, uluslararası kamuoyunun Küba'nın Komünist karakterini terk etmesine ilişkin manipülasyonu susturmaya yardımcı oldu-ğunu savundu.

Taslak anayasa aynı zamanda "sosyalist mülkiyetin" öne-mini ve halkın temel üretim araçları üzerindeki sahipliğini de koruyor. Bu, Küba'nın merkezi planlı ekonomisini de destek-leyen ekonomik ilkeler ile ilgili. Bu temel ilkeler üzerinde bir anlaşmazlık yok.

Anayasaya Ailenin yapısı da eklendi. "Devlet aileleri, ya-pıları ne olursa olsun tanınmalı ve koru-malı" denildi ve evliliği "sosyal ve hukuki bir kurum" olarak tanımlandı. Ailenin kurulma yolu Aile Kanunu ile belirlenir denildi. Bu madde ile evlili-ğin yeniden tanımlanması gündeme geldi ve bunun referandumla sunulup sunulmaması tartışıldı.

Anayasanın nihai taslağı Şubat 2019'da yapılması planlanan referan-dumda oylanacak ve onaylanacak.

“Beynimizi Örgütleyelim, Halkı ve Devrimi Örgütleyelim”

Aralık ayı, üç büyük katliamın yaşandığı bir ay olarak tarihe geçti. 1978 yılında Alevilerin katledildiği Maraş Katliamı, 2000'de Zindan Katliamı ve 2011 yılında Roboski katliamı Aralık ayında yaşandı. Mücadele Birliği Platformu, tarihe insanlığın utancı olarak geçen bu üç katliamda yitirilenleri anmak ve bu katliamların unutulmaması amacıyla Gazi Mahallesi Cem evi'nde bu üç önemli tarihi anlatan bir belgesel gösterimini içeren bir etkinlik gerçekleştirdi.

Cemevi Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen etkinlikte salona “Maraş – 19 Aralık – Roboski -Unutmadık Unutturmayacağız” yazılı afişler ve 19 Aralık 2000 Zindan Katliamında yaşamını yitiren devrimcilerin fotoğraflarının olduğu bir pankart asıldı.

Etkinliği sunan yoldaşımız, 19-26 Aralık 1978'de Maraş'ta Alevilerin katledilişinin, 19 Aralık 2000'de 20 zindana eş zamanlı operasyonla gerçekleştirilen katliam ve başkaldırının ve aynı zamanda 28 Aralık 2011 yılında çoğu çocuk 34 kişinin katledildiği Roboski katliamında yitirilenleri anmak, bu tarihleri unutmamak için bir araya gelindiğini ifade ederek etkinliğe katılanları saygı duruşuna davet etti.

19-26 Aralık 1978'de sivil faşist çetelerin polis ve ordunun kıskırtmasıyla, gözetimi ve desteği altında Maraş'ın yoksul alevi kesimlerinin yaşadığı emekçi semtlerine saldırısıyla başlayan katliama değinildi. Faşizme karşı mücadele veren, faşizme karşı devrimcilerin yanında yer alan Kürt-Alevi-

lerin katliamla sindirilmeye çalışıldığı belirtildi. Kadın, erkek, çocuk demeden 111 insanın katledildiğini ve bunun tarihteki en vahşi katliamlardan biri olduğu belirtildi. Günlerce süren Maraş Katliamı-

“Cesaret denilen şeyin asla korkmamak değil, bilincini örgütlemek ve böyle bir saldırıya karşı devrimci duruş sergilemeye hazırlıklı olmaktır”

nın, “Müslüman Türkiye, Allah için cihad başına” sloganlarıyla katliam yapanların, “Bana saçılarsa ve milliyetçiler cinayet işliyor dedirtiremezsiniz” diyenlerden cesaret alanların eseri olduğu ifade edildi.

19 Aralık katliamının devletin şiddet ve zorbalığının en açık göstergesi olduğu ve 20 zindana birden operasyon düzenlenerek 28 devrimcinin katledildiği ve yüzlercesinin de yaralandığı, sonrasında F tipi zindanlarda

süren ölüm orucu eylemleriyle birlikte bu süreçte 122 devrimcinin ölümsüzleştiği, yüzlercesinin ise sakat kaldığı aktarıldı.

28 Aralık 2011 tarihinde TSK'ya ait savaş uçaklarının bombardımanı nedeniyle Roboski'de 19'u çocuk 34 kişinin hayatını kaybettiği hatırlatıldı. Roboski katliamıyla Kürt halkının devrim mücadelesinin önünün alınmasının amaçlandığı belirtildi. Fakat Roboski katliamı ve sonrasındaki katliamlar ve baskılara rağmen halkların cevabının devrimci mücadeleyi yükseltmek olduğu ifade edildi.

Kısa anlatımların ardından tarihe geçen bu üç katliamı içeren belgesel izlendi. Belgesel gösteriminin ardından, 19 Aralık 2000 tarihinde “Hayata Dönüş” adı altında 20 zindana birden gerçekleştirilen operasyon sırasında Çanakkale Zindanı'nda bulunan Vefa Serdar kürsüye gelerek o dönemde ülkedeki ekonomik ve politik durumu, zindanlara yönelik saldırının nedenlerini ve devrimci tutsakların destansı mücadelesini aktardı.

Devletin zindanlarda defalarca katliamlar gerçekleştirdiğini söyleyen Serdar, devletin ekonomik ve siyasi krizini atlatabilmesinin, işçi ve emekçilerin devrim mücadelesinin önünü alabilmesinin tek yolunun devrimci tutsakları teslim almaktan geçtiğini düşünerek katliama giriştiğini söyledi.

Devletin tarihinin katliamlar tarihi olduğunu belirterek, buna karşı durmanın, tarih bilincini kaybetmeden, beynimizi, halkı ve devrimi örgütlemekle mümkün olduğunu belirtti.

Sonuç İsteyen Sonuna Kadar Yürsün Bizimle

Her yıl biraz daha ağırlaşan okul çantasını eve girer girmez bir kenara fırlattı. “Anne ben geldim!” Kimseler yoktu evde. Ortaokula başlayalı bir ay olmamıştı ki öğretmenden ilk tokadını bile yemişti. Bilgi edinmeyi seviyor, ama okula gitmek istemiyordu. Gün geçtikçe nasıl yaşamak istediğini düşünürken bulmuştu kendini. Sürekli şikâyet edeceği tek düze bir yaşam olsun istemiyordu. Alevi bir aile olarak bu şehirde yaşamak da bir hayli zor oluyordu. Komşularıyla paylaşımlarının arasında mesafeler vardı. Okulda din derslerinde okuldaki tek alevi olduğu için tüm arkadaşları ve din öğretmenin kendisini “doğru yola” çağırdıkları sohbetlerden bir hayli sıkılıyor fakat fark etmeden de olsa etkilerinde kalıyordu. Cin, peri gibi olguları ilk kez okulda duymuş, ilk başlarda saçma gelen bu sohbetler sürekli farklı hikayelerle birleşince etkiliyordu kendisini...

Eylül bir anda evin bir hayli sessiz olduğunu hissederek ürperdi. Hızlıca salona girip televizyonun sesini sonuna kadar açarak mutfığa geri döndü. Salondan gelen seslerle bir anda elindeki tüm işleri bırakarak salona girdi. Televizyon ekranında gördüklerinin ne anlama geldiğini düşünüyordu. Cezaevlerinin çatılarını balyozlarla delen askerleri görüyordu. Ambulanlar sürekli cezaevleri ile hastane arası mekik dokuyordu. Birçok insanın unutamayacağı bu sahneleri izlerken Eylül ne yapabileceğini düşünüyordu. 12 yaşında bir kız ne yapabilir ki, keşke büyük olsaydım diye hayıflanıyordu...

Ambulanstan önce bir kadın iniyordu. Yüzünün ve kafasının bir bölümünde bulunan kremler gösteriyordu ki, bir yan-ğın vardı. Ambulanstan ikinci olarak, bir erkek indiriliyordu. Zafer işaretleriyle meydan okuyan, cesur bir devrimci idi. “Kalleşçe katlettiler” diyordu. Kameralar tekrar cezaevlerine dönüyordu. “Teslim olun!” çağrıları yapıyordu askerlerce... Bir sessizlik kaplıyordu ortığı,

saniyelerin birbiri arasında uzayan mesafeleri geçmek bilmiyordu. Cezaevinden pankart açılıyordu. “Asla teslim olmayacağız!” Göğüs göğse, eşitsiz bir savaşı canlı yayında izliyordu Eylül. Bu katliamı savunmak için kitlelerin önüne itilen titrek “örgütlü yaşamın devrimcilere zarar verdiğinden, huzur ortamını bozduğundan” bahsediyor ve 20 cezaevinin insanı koşullara daha uygun olduğundan bahsedip kan ve yaralarlar devrimcileri zorla götürüyorlardı. Neler olduğunu, neden bunların yaşandığını anlamaması da devrimcilerle yar-

dımcı olmak istiyordu Eylül. Bunu yapamadığı için kendini çok çaresiz hissediyordu. “Biri-leri bir şey yaptı ve sen bunu seyrettin” dedi yüzünü yıkadık-tan sonra aynada beliren yüze...

19 Aralık 2000... Bu tarih hiç silinmedi hafızasından. Bu nasıl olabilmişti, kimse durduramamıştı. Keşke Deniz Gezmiş yaşasaydı. Bana ne yapmam gerektiğini anlatsaydı... Eylül okuma yazmayı öğrendiğinde bir gün halası elinde “Gülünün Solduğu Akşam” aldı kitabı getirmiş ve kendisine okumasını istemişti. Uzun süren okumalar sonunda idamlar bölümünde hıçkırıklara boğulmuş ve hayır okumayacağım diye uzun süre direttiği... Yıllar sonra Denizlerin yoldaşı olacağını o günlerde elbette bilemezdi.

Kapitalizmin yoğunlaşmış derinleşen krizleri sistem karşıtlarını ortak mücadelede eğitip örgütleyordu. Mücadele güçlenip büyüdükçe ise düşman saldırıları daha büyük boyutlarda ve kapsamlı oluyordu. Milyonlarca insanın yaşamına

ilişkin kararlar alındığında önce devrimci öncülere saldırdı devlet. Kendisi için en tehlikeli olanın öncüsü ile buluşmuş olan proletarya olduğunu bilmenin telaşı ile zindanlara her kritik dönemlerde azgınca saldırdılar. Devrimci tutsakları teslim alabilirse toplumu sindirebileceği, kendi ömrünü biraz daha uzatabileceğini biliyordu. Fakat beklediği gibi olmuyor. 19-23 Aralık boyunca (-4 koca gün-her saniyesi ölüm haberleriyle gelebilecek 96 saat boyunca) 20 zindanda birden en son ana kadar ölüme ayakları üstünde dımdık yürüyeceklerine dair söz veriyordu devrimciler bayraklaşan yoldaşlarına...

Dışarıda

tutsak yakınları ve devrimci örgütler büyük bedeller ödüyorlardı. Devrim güçleniyordu. Elleri kenderinin hazırladığı en ilkel araçlar dışında topu, tüfeği son teknoloji gazlarıyla içine kilitlettiği devrimcileri katletmek için duvarlarını kepeçlerle yıkıyor, türlü işkenceler yapıyordu. Zannediyordu ki devrimcileri F-tiplerinde yalnızlaştırınız. Örgütlü bireyi tekilleştirerek teslim alacaklarını zannediyorlardı. Daha da yük-seltilir mücadele. F tiplerine kapatılan devrimciler dünyada benzeri az rastlanan bir tarih yazıcılığını üstlenirler. Bedenlerinden başka silahı olmayan devrimciler bilinçlerinin yol göstericiliğinde bedenlerini ölüme yatrırılar.

(...) Gürültüyle açılan kilidin sesiyle irkilerek uyandı. Hava henüz aydınlanmamıştı, kızılığın ardından seçilebilene gün ışığı karanlığı yırtarak ilerliyordu. Bu mevsimde güneşi bulmak zordu gerçekten. Günün nöbetçisinin kendisine has sesle, “günaydın arkadaşlar, kahvaltı hazır” anonsuna kadar

tekl sporcuların kıpırtısı, bir ko-ğuşun topyekün uyanışı ile artık iyiden iyiye doyulmaz oluyordu. Bir sürü kadın; kimi enerjik, kimi uykulu, kimi huy-suz ortak alanda buluşup birlikte kahvaltı yapıyorlardı her sabah. Televizyonda yeni günün haberleri büyük bir merakla dinlenir, masalar arası değerlendirmeler bile yapılıyor. Af tartışmaları sürekli ısıtılıp konuşuluyordu ek-randa. Öte yandan devrimci tutsaklara uygulanan baskılar, her cezaevinin başka yöntemle-lerle irade kırma denemeleri, saldırıları, engelleri devrimci basından okunuyordu.

Eylül'ün zindanda karşıla-yacağı ilk 19 Aralık olacaktı bu. Üniformalar içinde okullu Eylül, büyümüş, nasıl mücadele etmesi gerektiğini öğrenmiş, mücadelenin başka bir boyutu zindanlara kadar getirmişti onu. Aradan geçen 18 yıl içerisinde çok şey değişmişti. Kahvaltı biter bitmez herkes planlı çalış-malarına yöneliyor, tüm koşu-ş sessizliğe boğuluyordu.

“Yoldaş” diyerek içeri girdi Eylül. “19 Aralık ile ilgili bir şeyler anlatır mısın?” Derin bir sessizlik başlıyordu. Çekmece-den bir albüm çıkıyordu. Murat Ördökçi, Sibel Sürtücü, Aysun Bozdoğan ve daha niceleri... Şu an yanımda olan bir yoldaşın, ölüm orucundayken çekildiği bir fotoğrafı... Göz ucuyla dönüp bakıyorum yoldaşa... Sıradan bir iş yapıp gidi mevzu-za bir yürüyüşü her şey onun için. Aysun yoldaşa takılıyor gözle-rim... Havalandırmamın bir ucunda çekildiği o fotoğrafa... Yüzünden çekilen kan eli tezat-lık oluşturabilecek coşkun bir yakıcılıkla bizleri saran bakışlan-dırma ayıramıyorum gözlerimi. Nereye, kime bakmıştı bilinmez ama biz hep sizlere, açtığımız ve cüretle yürüdüğünüz yolda siz-leri takip etmeye devam edece-ğiz. Aysun ve Sibel yoldaşlar sınıksız sarılı başka bir fotoğ-rafta. Sesleniyor adeta; “*Kanım azaldı / Ama ağzımdan akıyor hala! / Otlar büyüyünce meza-rımı / Ben ölünce / Kim alacak yerimi / Kalkanımı kim tutacak?*” (...)

OLGULARLA İÇ SAVAŞ – 3

Özgür Güven

Ne 70'li yıllar ne 90'lı yıllar birleşik devrimi zafere vurduramadı. Türkiye ve Kürdistan devrimi iç içe geçerek birleşik bir karakter kazanmıştır. Bu nedenle örneğin, faşist devlete ve sermaye egemenliğine bir devrimle son verilmeden, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirlemesinin önündeki engeller ortadan kaldırılıp Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal kurtuluş gerçekleşemez. Buna karşılık Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için Türkiye işçi sınıfı ve devrimci güçleri tutarlı, kararlı bir mücadele vermedikçe Türkiye devrimi zafere ulaşamaz. Bugüne dek verilen mücadelede, yaşananlar bunu açıkça gösterdi.

Biz bu saptamayı yaparken şunu da belirtmeliyiz; Kürdistan'da özgürlük mücadelesi sadece 90'lı yıllarda ileri gitmemiştir. Kürdistan sorununun çözümü için mücadele, cumhuriyet öncesine, Osmanlı egemenliğinin sürdüğü döneme kadar uzanan bir geçmişe sahiptir. Cumhuriyet öncesindekileri ele almasak da, cumhuriyetin kuruluşundan hemen sonra başlayan ayaklanmalar dizisi var. Şeyh Said İsyanından Dersim 38'e kadar uzanan bu ayaklanmalar sürecinde, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi Türkiye emekçi sınıflarının devrim mücadelesinden daha ileriydi. Bu dönemde Türkiye'de sol-sosyalist hareket oldukça dar bir konuma sahipken, Kürt ulusal hareketi, bir halk hareketi olarak kitlesel boyutlara varmış, ancak buna rağmen Türkiye proletaryası ve emekçileri tarafından desteklenmediği için her defasında büyük bir vahşet ve kanla boğulmuş; Dersim 38'den sonra tekrar ayağa kalkması için uzun yıllar gerekmiştir. Ayrıca daha önceleri Kürdistan'ın kurtuluşu Türkiye devrimine bağlı olarak ele alınırdı. 70'lerin sonlarından itibaren kendilerini “Kürt Solu” olarak adlandıran Kürdistan sol-sosyalist hareketi, Kürdistan devrimini ayrı bir devrim olarak ele aldı. Şimdi durum daha doğru bir perspektifle ele alınıyor. Her iki ülkenin devriminin iç içe geçtiği, birbirine bağlandığı ve birleşik devrim durumunda olduğu genel olarak kabul edildi. Artık Türkiye Devrimi olmadan Kürdistan Devrimi; Kürdistan Devrimi olmadan da Türkiye Devriminin zafere ulaşamayacağı anlaşıldı, kabul edildi. Bu, Leninist düşüncenin zaferi oldu.

Şimdi kaldığımız yerden devam edebiliriz. Netaş Greviyle işçi sınıfı 1987'de yeniden öne çıkmaya başlayınca devrimci komünist hareket de işçi sınıfı ve gençlik, öğrenci gençlik içindeki faaliyetini artırdı. 89 Bahar eylemleri, 12 Eylül faşizmi tarafından uygulamaya konan pek çok yaşağın fiilen aşılması demektir. Bu aynı zamanda öğrenci gençliğin de üniversitelerden başlayarak yeniden mücadeleye atılmasını sağladı. 87'den başlayarak 89'da doruğa çıkan yaygın ve etkili kitlesel eylemler yaşandı. Grev yaşağı nedeniyle grev yapılamasa da, devlet işletmelerinde çalışan yüzbinlerce işçi başta İstanbul olmak üzere pek çok kentte yeni ve yaratıcı eylem biçimleriyle günlerce eylemden eyleme koştu. Bu süreçte 70'li yıllardan farklı olarak özel sektörde çalışan işçi kesimleri değil, devlet işletmelerinde çalışanlar ileri çıktı, mücadelede etkili oldular. Bunun nedenleri var.

Türkiye kapitalizmi özel sektördeki sermaye birikiminin yetersizliği nedeniyle daha çok devlet kapitalizmi olarak gelişti. Bu nedenle, devlet daha en başında itibaren, ekonomik alanda hem üretim sürecinde hem dolaşım sürecinde tekel konumunda oldu. Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT'ler) ya da aynı anlamda devlet işletmeleri, büyük işletmeler, büyük şirketler oldular. Hava yolları, demir yolları, liman işletmeleri gibi, çok büyük sermaye yatırımı gerektiren iş kollarında devletin bu tekel konumu halen devam ediyor. Devlet işletmelerinin en büyük işletmeler olması, istihdam edilen işçi nüfusunun büyük bölümünün de devlet sektöründe çalışması demektir. Devlet işletmelerinde çalışan kesim işgüvencesi, sigorta, emeklilik gibi haklara sahip olmaları nedeniyle uzun yıllar kendilerini ayrıcalıklı saymış, işsizlik konusunda bile ayrıcalıklı, avantajlı olmuşlardır. Bu nedenle devlet sektöründe çalışan işçiler uzun yıllar eylemlerden uzak durdular. İşçi sınıfının önemli bir kesimini oluşturdukları için de, işçi sınıfının mücadelesi uzun yıllar zayıf kaldı, tek yanlı gelişti. Sermaye sınıfı, kapitalizme ve sermayenin egemenliğine karşı mücadele etmesi gereken işçi sınıfının büyük bir bölümünü devlet eliyle pasifize etti, devlet baskısı ve kontrolü altına aldı, proleter orduyu parçalayıp yayıflattı. CIA ve devlet eliyle kurulan burjuva sendikal anlayışa sahip Türk-İş de işçi sınıfının kontrol altına alınıp pasifize edilmesinde burjuva devlete yardım etmiştir. İş güvencesi karşılığında burjuva topluma razı edilen büyük bir işçi kitlesi nedeniyle sınıf mücadelesi uzun yıllar zayıf kalmış, tam bir gelişme sağlayamamıştır.

Özellikle 12 Eylül ve sonrasında kamuda çalışan işçilerin durumunda dikkate değer bir bozulma, yaşam seviyesinde gerileme yaşandı. İşçi sınıfının örgütsüzleştirilmesine bağlı çalışma koşullarının ağırlaştırılmasına, ekonomik olarak her yıl yaşadıkları kayıplara bir de özelleştirmeler ve işten atmalar eklenince, kamuda çalışan işçiler de eylemlere katılmaya, mücadelenin eksik kalan ayağı da tamamlanmaya başladı. Tersaneler, Sümerbank ve Beykoz Kundurayla başlayan özelleştirme, işten atmalar giderek diğer işkollarına yayıldı. Bu dönemden başlayarak onyıllardır uyutulan dev uyanmaya başladı. Bugüne kadar yaşanan süreçte ne kadar güçlü ve etkin eylem varsa, hemen hepsini bu işçiler gerçekleştirdi. Proletarya 89 Bahar eylemlerinden itibaren bütün olarak davranmaya başlamış, sınıf mücadelesi bütünsel bir gelişim yoluna girmişti.

89 Bahar eylemleri işçi sınıfının ana gövdesiyle eyleme geçtiği bir süreçtir. Bu eylemler ekonomik taleplerle başlamış; özelleştirmelere, işten atmalara karşı çıkılmasıyla politik eylemlere dönüşmüştür. 89 Bahar eylemleriyle proleter ordunun hızla uyanmaya başlaması, toplumdaki bütün sınıf ve katmanları etkisi altına aldı. Tekelci sermaye bu gelişmeler karşısında karşı ayaklanma stratejisiyle politik çevirme hareketini uygulamaya koydu. Daha önce Latin Amerika'da uygulanan bu stratejiyle belli sonuçlar elde etmişti. Bu stratejinin geliştirilip uygulanmasında etkin olan AB emperyalizmi ve ABD, şimdi de bu planı Türkiye'de uygulamak için harekete geçmişler; özellikle 12 Eylül sürecinde Avrupa'ya kaçanların yeniden Türkiye'ye dönmeye başlaması da, bu planın uygulanmasında onlara kolaylık sağlamıştı.

90'lı yıllara girerken Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem dağılmış, geçici de olsa sosyalizm tarihsel inisiyatifini elinden kayırmıştı. Bunu fırsat bilen emperyalist sermayenin ideolojisi “tarihin sonu”nu ilan ederek ideolojik bir saldırı başlattılar. Bu saldırı sadece ideolojik alanla sınırlı değil, kapsamlı bir saldırdır. Sosyalizmle bağlı zayıf olan örgüt ve çevreler bu saldırının etkisi, burjuva ideolojinin baskısı altında kaldı. Topu birden 71 devrimci çıkışının, THKO ve Denizlerin bu topraklara getirdiği devrimci sosyalizm anlayışından, illegal örgütlenme ve zora dayalı devrim anlayışından çark etmeye başladılar. Zaten burjuva ideolojisiyle bağlarını koparmada belli sorunları oldu; bu bağlar zayıflasa da devam etti. Şimdi de bu ideolojik baskılanmayla burjuva toplum sınırlarında bir mücadele ve demokrasi anlayışına doğru ilerlemeye başlıyorlardı. Özellikle 12 Eylül'de Avrupa'ya kaçan ve 87'den başlayarak yeniden Türkiye'ye dönenler üzerinde daha belirgin olan bu ideolojik kırılma, etkisini gösterdi. Uluslararası sermaye karşı ayaklanma stratejisini bu kesimler üzerinde hayata geçirdi; ekonomik olarak bazı olanakların önünü açıp yararlanmalarına fırsat vererek bu hareket ve çevreleri yasal alana çekmeye, devrimden vazgeçerek parlamenter yola, parlamentarizme doğru iterek; buna karşı çıkan, devrimci mücadelede ısrar eden, zora dayalı devrim anlayışından ve illegal örgütlenmeden vazgeçemeyerek savaşı sürdüren devrimci örgüt ve hareketlere karşı da işkenceleri, sokaklarda, ev baskınlarında katliamları, gözaltında kayıpları, faili meçhul cinayetleri ve uzun yıllar sürecek hapis cezalarıyla zindana kapatmaları da-yattı.

Tekeller, sol-sosyalist hareketlere yönelik olarak daha önce Latin Amerika'da uyguladığı karşı ayaklanma stratejisiyle Türkiye ve Kürdistan'da devrimi, devrimci mücadeleyi ortadan kaldırmak için harekete geçerken asıl büyük patlama yine işçi sınıfından geldi: Zonguldak madencileri...

Ulaştırma Bakanlığı, 3. Havalimanı'nın Yağışlı Günlerde "Millet Aqua Parkı" Olarak İstanbullulara Hizmet Vermeye Devam Edeceğini Açıkladı... Zaytung

AK Parti, son protestoda portakala hücum eden vatandaşların alacakları vitamin sayesinde zihinsel fonksiyonlarının düzgün çalışmaya başlamasından endişeli... Zaytung

Haftalardır süren eylemsellikler ve ayaklanmalar sonucu gündemi epeyce meşgul eden, bir süredir kapitalistler ve karşı devrimciler tarafından korkulu gözlerle izlenen bir Avrupa ülkesi, Fransa... Dışardan bir gözle bakınca refah seviyesi yüksek, yaşanılabilir bir ülke gibi görünen ancak ekonomik ve sosyal yapısını incelediğimizde toplumun büyük bir kesimi için hiç de öyle olmayan bir ülkenin en yoksullarının, ezilenlerinin, emekçilerinin başlattığı bir ayaklanmadan bahsedebiliriz.

Fransa'da "Sarı Yelekliler" in isyanı, Kasım ayında başladı. Görünürde akaryakıt zammı nedeni ile ayaklandı Fransa halkı. Ama akaryakıt zamları kıvılcımdı ve sokakları haftalardır zaptedenlerin kaldırımlarına ve örgütsüz olmalarına rağmen sokakları terk etmeyerek bu isyanı çok daha kapsayıcı toplumsal taleplerin olduğu bir ayaklanmaya dönüştürdüler. Zaten taleplerin sadece zamdan ibaret olmaması insanların sokaklarda mücadelelerinin devam etmesini sağladı. Ve sistemin yattığı birçok farklı sorundan kaynaklı öğrenciler, memurlar, işçiler, kadınlar kurtuluşun ve

mücadelenin önemli bir noktası olan sokaklarda birleşti. Bu birleşme yalnızca Fransa ile kalmayarak Belçika, Hollanda ve Almanya gibi Avrupa ülkelerine de sıçradı. Fransa halkı, aslında çok önceden böyle bir ayaklanmanın yaşanacağını haberini vermişti bize. Peki Fransa'da Sarı Yelekliler ayaklanmasını hazırlayan süreçte neler oluyordu birlikte bakalım.

Fransa, 13 Kasım 2015 ile 1 Kasım 2017 arası OHAL koşulları ile yönetiliyordu. 6 kez uzatılıp, 2 yıl sonra sona erdirilen OHAL'in birçok koşulu Fransa'da da Türkiye'de olduğu gibi kalıcı hale getirildi. Bunun nedeni burjuva basının dillendirdiği gibi terör eylemlerini durdurmak, azaltmak değildi. Grevlerin, eylemlerin, işgallerin yani isyan edenlerin sayısının artmasıydı. Tabii ki OHAL, kapitalizmin krizlerinin, bunalımlarının etkilerini geçici olarak daha az hissetmesine yarıyordu; ama yine de yeterli değildi ve yeterli olmadı.

2017'de Fransa OHAL'e rağmen yapılan metal işçilerinin grevleriyle, o dönemde oluşturulan

yan yeni çalışma reformuna karşı ülkenin birçok yerinde gerçekleşen eylemlerle dünyaya sesini duyuruyordu. 2018 yılında da sokaklardaki, grevlerdeki insan sayısı çoğalmaya devam etti. 2018 Nisan ayında işçi sendikalarının çağrısıyla devletin 'kemer sıkma politikaları' na karşı 3 aylık grev ilan edildi ve bu 3 ay süresince haftanın belli günlerinde demiryolu işçileri tren seferlerini, havayolları işçileri uçuş seferlerini durdurdu, öğrencilerin de eylemler düzenlemesiyle onlara

okulda eğitim aksadı, yürüyüşler, protestolar düzenlendi. Son iki senede gerçekleşen bu ve daha nice eylemsellikler Fransa halkının emperyalist-kapitalist sisteme olan öfkelerinin biriktiğini gösteriyordu ve sistemin durdurulama-

UN PARFUM DE VICTOIRE (ZAFER KOKUSU)

yan çöküşünü hızlandırıyor. Bu öfkeyi, değişime ve gelişime olan özlemi bugün 'Sarı Yelekliler' üzerinden çok daha net ve yoğun bir biçimde görebiliriz. Sarı Yelekliler ayaklanmasında haftalardır, yüzbinlerce insan ortaklaşarak aynı sloganlar ve talepler altında, ölümlere, yüzlerce gözaltıya rağmen mücadelelerini sürdürüyorlar.

Peki biz devrimci öğrencilerin daha nicesine tanıklık edeceğimiz bu ayaklanmalar çağında ne yapması gerekiyor?

Bizler 21.yüzyılda yaşayan gençlik olarak Gezi Ayaklanması'nı, Ortadoğu'da yaşanan Arap Baharı'nı ve irili ufaklı birçok sosyal patlamayı, ayaklanmayı, isyanı görmüş, aktif olarak da bu hareketlere katılmış bir nesiliz. Ancak bugün Sarı Yelekliler ayaklanmasında da, Gezi'de de, Ortadoğu'da yaşanan ayaklanmalarda da ortak eksiklik şuydu: Toplumun örgütsüz ve kendiliğinden hareket ediyor olması,

toplumun önünde güçlü bir devrimci hedef ve öncü olmaması...Bu, ayaklanmaların daha yavaş sonuç almasına veya ilerlememesine yol açıyor. Bugün biz gençlerin yapması gereken öncelikle temel bir eksiklik olan örgütlülüğün yeterince geniş olmaması sorununu ortadan kaldırarak,örgütlü gücümüzü geliştirmek ve yaygınlaştırmak olmalıdır. Bununla birlikte öğrenci gençliği bilimsel sosyalizm ile buluşturmak, nihai kurtuluşu yani komünizm hedefini ortaya koyarak gençlere siyasi ve politik anlamda öncülük etmektir. Öğrenci gençlik içinde bir güç haline gelerek yaşanacak bir ayaklanmada, bir isyan dalgasında, halk hareketinde üniversite ve lise öğrencilerini devrimci talepler uğruna dövüşmek için birleştirmek bizlerin tarihsel sorumluluğudur.

Bugün Sarı Yelekliler ayaklanmasında bizlere yeni bir ayaklanmanın yaşanabileceğini bir kez daha gösterdi. Bu yüzden zaman kaybetmeden saatlerimizi devrime ayarlamalı, örgütlenmeli ve hazırlıklarımızı kuracağımız devrimci iktidar ve sosyalist topluma ulaşmak için yapmalıyız!

Adana'dan Bir DÖB'li

SİSTEM İNSANLARI İNTİHARA ZORLUYOR

Son zamanlarda ciddi şekilde artan intiharlar bizleri üzüyor. İntihar etmeyi düşünen ya da intihar eden insanlar çevremizde olursa bizi ne denli etkiler. Onlara ne kadar dokunabiliriz. Bu sistem içerisinde bu soruna nasıl bir çözüm getirebiliriz ya da getirebilir miyiz?

İşsizlik, parasızlık, geleceksizlik, anlamsızlık, kısacası sistem arzuları...

Evine eklemek götüremeyen babanın kendini yakması, çocuğuna okul forması alamayan babanın kendini asma, yoğun çalışma koşulları sebebiyle intihar eden doktor, atanamadığı için intihar eden öğretmenler, sınav barajını geçemeyip bunalıma giren ve intihar eden öğrenciler, tecavüze tacize uğrayan kadınların yaşadıkları psikolojik baskı nedeniyle yaşamlarına son vermeleri, sistemin dayattığı hiçlik ve anlamsızlık yüzünden intihar eden daha nice insan...

Kaybedecek hiçbir şeylerinin kalmadığını düşünen insanlar, içinde yaşadıkları koşulları değiştirecek gücü de bulamayınca, yaşamlarını sonlandırabiliyorlar. Bir nevi çaresizliğin dile getirilişi oluyor intihar.

Yaşadığımız sistem öylesine bir çürümüşlük içerisindeki toplumu ve hatta devletin en küçük yapı birimi olan aileleri de kirletmeye çalışıyor. Haliyle toplum kendinden farklı olanı hemen dışlıyor, o bireyi soyutluyor. Örneğin toplum ve aile baskısı yüzünden intihar eden binlerce LGBTİ+ birey var. Yaşamdan soyutlaştırılmış, ötekileştirilmiş binlerce insan...

Peki gerçekten çözüm ne ?

Bu düşüncedeki insanlara, yaşadıkları bütün sorunların temel sebebi olarak icinde yaşadığımız sistemi göstersek belki anlarlar; ama çözüm noktasında bir değişikliğe sebep olamayız. İnsanların yaşamlarına dokunmamız gerek. Bu hepimizin temel sorunu değil midir aslında? Halkla temas kurmak, halkın içine girmek...

İnsanların gerçekten nasıl olduklarını merak ediyor muyuz? Yoksa biz de çarkın içinde dönüp durup herkesleşiyor muyuz? Sistemin yozlaşmasından nasıl uzaklaşabileceğimizi, en nihayetinde bizim kendimizi sistemden nasıl arındırabileceğimize ilgilidir. İşte temel çözüm (aslında yaratmaya çalıştığımız) yeni insan. Tüm mesele bu çöplüğün içinde en başta kendimizi ve etrafımızdaki insanları değiştirmek...

Kapitalist sistem, her gün her saat umutsuzluğu getirirse de asıl güzel şeyler, bu umutsuzluğun kıyısından çıkacaktır. Bu insanlara umudu götürmemiz gerek. Çözüm, onlarla buluşturacağımız, devrimci yaşam tarzı, yani yeni insanın kendisidir. Yeni ve başka bir dünya için insanlığın neleri göze alabildiğini onlara göstermeliyiz.

Antakya'dan Bir Liseli DÖB'li

Okullarımızdaki Gerici Örgütlenmelerin Başını Ezelim

Dinci-faşist AKP iktidarının sırtını sıvazlayarak okullara soktuğu faşist örgütlenmeler, öğrencilerin ve velilerinin sabrını sınıyor. Amed ve İstanbul'da yaptığı açık faaliyetlerle öğrencileri kendi 'sohbetlerine' ve etkinliklerine katılmaya, öğrencilerin özel bilgilerini isteyerek liselerdeki öğrencilerin üzerinde baskı kurmaya çalışan AGD (Anadolu Gençlik Derneği), okul idareleri ve MEB tarafından korunuyor.

İstanbul Kadıköy Anadolu Lisesi'nde yatsı sohbetleri ve etkinlikler düzenleyen gerici Anadolu Gençlik Derneği, öğrencileri tehdit ederek ve okulda bir korku iklimi yaratarak kendi faaliyetlerini genişletmek ve dinci-faşist propaganda için kanal açmaya çalışıyor. Dinci-gerici AGD'den şikayetçi olan veliler ise CHP Genel Başkan Yardımcısı'na bir yazı yolladı.

Yazıda "Hadis sohbetlerini organize eden yatılı bir öğrenci, Anadolu Gençlik Derneği tarafından düzenlenen yatsı sohbetlerine katılmak için okuldan çıkarmak, üstelik de bu sohbetlere beraberinde alt sınıflardan öğrenci götürmek için teşvikte bulunmaktadır. Bu sohbetlere gitmek istemeyen öğrenciler üst sınıflardaki arkadaşlarına durumu haber verdiğinde, onlar da söz ko-

nusu öğrenciyle konuşarak bu tür faaliyetlerde bulunmaması konusunda kendisini uyarışlardır.

Ne var ki, bu öğrenci, kendisiyle konuşan öğrencileri idareye şikayet etmiş ve okul müdürü de bu öğrenciden yana tavır takınarak diğer öğrencileri disiplin soruşturması açmak ve okuldan atmakla tehdit etmiştir. Öğrenci protestoları müdürün adil olmayan bu tavır sonrasında başlamıştı" denildi.

Amed'de ise liselerdeki öğrencilerden özel bilgilerini isteyen ve

AGD'nin faaliyetleri hakkında bilgi edinmek isteyen öğrencilere ilişkin sorular bulunan anket formları

MKÜ Öğrencileri Ayakta

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencileri artan ekonomik krize ve yoksulluğa karşı ayakta!

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi'ne giden dolmuşlara yüzde 185 zam yapıldı.

201 (Serinyol-Ovakent) ve 202 (Özat) numaralı dolmuşlara önceden 1,25 - 2 TL arası veren öğrenciler, fiyatın artık 3,5 TL'de sabitlendiğini öğrendi. 17 Aralık günü yapılan zamma öğrenciler tepki gösterdi; artan yemekhane, barınma vb zamlarına karşı artık susmaya-caklarını dile getirdiler. Bu ekonomik koşullarda değil okumak, yaşamının mümkün olmadığını söyleyen gençler, kampüs ana girişinde top-

lanma çağrısı yaptılar.

Her gün geleceksizleştirilen öğrenciler, 19 Aralık Çarşamba günü kampüs girişinde toplandı. Kendi öğrencilerinden korkan Rektörlük, elleri silahlı çevik polis ve Tem şube polisleri ile ortak hareket ederek eylemi engellemeye çalıştı. Öğrencilerin kararlı tavrı karşısında 2 öğrenci temsilcisi ile görüşme talep etti.

Rektörlük ile görüşme sürerken, öğ-

renciler eyleme devam kararı aldı ve MKÜ Çarşı Kompleksinde eyleme devam ettiler. Slogan ve ajitasyonlarla arkadaşlarını bekleyen öğrenciler, baskı altına alınmaya çalışıldı.

Rektörlük, kitlenin dağılmasını sağlamak için öğrencilerle görüşmeyi uzattı. Ancak rektörlüğün tehditkar söylemleri öğrencilerin öfkelerini daha da artırdı.

Görüşmenin ardından minibüs kooperatif başkanları da öfkeli öğrencilerle görüşürülmek üzere alana geldi. Rektörlük, kooperatif başkanları, polis ve güvenliğün tehditkar dil kullanması ve taleplerin karşılanmaması nedeniyle öğrenciler eyleme devam kararı aldı.

Öğrenciler, talepleri yerine gelene kadar eylemlerine Hatay Mustafa Kemal Üniversitesinde devam edecekler.

RTÜK, "Halaya Fazla Vakit Ayırarak Cumhurbaşkanını Yeterince Övmek Suretiyle Hakaret Etmek" Gereğiyle Flash TV'ye Uyarı Cezası Verdi. Zaytung

Konya'da dans ederken düşen robotun kendine gelince sorduğu ilk soru Konyaspor'un durumu ile Şeb-i Arus Törenleri oldu.

SAVAŞ VE GENÇLİĞİN TAURI ÜZERİNE

Umut Güneş

Faşist devletin en yetkili ağızlarından, medyasına, kalemşörlülerinden, sivil-faşist destekçilerine kadar tüm karşı-devrim güçleri, son birkaç haftadır Rojava'ya yönelik kapsamlı bir saldırıdan söz ediyor.

Türk tekelci sermaye sınıfı ve faşist devleti, tüm gücüyle içerde oluşan dağılmışlığı, güvensizliği, belirsizliği giderebilmek ve ekonomik-siyasal krizin yoğun yaşandığı bugünlerde güçlü görünebilmek için uzun bir süredir açık tarafı olduğu Suriye savaşında, Rojava topraklarının diğer kantonlarına, sınır hattına kapsamlı bir saldırının hazırlıkları içinde. Bu bir saldırı için psikolojik ortam yaratmakla birlikte zırhlı ordu birlikleri, komandolar, piyade güçleri, dinci-faşist paramiliter çete olan ÖSO'cular Rojava sınır hattına yürüyor.

Afrin, Cerablus hattını işgal etmekle yetinmek istemeyen dinci-faşizm, halklara örnek olan, Rojava devrimini kanla boğmak için emperyalist ağababalarından da onay almış gibi görünüyor. ABD'nin bölgeden çekileceğini açıklaması ile birlikte, bölgede ABD'nin çıkarlarını koruyacak gücün T.C olduğunu, ABD Rojava'ya yönelik yeni bir işgalin önünü açarak ortaya koydu.

Her demokratik devrimin karşısına emperyalizm ve en gerici karşı devrimci güçler çıktığı gibi Rojava devriminin karşısında da bölge gerici, dinci-faşizm, ilhakçı ve işgalci

Türkiye, işbirlikçi Barzani yönetimi ve emperyalist-kapitalist dünyanın kendisi bulunuyor. ABD belli bir süreliğine TC ve PYD/ YPG ile ilişkilerinde denge politikası izlemiş olsa da, savaşın aktif katılımları hem ekonomik yönden daha zorlu hem de NATO müttefiki TC ile ilişkilerinde zorlayıcı bir durum yaratıyordu. Bunun farkında olan ABD, bölgede TC'nin önünü olabildiğince açmak, Türkiye-Rusya yakınlaşmasının önüne geçmek, Astana sürecini de engellemek için çekilme hamlesini uygulamaya koymuş durumda. Fakat ABD'nin bölgeden tamamen çekileceğini düşünmek gerçekçi olmayacaktır. ABD belli sayıda askeri personeli dışında tüm gücünü bölgeden çekerek, nasıl Afrin'de olduysa, bugün Türkiye'yi yeni bir işgale itekleyerek, Suriye'deki çıkarlarını hem daha masrafsız hem de bölgenin içinden bir NATO müttefikiyle gerçekleştirmiş oluyor. ABD'nin bölgeden çekilmesinin ve Rojava'nın doğu bölgelerine yapılacak olası saldırının Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi açısından birçok sonucu olacaktır.

Ekonomik-politik krizi derinlemesine yaşayan tekelci sermaye sınıfı ve faşist devleti, toplum üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanabilmek için şovenist histeriyi tekrardan yaratmaya çalışacak, işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin, Kürt halkının isyan ve ayaklanmalarını bastırmak için de işgalden ve dış savaştan yararlanacaktır. Savaş

durumunda olağanüstü yasalar, sokağa çıkma yasakları, kitlesel tutuklamalar ve kitle katliamları, karşı-devrim güçlerinin sokaklarda mobilize edilmesi gibi pratikler olası bir işgal ve saldırı durumunda karşımıza çıkabilir.

Leninist gençlik olarak olarak savaşın, politikanın başka araçlarla sürdürülmesi olduğunu her zaman bilmeliyiz. Bu yüzden mücadelenin, pratiklerimizin hatta kadroların her birinin yaşamları kesinlikle aynı kalamayacak ve değişecektir. Bu yazımızın konusu sadece sürece dair belirlemelerde bulunmak değil, aynı zamanda gençliğin bu savaşta oynayacağı rolü tartışmak, kendimize yol ve yöntemler belirlemek olacaktır. Ama olay ve olguların bilimsel bir tahlilini yapmadan doğru mücadele yol ve yöntemlerini belirleyemeyiz.

Öncelikle bu kapsamlı saldırı ve savaş hazırlığı bazı kesimlerin düşündüğü gibi, sadece bir seçim hazırlığı değildir. Bu saldırı tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin yeni başında gelişen bir devrimi kanla tank, top, tüfek yani bir bütün olarak zor araçlarıyla kanla boğma hazırlığıdır. Savaşın

yaratacağı şovenist histeri, işçilerin, emekçilerin bu ek o -

savaş aynı zamanda dinci-faşizmi zor yoluyla yıkma, bir devrim için mücadele etme, devrimci safların büyümesi anlamına da gelecektir. Çünkü savaşın masrafları işçilerin, emekçilerin cebinden misliyle çıkartılacak, açlığa, sefalete, geleceksizliğe mahkum edilen kesimler düzenle bağlarını koparmak zorunda kalacaktır.

nomik krizi yoğun bir şekilde hissettiği, gittikçe açlığa mahkum olduğu bugünlerde kendi tarafına çekme, gerçeklerin önüne sis perdesi çekmesi için de yarayacaktır. Aynı zamanda içerdeki devrim güçlerine karşı amansız bir baskı ve saldırı dalgasının önünü de açacaktır.

Fakat savaş aynı zamanda dinci-faşizmi zor yoluyla yıkma, bir devrim için mücadele etme, devrimci safların büyümesi anlamına da gelecektir. Çünkü savaşın masrafları işçilerin, emekçilerin cebinden misliyle çıkartılacak, açlığa, sefalete, geleceksizliğe mahkum edilen kesimler düzenle bağlarını koparmak zorunda kalacaktır.

Uzun bir süredir iç savaşın yaşandığı coğrafyalarımızda sermaye sınıfı süreci bir varlık-yokluk savaşı olarak tanımlamış ve devrimci güçlere, Kürt halkına, Rojava devrimine yönelik yürüttüğü savaşı, önüne koyduğu yol haritasını 'Çöktürme planı' olarak ilan etmişti. Bugün Rojava, Kuzey ve Güney Kürdistan'da Kürt halkına yönelik yürütülen savaş bu plandan, sermayenin örgütlü bir gücü tasfiye etme istek ve arzusundan bağımsız

olarak okunamaz.

Bu koşullar altında gençlik içinde faaliyet yürüten birçok sol-sosyalist çevrenin bugün yayınlarına baktığımızda yaklaşan savaştan, olası etkilerinden ve buna karşı mücadele yöntem ve araçlarından -parmakla sayılabilecek devrimci gençlik örgütü dışında- kimsenin bahsetmediğini görüyoruz.

Sosyal-şovenizme kapılmış Gençlik Muhalefeti, Türkiye Komünist Gençliği gibi siyasal çevrelerin gündeminde Kürt halkına yönelik hazırlanan katliama dair tek bir cümle bile göremesiniz. Çünkü onlara göre gençliğin en önemli sorunu eğitim sisteminin gericileşmesi ve gençliğin 'laiklik kavgası' için örgütlenmesi.

Gençlik içindeki bir diğer eğilim ise Türkiye ortalama solunda hakim bir anlayış olan 'Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi!' politikasıdır. Buradan anlaşıldığı gibi bu slogan ne bir mücadele araç ve yöntemini anlatmakta, ne bir gerçek kurtuluş yolu vaat etmekte, ne de mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabilmektedir. Bu politikayı ortaya koyanların yaptığı tek şey, 'muhalefetçilik, pasifizm ve devrimci saflarda moral bozukluğu yaratmaktır'. Nasıl daha dün Afrin'e yönelik saldırılar ve işgal başladığında bu politika somut durumda sürecin ihtiyacı olamamışsa, bugün de olamayacaktır. Zaten bu politikayı savunan ortalama sol olan gençlik siyasetlerine baktığımızda, hala burjuva dünyadan bir şeyler beklediğini

görebiliriz.

Geriye üçüncü yol olan, gerçek kurtuluşu vaat eden, proletarya enternasyonalizmine dayalı, halklar arasında gerçek dayanışmayı yaratacak, kalıcı bir barış isteyen herkesin savunması gereken Leninist barış politikasıdır. Bu politika, mevcut siyasal iktidara, kapitalist sisteme, dinci-faşizme ve onun örgütlü kesimlerine karşı devrim mücadelesi politikasıdır. Dişe diş, militan bir kavgayı göze almak ve dinci-faşizmi bir devrimle yıkıp onun yerine halk demokrasisini kurmak devrimci demokratik bir iktidar kurma politikasıdır.

Gençliğin mücadelede izleyeceği çizgi bu üçüncü yol olmamalıdır. Bunun için öncelikle geniş gençlik kesimlerine ulaşmak şovenizmin, sosyal-şovenizmin yalancı, düşman maskesini yerle bir edip gençlik kesimlerini aydınlatmak, gençliği dış savaşa, bir halkın katledilmesine karşı çıkmaya çağırarak olmalıdır. Her üniversite, her lise, her atölye ve fabrika, sokaklar gençliğe ulaşmanın en önemli araçlarıdır. Her devrimci genç, bu meseleyi başat görev saymalı, hem yeni güçlere hızla ulaşarak onları aydınlatmalı, hem de devrimci saflarda anti-faşist mücadele hattında birleştirmeliyiz. Devrimci, demokrat, yurtsever gençlikle yan yana gelmekten tartışmaktan, onları ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmemeliyiz.

Yapacak işimiz çok, beklemenin değil işe girişmenin zamanı!

Çözumsuzlük Ve Kendi Geleceğini Yaratan Gençlik

Son dönemlerde gün geçmiyor ki bir intihar vakasıyla karşılaşmayalım. Bir baba çocuğuna pantolon alamadığı için intihar etti. Yine bir anne üç çocuğunu öldürdü ve intihar etti. Ölmek üzereyken yoğun bakıma, ardından da gözaltına alındı. İfadesinde "mutlu bir günüm geçmedi hayatımda. İntihar etmeyi zaten düşünüyordum. Ama çocuklarım arkamda kalacak ve benim kaderimi paylaşacaklardı. O yüzden önce onları öldürdüm, sonra intihar ettim ama ölemedim" dedi. Bir genç borçlarını ödeyemediği için babasıyla tartıştı ve önce babasını, sonra kendisini öldürdü. Bunlar sadece aklımızda yer eden intihar olayları. Aklımızda kalmayanlar olduğu gibi, basına yansımaları da var mutlaka.

Tüm bu intihar olaylarının geliştiği dönemle eş zamanlı olarak anti-depresan kullanımının yaygınlaşığına dair bir rapor açıklandı. Tüm bu resimler tek bir çerçevede birleştirildiğinde, ortaya şöyle bir tablo çıkıyor: Ekonomik kriz, kitlelerde farklı yansımalar gösteriyor. Krizin kaskacında insanlar ya intihara sürükleniyor, ya antidepresanlarla kendilerine sahte mutluluklar dünyası inşa ediyor ya da devrimcileşiyor. Yani ya çürüyüp yozlaşıyor ya da bilinçleniyor.

İntiharların ve antidepresan kullanımının artmasının nedenini sorgulayacak olursak, verilecek cevap kısa, öz ve net: Çözumsuzlük! Krizden çıkışın yolunu bu-

lamayan insanlar, yukarıda saymış olduğumuz üç yoldan birine yöneliyor. İntiharlar ve antidepresan kullanımıyla ilgili olarak gençliğe çok büyük bir rol düşüyor. Enerjik ve umut taşıyıcısı olan gençlik, intiharın çözüm olmadığını kitlelere yorulmadan yılmadan anlatmalı. Asıl çözümü, krizden çıkışın tek yolunu kanıtlarıyla göstermeli. Kitleleri kuşatan bu umutsuz ruh halini dağıtmak için umut taşıyıcı rolünü en iyi biçimiyle yerine getirmeli.

Unutulmamalıdır ki, gelecek gençliğinindir. Gençlik kendi geleceğini yaratmak için bugünden işe başlamalıdır. Onun geleceği toplumu intiharlardan, sahte mutluluklar dünyasından ve çürümüşlükten arındırılmış yeni bir toplumdur. Gençlik, gerçek mutluluklar dünyasını yaratabilmek için kitle bağlarını güçlendirmeli, doğru teoriyi ve pratiği kitlelere taşımakta ısrarcı davranmalıdır.

"Bizim devrim partimizde ağır basanın gençlik olması çok doğal değil mi? Biz geleceğin partisiyiz ve gelecek de gençliğinindir. Biz bir yenilikçiler partisiyiz ve gençlik her zaman yenilikçileri izler. Biz, çürümüş bir eski rejime karşı özveriyle savaşıyoruz!" (Engels) Gençlik, Engels'in bu sözlerini yolunu aydınlatan bir ışık olarak görmelidir. Bu sözlerin ışığında çürümüş eski rejimle birlikte toplumdaki çürümüşlüğü yok etmek için çetin bir mücadeleye girişmelidir.

Ne Gençliği Ne De Sanatı Susturabilirler!

Üniversiteler ve gençlik üzerinde baskı, saldırı ve yasak terörü estiriliyor. Devrimci, ilerici öğrencileri susturmak, teslim almak için her yol denenirken, son saldırı haberleri ODTÜ ve Hacettepe'den geldi.

ODTÜ'de yapılması planlanan 3 etkinlik ardı ardına yasaklanırken, rektörlük seçimlere kadar her tür etkinlik ve panelin yasaklandığını duyurdu.

19 Aralık günü yapılması planlanan 3 etkinlik, ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübü'nün "Neoliberalizmin Çıkması: Endüstri 4.0, Sarı Yelekliler" paneli; "Hayata Dönüş" Operasyonu'nun tartışılacağı SGDF'nin düzenleyeceği "İçeri ve Dışarı Ne Kadar Farklı" başlıklı paneli; Emek Gençliği'nin "Ekonomik Kriz" başlıklı panelleri Ankara Valiliği tarafından yasaklandı.

Yasaklamalara gelen tepkilerin ardından ODTÜ Rektörlüğü 20 Aralık günü tüm öğrencilere yolladığı bir e-posta ile her tür etkinliğin yasak olduğunu duyurdu: "Ülkemizin içinde

bulunduğu seçim süreci boyunca Üniversitemiz dışından siyasi parti, topluluk, kurum ve kuruluşlar ile Üniversitemiz bünyesinde resmi topluluk olmayan gruplar tarafından yapılacak istenen panel ve/veya toplantılara izin verilmeyecektir. Üniversitemiz resmi topluluklarından gelen toplantı taleplerinde ise mevcut uygulama devam edecektir. Üniversitemizin eğitim ve araştırma ortamına zarar vermemek için mensup ve öğrencilerimizin bu konularda gerekli duyarlılığı göstereceğine inanıyoruz."

ODTÜ Rektörlüğü ayrıca mezuniyet töreni sırasındaki protesto yürüyüşünü ve artan panel, etkinlik yasaklamalarına haber yapan Medya Topluluğu'nu da kapattı.

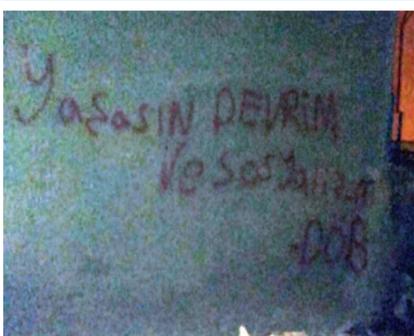
Yine 20 Aralık günü, Hacettepe Üniversitesi Kitap Kulübü'nün çağrısı üzerine kampüse gelen Şair Ahmet Telli, katıldığı "Cumhuriyet Döneminde Edebiyat" konulu sunum sırasında faşist bir güruhun saldırısıyla karşılaştı.

"Toplumsal vicdan nedir" sorusuna

"toplumların vicdanı yoktur linç kültürleri vardır. Vicdan bireyseldir" yanıtı veren Ahmet Telli'ye 35 kişilik bir grup "size bu ülkeyi mezar edeceğiz. Devlet biziz" diye sloganlar atarak Ahmet Telli ve söyleşiyi dinlemek için gelen öğrencileri hakaretleriyle taciz ederek, etkinliği engellediler. Ahmet Telli bu saldırının ardından "saldırganların tavrı sözümün kanıtıydı, linç etmeye gelmişlerdi. Yeniden çağırırsalar yine giderim" dedi. Öğrenciler ise saldırganların okul öğrencisi olmadıklarını, dışarıdan geldiklerini söylediler.

Kendinden olmayan herkese saldırı, susturmak isteyen egemen sınıf, öncelikle toplumun en dinamik ve enerjik kesimi olan öğrencilere saldırıyor. Gerek tepeden inme yetkililer ve yasaklar eliyle, gerekse sivil faşistlerin fiilen saldırarak.

Ne baskılar ve saldırılar gençliği yıldıracaktır, ne de şiirlerini, türkülerini korkusuzca haykıranlar korkup susacaktır. Baskılar Bizi Yıldırılmaz. Ahmet Telli Yalnız Değilsin!

SARIĞAZI'DE DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ'NDEN YAZILAMALAR

ŞİMDİ BİR ADIM ÖNE ÇIKMA ZAMANI!

Arif İşçi

"Öyle bir ufka vardık ki, hiçbirimiz yalnız değiliz artık"

Biz de işçi sınıfı olarak geldiğimiz noktada, aşamada yalnız değiliz. Her gün yeni yeni güçler katılıyoruz saflarımıza kapitalist sistemin tekeli aşamaya her an, her saniye küçük mülk sahiplerini mülksüzleştirerek işçi sınıfı saflarına sürüyor... Bu durum nicel olarak işçi sınıfını büyütse de, nitelik olarak aynı etkiyi yapmıyor, tam aksine sınıf içinde kararsızlık ve tutarsızlık eğilimlerini de taşıyorlar. Küçük-mülk sahipleri mülklerini kaybettikleri için ekonomik olarak işçileşmeler de, düşüncede, kültürde ve eski yaşam biçimi olarak hala küçük-burjuvadır. Bunlar günün birinde yeniden eski günlerine dönecekleri hayaliyle yaşıyorlar. Bu nedenden kararsız ve ikircikli düşünceleri işçi sınıfı saflarında da devam ettirme eğilimi içindedirler.

Bu katman ve ara kesimlerin temsilcileri olan küçük-burjuva devrimciler bu kesimlerin geri yanlarına hitap ederek sınıf içinde daha da görünür olmaya çalışıyorlar. Onlar bu kesimlerin mülk özelliklerini üzerinden en geri yanlara seslenerek kendilerini var ederler. Bu yüzden sömürüyü ortadan kaldırmak değil sınırlamak için mücadele ederler; ediyorlar.

Uzun yıllardan beri küçük-burjuvazinin temsilcisi olan hareketler sınıf içinde çalışmaya hep sendikal çalışma, ekonomik çalışma düzeyinde tutular, tutmaya çabaladılar. Sınıf içinde çalışmaya sendikaların yapması gereken işler olarak gördüler. İşçi sınıfını tek elci kapitalizme ve faşizme karşı mücadelenin önderleri, devrimin kadroları olarak örgütlenme yerine, ücretleri artırma, sosyal hakları genişletme, çalışma koşullarını iyileştirme uğruna mücadeleye yönlendirdiler. Bunu yapan küçük-burjuva sol-devrimci hareketler uzun yıllar hep ekonomik işler yetiştirdiler, komünist işçi değil. Sınıf içinde uzlaşmacı politikaları egemen kılmaya çalışan küçük-burjuva devrimcilerinden komünist işçi çıkarmaları da beklene- mezdi. Geri politikalarla ilerici devrimci-komünist işçi çıkarılmaz, bu işçileri ancak komünist partinin politik çalışmaları çıkartır, çıkartıyor... Bu hareketlerin politika ve talepleri burjuva sınırları aşmadığı için, tarihin akışını geri döndürmeye çalıştıkları için gericiydi. Lenin şöyle diyor:

"Bugün küçük-burjuvazinin bu ideologlarının teorileri, emekçilerin çıkarlarını temsil etmeye çalışırken, doğrudan gerici- dirler. Bugün, sosyal ve ekonomik ilişkileri içindeki antagonizmayı örtbas ederler ve meseleyi sanki genel olarak herkes için hesaplanmış 'kalkınma', 'yükselmeye' vs önlemleriyle yardımcı edebilecekmiş gibi, uzlaşma ve birleşme sağlanabileceğimiş gibi değerlendirirler. Bu teoriler, devletin, sınıflar üstünde duran ve bu yüzden sömürülen halka her hangi ciddi ve dürüst bir yardımda bulunmaya uygun ve yetenekli bir şey olarak gösterdikleri için gerici- dirler."

Doğal olarak gerici alanlardan da ilerici, komünist işçi çıkar- maları beklenebilir. Her sınıfın çıkarları farklıdır ve her sınıfın temsilcisi olan hareketler de temsilcisi oldukları sınıfların çıkarlarına hizmet ederler. Biz komünist işçiler bu gerçeği göz önünde tutarak mücadele etmeliyiz. Bu yüzden bir yandan kapitalist sisteme karşı mücadele ederken aynı zamanda küçük-burjuva uzlaşmacı hareketlere ve politikalarına karşı da mücadele etmeliyiz. Nihai amacımıza ulaşmamız için bu küçük-burjuva ideolojiye karşı mücadele vermemiz zorunlu ve kaçınılmazdır. DHD'de küçük-burjuvazi işçi sınıfının müttefiki olarak ortak düşmana karşı mücadelede yer alacaktır, ama Küçük burjuva politik akımlara karşı mücadele edil- memeli anlamına gelmemeli. Tam aksine daha ileriye sosyalizme, işçi sınıfının tek başına iktidarı alabilmesi bu mücadelenin başarısına bağlıdır. Aksi takdirde başarı, zafer söz konusu dahi edilemez. Sonuna kadar gidecek tek sınıf işçi sınıfıdır.

İşçi sınıfına güvenmeyen küçük-burjuva sol, kendi yetmez- liklerini işçi sınıfına mal ederek işin içinden çıkmaya sınıfın kurtulu- şu yolunda barikat olmaya çabalarlar. Onların politikaları sınıfın ileri devrimci - komünist işçilerine değil, daha çok geri, ortalama bilince sahip işçilere dönüktür. Onların nazarında işçi sınıfı henüz politik mücadele verecek kapasitede ve yetenekte değildir. Bundan dolayı da önce ekonomik - sendikal mücadele verilmelidir. Zaman içinde bu mücadele politik mücadeleye dönüşecektir. Bu düşün- ceyle varılan nokta, işçi sınıfını politik mücadelenin dışında örgüt- lemektir. Ekonomik mücadele ile politik mücadele bir madalyonun iki yüzü gibidir. Birbirinden ayrılamaz, tam aksine birbirini ta- mamlayan biçimlerdir.

Devrimci mücadelede, devrim mücadelesinde bu sorunları çö- züme kavuşturacak komünist partidir. Kapitalist sistemin krizinde yararlanarak bu koşulları işçi sınıfı ve ezilen halkların özgürlüğü mücadelesi için derlemek, toparlamak işçi sınıfı partisinin yetene- ğine ve çabasına bağlıdır. Genelde dünyada, özde de bu coğraf- yada yaşanan ekonomik ve politik krize cevap olmak, işçi sınıfı ve ezilen halkları bu krizde kurtaracak olan komünist politikaları işçi sınıfı içinde egemen kılarak mümkün olur. Toplum büyük yıkım- dan komünist partinin önderliğinde işçi sınıfının mücadelesi kurtaracaktır.

Komünistler, işçi sınıfının nihai amacı olan komünist toplum için mücadele ederler. Bu yüzden de her şeyi olduğu gibi bütün açıklığıyla işçi sınıfına göstermek, anlatmak ve kavratmakla yükümlüdürler. Bütün bu gerçeklerin farkın avaran, bunu bilince çı- karan işçi sınıfı kendisini ve kendisiyle birlikte tüm ezilen, sömürülen halkları kurtuluşa götürebilecek yetkinliğe ulaşacaktır.

İşçi sınıfının en ileri güçleri tekeli kapitalizme karşı, faşizme karşı mücadelenin önderleri olarak devrimin kadroları olarak ör- gütlenmeli; bu örgütlenmelere dayanarak işçi sınıfını ve tüm ezi- lenleri, bir sömürü düzeni olan kapitalist sistemi yıkacak, proletarya diktatörlüğünü kuracak büyük hedefe yönlendirmelidir.

Şimdi bir adım öne çıkma zamanı!

Emekçiler Yoksullaşmaya, İşsizliğe, Güvencesizliğe Karşı Yürüdü

KESK, DİSK, TMMOB, TTB'nin çağrısıyla emekçiler "Yok- sullaşmaya, İşsizliğe, Güvencesiz-liğe Karşı Birlikte Mücadeleye" çağrısıyla 22 Aralık günü Bakırköy Dikilitaş'tan Özgürlük Meydanı'na yürüyerek bir miting gerçekleştirdi.

İncirli Caddesi'nden başlayan yürüyüşte KESK "Rakamlar sahte, yoksulluk gerçek", DİSK "Yaşana- bilir ücret, yaşanabilir memleket as- gari ücret 2800 TL", "Krizde karşı emeğin hakları için omuz omuza" pankartları taşıdı.

M i t i n g d e ağırlıklı- yine "Kri- zin Fatura- s ı n ı Ödemeyece- ğiz", "Zamlara, Pa- halılığa, İşsizliğe Son", "Krizde Karşı Omuz Omuza", "Krizin Faturasını Krizi Yaratanlar Ödesin" pankart ve sloganları öne çıktı.

"Krizde Karşı Emeğin Haklarını Savunuyoruz" diyerek Güç Birliği oluşturan konfederasyonlar iki ayı aşkın süredir afişleme, bildiri dağı- tımları, forumlar, basın açıklamaları düzenlemiş ve katılımlı güçlü ol- ması için bir çok bölgeden Müca- dele Birliği Platformu dağıttığı bildirilerle "krizin faturasını biz öde- meyeceğiz", "krizin faturasını pat- ronlar ödesin" görüşünün eksik, muğlak ve hedefsiz olduğunu ifade ediyordu. Kapitalist sistem var ol- dukça krizlerin yaşanacağı ve emek- çilerin de sömürülmeye devam edeceği gerçeğine dikkat çekerek, tek çözümün iktidarı hedefleyen bir devrim mücadelesinde olduğunun altını kalın çizgilerle çiziyordu.

Krizi yaratanlara karşı öfke çok büyük; ama "Krizin Faturasını Pat- ronlar Ödesin" ya da "Krizin Fatu- rasını Ödemeyeceğiz" gibi sloganlar atarken hiç de coşkulu değillerdi. Çünkü,krizin faturasını patronlar ya da krizi yaratanların ödemeyeceğini cümle alem biliyor.

Şöyle de sorabiliriz; krizi yara- tan sistemin kendisi değil mi? Fatu- raları ödemezsek kriz ortadan kalkacak mı? KESK, DİSK, TMMOB, TTB'nin dile getirdiği tale- pleri, patronlar işçi ve emekçilere sağlar mı?

Emekçiler belki bu soruları so- ruyorlardı kendilerine. "Krizin fatu- rasını ödemeyeceğiz diyoruz ama nasıl ödemeyelim, elektrik, doğal gaz, su faturası geldi, bir şekilde ya- tırmazsak kış ortasında

buz gibi karan- lıkta kalırız" diye düşünü- yor olmalı- lar ki, pek de yüksek sesle ve bir- likte atı- yor lar d ı sloganları... Bu

sloganlarda ve talep- lerde bir gariplik buluyor, önlerinde bu sorunu çözecek pek de ciddi bir iddia bir hedef de olmadığını sezi- yor ve 'burada bir çelişki var ama..' diyerek tereddütte kalıyorlardı belki de..

Mücadele Birliği Platformu da mitingde "Krizin kendisi olan kapi- talizmi yıkalım" başlıklı bildiriler dağıttı. Miting için Dikilitaş'taki top- lanma noktasından itibaren Müca- dele Birliği Platformu dağıttığı bildirilerle "krizin faturasını biz öde- meyeceğiz", "krizin faturasını pat- ronlar ödesin" görüşünün eksik, muğlak ve hedefsiz olduğunu ifade ediyordu. Kapitalist sistem var ol- dukça krizlerin yaşanacağı ve emek- çilerin de sömürülmeye devam edeceği gerçeğine dikkat çekerek, tek çözümün iktidarı hedefleyen bir devrim mücadelesinde olduğunun altını kalın çizgilerle çiziyordu.

İşçiler Anlatıyor

S on günlerde aniden gün- deme oturan, tv ve gaze- telerin de sık sık verdiği inşaat işçilerinin durumu üçüncü ha- valimaniyle epeyce ortaya çıkmış durumdadır. 12 yıllık bir inşaat iş- çisi olarak şunları söylemek istedim.

İnşaat işçilerinin ulaşım so- runu, her 3 çalışandan ikisi yaşa- maktadır. Uzak yerlerde çalışma, bir şehir dışında çalışıyorlarsa işin bitiş tarihi önemliyse, patron ona göre davranıyor, geç gitmeler, ya da işe gelmemeler olmasın diye işçileri nasıl araç bulurlarsa kamyonet gibi araçlarla taşıyorlar.

İşçiler sabah erkenden yola çı- karlar, akşam dönerken geç saate kadar yolda zamanları geçiyor. Şehir dışındaysa daha da uzun sürü- yor.

Sorunlar bunlarla da bitmiyor, çoğu taşeron firmada çalışan işçiler, eğer firma başka bir iş almadıysa ya da sonradan bekleyen başka iş yoksa çalışanların işine son verir. İş- leri kısa sürmüşse işçilerin sigortası yapılmaz, yemekleri de verilmez çoğunlukla. Tadilat gibi günübirlik inşaat işlerinde çalışanlar ise çoğu zaman iş bulamazlar; üç beş günlük çalışılan işlerde yemek, yol sigorta yoktur.

Taşeron fir- malar ucuz iş al- dıkları için işçileri daha yoğun çalıştırır ve çok mesaiye bırakırlar, işçiye "işini yapıp bitir git" derler, örnek verecek olursak bir du- varcıdan, sıvacıdan, fayansçı- dan 30 metrekaşe iş yapmaları istenir. Bu durum, işçile- rin aceleci olmalarına, dikkatsizliğine yol açar, iş kazalarını da bera- berinde getirir.

Büyük firma- lar, taşeron firma- lar, gurbetçi işçi

çalıştırmayı tercih ederler. Gurbetçi işçiler sosyal imkanlarının kısıtlı ol- masından dolayı şantiye dışına çı- kamazlar, tüm zamanlarını şantiyede geçirirler. Bu zamanlarını çalışarak geçirmek isterler, biraz daha para kazanayım diye çaba har- carlar. İşçilerin yoğun çalışmaları, yorgunluğa, yorgunluk da dikkat- sizliğe ve kazalara yol açıyor.

Yatılı gurbetçi işçilerin yaşam yerlerinde barınma, temizlik ve sağ- lık sorunları gözle görünmeyecek gibi değil. İşçilerin akşam iş dönüşü yorgun, bitkin olmaları, bir süre sonra tuvalet banyo, yemekhane, yatakhane gibi yerlerin pis olmasına yol açıyor. Yemekler ucuz firmalar- dan alındıkları için sağlıklı oluyor.

Banyo ve tuvaletlerde temizlik ürünlerinin olmaması, hijyen olma- dığının kanıtıdır. Yatakhanelerde tahta ranza, eski kullanılmış yatak- ların kullanılması, başta tahta ku- rusu olmak üzere bir çok hasarın olmasına yol açıyor.

Başka bir sorun, ana firmaların iş makinelerinin (vinç, kepeç, fork- lift gibi) önceliğini kendi çalışma- larına vermeleridir. Bu, taşeron işçilerin mesaiye kalmaması bir se- bebidir.

Şantiye işçilerinin iş elbiseleri, ayakkabı, baret, iş pantolonu, yelek gibi giyim güvenlik araçları veril- miyor ya da iş yerinde dolap ol- madığı için ya kayıp oluyor, ya da böyle olunca sağlıklı ortam oluşuyor.

İşçilerin ortak ve en büyük sorunu paralarının gün- nünde yatırılmaması, asgari ücretin üstünde ücretleri- nin ve mesailerini elden verilmesi, si- gorta primlerinin asgari düzeyde yatırılmak isten- mesidir.

"Krizde Ne Yapmalı?"

DİSK, KESK TMMOB, TTB tarafından düzenlenen Yok- sullaşmaya, İşsizliğe, Güvence- sizliğe Karşı Birlikte Mücadeleye!" şiarıyla 22 Ara- lık'ta Bakırköy Özgürlük Mey- danı'nda düzenlenen ve "Krizin faturasını ödemeyeceğiz" ifade- sinin öne çıktığı mitingde emek- çilere "Krizde ne yapmalı?" diye sorduk.

İnşaat İşçisi: 10 yıldır in- şaat işçisiyim, iki sene öncesine kadar bir iki ay çalışmasam sorun olmazdı, ama şimdi bir ay çalışmasam ailem bundan çok etkileniyor ve çok faturasını ağır ödüyorum. Kredi kartlarının tak- sitleri var. Çalışmayınca borçlan- ıyorum bir de onları ödemek zorunda kalıyorum. Bu mitinge katılmak için çok zor izin aldım. Çalışmadığım zaman yevmiyem kesiliyor. Her fırsatta emekçiye yük bindiriliyor. Krizin faturasını ödemeyeceğiz diye bağırıyoruz ama bunun da yolu ciddi an- lamda direnmekten geçiyor.

Ama topyekun direnmemiz ge- rekiyor. Fabrikalarda, inşaat- larda, okullarda. Aslında direniş her yerdedir, evdedir, sokaktadır, çalıştığın yerdedir, oturduğun böl- gededir. Bunu herkese anlatabil- diğimiz zaman gerçekten krizin faturasını ödemekten kurtulabi- liriz ya da krizi yaratanlara öde- tebileğimizi düşünüyorum.

Kamu Emekçisi: Çok kötü durumdayız gerçekten. Ciddi an- lamda bir ekonomik bunalım var. Özellikle son iki yıldır bu perçinleşerek devam ediyor. Bu büyük bir kesime işsizlik olarak yansıyor. Aynı zamanda bütçe- miz eriyor. Şu anda yüzde 50-60 oranında erimiş durumda. Şu an- daki bütçemizle geçen yıl aldık- larımızı alamıyoruz. Başta hiçbir sosyal aktiviteye katılamaz olduk, sokağa çıkamıyoruz, mar- kete gidiyoruz, ihtiyaç olan bir çok şeyi alamıyoruz, çocukları- mıza istediklerini alamıyoruz.

Ama bundan daha kötü olan bir durum var ki, KESK ve diğer konfederasyonların düzenlediği bir miting olmasına rağmen çok az bir kitle görüyorum. Böyle ol- mamalıydı. Hayatlarından mem- nunlar demek ki. Böyle olmaması gerekiyor. Bunun için de bilinçlenmek, örgütlenmek gerekiyor. Eylem demek vurmak kırmak demek değil. Birlikte taleplerimizi haykırarak, arkadaş- larımızla, meslektaşlarımızla dayanışma için bir arada olmak demektir. Elbette bunlar da aşıl- lacaktır. Bunun tek yolu da bir- birimize sahip çıkmak, kenetlenmektir. Başka da yolu yok.

Öğrenci: Krizi yaşamımın her alanında hissediyorum. Özel- likle kitap alırken. Fiyatlarında büyük bir artış oldu. Diğer yan- dan başka aktiviteleri de yapa- mıyorum. Bir kursa gitmek istesem çok pahalı, bir gitar almak istesem alamıyorum çok pahalı. Okulda kantin fiyatla- rında büyük bir artış oldu. Eskiden de ucuz olduğunu söyleyemem ama şimdi çok daha yükseldi. Artık okulda yemek yiyemiyorum. Emekçi bir ailenin çocuğuyum. Ve babam her akşam işten atılma korkusunu yaşadığını söylüyor. Krizin faturasını kapitalistler ödesin söylemini doğru bulmu- yorum. Çünkü onlar iktidarda ol- duğu sürece emekçiler krizin faturasını ödeyecekler. Biz ancak kapitalist sistemin iktidarını yı- karsak, emekçiler olarak ikti- darda olursak krizin faturasını

ödemeyiz.

Eğitim Emekçisi: Yalnız bizde değil dünyanın bütün ül- kelerinde krizin faturasını emek- çiler ödüyor. Sağlıktan, eğitimden kesinti yapılıyor. Yaşam kalitesi düşüyor. Çarşıya pazara gittiğimizde bu krizin bo- yutlarını görüyoruz. Bunun için krizin faturasını emekçiler değil patronlar ödesin diyoruz. Bizim istediğimiz de bu yönde eşit bir paylaşım. Emekçiler imkanlar- dan adil bir şekilde yararlanırsa, eşitçe bölüşülse kriz de olsa emekçilere yansımaz. Bundan da bizi yönetenler sorumlu bu mey- danlarda olmamızın nedeni de onlara hesap sormak içindir. Biz- ler bu yükü kabul etmemeli, iti- raz etmeli, hesap sorabilmeliyiz.

Eğitim Emekçisi: Ben eği- tim emekçisiyim sendikamla bir- likte mitinge katıldım. Kapitalist sistemde kriz ara sıra olan bir şey değil, sistemin kendisidir. Bunu bu şekilde tespit ederek krizin çözümü üzerine düşünmek gere- kiyor. O yüzden krizin faturasını ödemeyeceğiz ya da krizin fatu- rasını yaratan yüzde bir ödesin söylemleri gerçeği yansıtmıyor ve gerçek bir hedef göstermiyor biz emekçilere. Krizin kendisi- nin kapitalist sistem olduğunu tespit etmek ve krizi ortadan kal- dırmanın da yolu ancak bu kapi- talist sistemin ortadan kaldırmaktan geçiyor. Krizlerin nedeni olan bu emperyalist kapi- talist sistemi ortadan kaldırma- mız gerekiyor.

Kamu Emekçisi: Enflas- yon rakamları ile emekçilere ve- rilen zamlar eşit ilerlemiyor. Sürekli deyim yerindeyse cepten yiyiyoruz. Enflasyon yüzde kırk- larda olmasına rağmen bizim maaş artışlarımız yüzde 3-4 oranında. Ayrıca KHK ile işlerinden atılan arkadaşlarımız var. Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek söz konusu. Bugün istediğimiz katı- lım yok onun nedeni de bir korku imparatorluğu yaratılmış olması. Emekçilerden topladık- larını sermayeye aktararak krizin faturası ödenmiş oluyor. Krizin bedeli emekçiye yükleniyor. Hiç bir sermaye (iflas etmiş olsa dahi) sahibine yansımıyor. Aç kalan, yoksullaşan emekçiler oluyor. Krizden çıkış da payla- şım sorunu. Pastadan yeter oranda payın emekçilere ayrıl- ması halinde yetecektir aslında. Sermaye Sahiplerinin gözü dön- müşçesine sermayesini katladığı bir ortamda krizden çıkmak zaten mümkün olmaz.

Tekstil İşçisi: Ben işçiyim ama bugün değil 20 yıldır kriz- den etkileniyorum. Bizim kriz- den etkilenmememiz için sermaye sınıfının yıkılması lazım. Sermaye sınıfı ortadan kalkmadan işçiler emekçiler krizden kurtulamayacak. Bu kriz dönemini atlasak bile en kısa za- manda yeni krizlerle karşılaşaca- ğız. Bu nedenle de emekçilerin krizlerle karşılaşmaması için bu düzenin, sermaye düzeninin yı- kılması gerektiğine inanıyorum. Çünkü kapitalist sistem olduğu sürece bazı şeyler değişse de bazı şeyler değişmeyecek, tekrar tek- rar yaşayacağız. Yani aslında her seferinde sivrisinekleri öldür- meye çalışmak yerine, sivrisi- neklerin oluşmasına neden olan bataklığı kurutmak gerekiyor. Bu sorunun ve pek çok sorunun ancak sosyalist sistemde çözüle- ceğine inanıyorum. Kapitalist düzende hiç bir sorunun çözüle- bileceğine inanmıyorum.

GÜLSAN Fabrikasında Eylemin Kırılma Noktası

İstanbul Beylikdüzü'nde fırın, buzdolabı, davlumbaz, duşa kabin camları üreten GÜLSAN fabrikası 23 Ekim'de kapandı.

Patron Ali Bayraktar işsiz kalan 213 işçiye alacaklarının sonra ödeyeceğini söyledi. İşçiler ücretlerini ve tazminatlarını alana kadar fabrikayı terk etmemeye karar vererek, aynı gün eyleme başladı. Eylem 2'nci ayında bir başarı da kazandı. Patronla anlaşarak fabrikada bazı makine ve izin hakları ödendi. Bu kazanıma karşın, mücadele iyi yönde seyretmedi. Geline nokta 213 işçiden eyleme devam eden iki elin parmakları kadar işçi kaldı. Onlar da kırgın ve ümitsiz. Sohbet sırasında işçilerin dökseller de röportaj vermek istemiyorlar.

İşçilerden üçüyle zor da olsa röportaj yapmayı ve eylemin kırılma noktasına gelmesi üzerine bilgi almayı başardık. GÜLSAN İşçilerin iki aylık mücadelesini, şu andaki durumlarını ve görüşlerini, dersler çıkarılabilmesi için paylaştık.

İşçilerin anlattıkları Vatan şairi Nazım'ın, "Ve açsak, yorgunsak, alkan içinceyseğerk/ ve hâlâ şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyorsak/kabahat senin/ demeye de dilim varmıyor ama/kabahatin çoğu senin, canım kardeşim!" dizelerini akla getiriyor.

Neden buradasınız?

Hüsamettin Alireisoğlu: 3 yıl önce burada çalışmaya başladım. Trabzonluyum, 39 yaşındayım, iki çocuk sahibiyim. 7 bin 500 TL tazminatımı almak için buradayım.

Necati Aydemir: 60 yaşındayım. Elazığlıyım. Bir çocuğum var. Emeklisin ama yetmiyor, mecbur çalışıyorsun. Burada katılım payı ödeyerek çalıştım. Ancak buradaki rezilliği hiçbir şirkette yaşamadım. Rezillik derken işte bir sabah geldiler, 'kapatıyorum, hakkımızı helal edin' dedi. Ücretimi aldım ama tazminatım kaldı. 10 bin TL tazminatım için buradayım.

Tolga Akıncı: Orduluyum, 29 yaşındayım. 4 senedir çalışıyordum. 10 bin lira tazminat alacağım var. Patronumuzun ücret alacaklarımızı verdiği gibi onu da

vereceğini ümit ediyorum.

Ücretlerinizi nasıl aldınız?

Hüsamettin Alireisoğlu: Buradaki müdür, sorumlu arkadaşlar ön ayak oldular, sattık ettik makineleri, paraları topladık maaşları aldık.

Tolga Akıncı: Fabrika kapandı, patronumuz alacaklarımızı, bazı şeylerin satılmasıyla verdi. Şu an görüşüyoruz, bir ay bir buçuk ay süre verin tazminatları fabrikamızın yerini satınca vereceğini söylüyor. Ben mahkemeye vermedim. Vereceğine inanıyorum. Adam her gün buraya geliyor. Gelmeyebilir de. Bu adam gelmeyince nereden bulacaksınız?

Necati Aydemir: Kalabalık şekilde sürekli buraya geldik. Gazeteci arkadaşlar çekim yaptı. Patronla münakaşa, bilmem ne kavga dövüş işte bazı şeyler satıldı, maaşlarımızı, izin paralarımızı aldık. Şimdi de tazminatlarımızı bekliyoruz.

Fabrika çalışırken düzenli ücret alamıyor muydunuz ki, ücretlerinizi de alamamışsınız?

Necati Aydemir: Maaşlarımızı alıyorduk da bir kısmını bankaya yatırıyor, bir kısmını elden veriyordu. Sigortayı da Türkiye'de klasik olay düşük gösteriyordu.

Hüsamettin Alireisoğlu: Ben girdiğimden beri aksatıyordu. Son dönemde iyicene azıttı. Yüzde 30'unu veriyordu.

Tolga Akıncı: Adamda yokmuş ki veremedi. Olsa fabrikayı kapatmaz.

Neden direnişiniz kırıldı?

Necati Aydemir: Çoğu işini buldu. Gelemeyecek durumda olanlar var. Bizim mali gücümüz el veriyor da geliyoruz. Gelemeyenler bize güveniyor.

Hüsamettin Alireisoğlu: En son patron "Tazminatlarımızı, fabrikamızın yerini satınca vereceğim" dedi. Mahkemeye veren patrona güvenen bir daha gelmedi. Direnişimiz de kırılmış oldu. Direniş mireniz kalmadı. Benim de baştaki sevkim yok. İlk kapandımda bulduğum işe direniş var diye gitmediğime yanıyorum. Şimdi bir iş bulsam mahkemeye vereceğim, evde çocuklar ekmek bekliyor, tamam diyeceğim.

Necati Aydemir: Birçoğu zaten mahkemeye verdi. Bazı ver-

meyen arkadaşlar var. Maddi durumdan kaynaklı... Biraz da patronun iyi niyetine mi güveniyoruz artık. Ne diyelim.

Tolga Akıncı:

Bir buçuk ay zaman süre istedi sonuçta, 10 yıllık zaman aşaması var, vermezse bir buçuk ay sonra mahkemeye veririm. Duranlar da demek ki benim gibi düşünüyor. Toplam tazminat alacağı 2 buçuk trilyon. Fabrikamızın arsası 50-55 milyon değerinde, satılırsa ödeyecek.

İşsiz kaldınız patrona hiç bundan dolayı kızmıyor musunuz?

Tolga Akıncı: Sonuçta burası bir kamu kuruluşu değil. Özel sektör bata bilir de, çıka bilir de. Kapandığı zaman başka bir yer bakacaksınız. Özel sektörde hiçbir yerde güvence yok.

Aranızdaki tartışmalar da eylemde bölünmelere neden olmuş öyle mi?

Hüsamettin Alireisoğlu: Burada bir elektrikçi arkadaş vardı. "Benim kablolarım çalınmış" dedi. Akşamları nöbet tutan arkadaşlar var. Bir anda bir tartışma ortamı çıktı. Ondan sonra da gelmedi. Yani patron burada ortallığı karıştırarak birliğimizi kırmaya çalıştı. Arada biriyile nifak sokuyor. Hırsızlık yapıyor gidin buradan dedirtiyor. 200 kilo kablo insan buradan nasıl çalışacak? Sırta koyulacak şey değil. Kimse görmemiş, çalmış. Patrona her türlü alavere dalavere var yani.

Fransa'da işçiler haklarını bastırıp alıyor, Türkiye'de neden olmuyor?

Hüsamettin Alireisoğlu: Bizde birlik yok. Adam hepimiz adına 50 bin TL almış, 30 bin TL aldım diyor. Bir daha gelmeyip, ortadan kayboluyor. Arkadaşlar bulup buraya getirdiler, paranın bir kısmını geri aldılar. Tamamını vereceğine söyledi. Gitmiş şikâyetçi olmuş. Şimdi hırpaladıkları için mahkemelik oldular. Biri de bu 20 bin TL'yi çalanı getirenlerden biriyle tartıştı. Benim 100 liramer nerede diye. Adamlar mahkemelik olmuş. 100 liranın hesabını soruyor.

Neyin parası bu?

Hüsamettin Alireisoğlu:

Patronun da bilgisi dâhilinde bizlere parası verilmesi için burada odunlarla, jeneratör satılmış. Bu adama parasını vermişler. Sonra adam satılan malların parası toplanıp maaşlar verileceği zaman, 30 bin TL'yi getiriyor. 20 bin TL de onun tazminatıymış. Ondan sonra gelmedi. Sonra arkadaşlar bulmuşlar. Buraya getirdiler. Birazını aldılar gerisini getireceğim dedi ama sonra getiren arkadaşları mahkemeye vermiş. Bizim eylemi işçi kırdı. Aradan bir kişi çıkıyor ortallığı batırıyor.

Polisin baskısı oluyor mu?

Hüsamettin Alireisoğlu: Ne diyelim, memleketinde hak aramak zor bir şey. Her şey patronun yana. Rahat çalışmıyorum, gü-rültü yapıyorum diye şikâyet ediyor. Polisler dikiliyor. Akıllı olun ses çıkarmayın diye uyarıyor.

Patron buradan çıkmaz mı istiyormuş?

Necati Aydemir: Öyle bir tartışma oldu. Birkaç arkadaş yanıma gitti. "Neden buraya geliyorsunuz, orada durmayın, karşıda durun" demiş. Sonra durun ama patırtı yapmayın diye ikna olmuş. Yerin satılmasını bekliyoruz şu an.

Tolga Akıncı: Yukarı çıkıp patronun işine müdahale edilmezse, burada oturmamıza karşımıyor.

Siz neden direniyorsunuz, eylem alanına geliyorsunuz?

Tolga Akıncı: Direniş değil, aslında. Bekliyoruz.

Televizyona, gazetelere, haber sitelerine 'direniyorlar' diye çıktınız abartılı mıydı haberler?

Tolga Akıncı: Bana göre büyüülecek bir olay yok ama millet kendisi bilir.

(Röportaj: Halil Burak Öz)

"Çekici Sermaye Sahiplerinin Alına Fırlatma Vakti Gelmiştir"

Flormar işçilerinin 220.gününde Dev-Yapı-İş Sendikası ve İnşaat İşçileri Sendikası, Flormar işçilerini ziyaret etti.

Aralarında 3.Havalimanı'nda yapılan iş bırakma eylemi nedeniyle tutuklanan ve adli kontrol şartıyla serbest bırakılan sendika yöneticileri ve işçiler de vardı. Baran, Flormar işçileriyle dayanışmayı büyütmeye gidenlerdendi. Dev-Yapı-İş üyesi işçiler Flormar İşçileriyle halay çekiyor. "İnşaat İşçileri Sendikası'ndan arkadaşlar da geldi" diye sesleniyor Flormar işçileri. Halay bir anda duruyor ve herkes birbirine sarılmaya başlıyor. Ama işçilerden biri var ki, bir başka coşkuyla bir başka sıcaklıkta sımsıkı sarılıyor herkese; Baran...

Oradaki halay çekişini, gelenlerle sımsıkı sarılışını, coşkusu duyunca "Flormar işçilerini ziyarete dair duygu ve düşüncelerini aktarır mısın?" dedik.

Henüz bir telefonu yok Baran'ın ama çözüm üretmekte engel tanımıyor. Ve bize ulaştırıyor duygularını, düşüncelerini.

"Evet, Flormar işçilerinin yanında olmak, sizin (3.Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu) bize verdiğiniz desteğin hazza ne kadar güzel idiyse, umuyorum ki; onlar da bu dayanışmadan o denli haz almışlardır. Eylemimiz ve gördüğümüz dayanışma bize hem direnenin ölmekten daha değerli olduğunu, hem de başka

direnen, eylemde olan işçilere karşı daha duyarlı olmamız gerektiğini gösterdi ve öyle olmamızı sağladı. Hukuksuzluklara karşı mücadele etmenin, sessiz kalmak, ya da bırakıp gitmek mecburiyetinde kalmaktan daha iyi olduğunu anladık.

130 işçiyi hiçbir haklarını vermeden hukuksuz bir biçimde işten çıkarmışlar. Ve bu direniş güçlerini tam 220 gündür patronlara karşı seslerini yükseltiyorlar ve hukuksuzluklarını hergün işfa ediyorlar. Ben bir inşaat işçisi olarak onlarla dayanışma içerisinde olmaktan, destek olmaktan müthiş mutlu oldum.

Emek ve ter hırsızlarını işfa eden herkesin yanında olacağım. Proleterya onu sömüren anlayışa karşı hep direnecektir! Kawanın kılıcı olup Dehaqları deseceker. Biz işçilerin gücü dağları debiliyororsa, batakliklara gökdelenler dikebiliyorsa; sömürenlerin de üstesinden gelecektir. Yeter ki, sınıfımızın ve gücümüzün bilincinde olalım.

Çekici kavrayamayacak kadar halden düşmüşse proletarya, çekici sermaye sahiplerinin alına fırlatma vakti gelmiştir!

Genecek inşaat işçileri neza-rethanelerde 'Anne!' diye ağlıyorsa, ve yavrularını görmeye bile gelecek parası yoksa Kürdistan annelerinin; silkinme ve sol yumruğu sıkma vakti gelmiştir!

İşçi sınıfı gücünü birleştirirse mutlaka kazanacaktır!"

İTÜ Yemekhanesinde Eylem

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Yemekhanesinde çalışan, DİSK'e bağlı Devrimci Turizm İşçileri Sendikası (Dev-Turizm-İş) üyesi işçiler, 27 Aralık günü toplu sözleşmeden doğan haklarını almak için eylem yaptı.

Yemekhanelerin 5 ayı dağıtım noktasında eylem yapan işçiler, yemekleri 10 dakika geç dağıttı ve eylem süresince alkış yapıp ses çıkardılar.

Yemekhanede hizmet alan üniversitelilere de eylemin nedeni hakkında konuşma yapan işçiler, yemeğin geç dağıtılmasının anlayışla karşılamalarını ve kendilerine alkışlarla destek vermelerini istedi.

Yemekhane işçileri, Toplu Sözleşmeden doğan haklarını almak için eylemlerinin çeşitli şekillerde devam edeceğini belirtti.

3. Havalimanı inşaatında çalışan 3 işçi, yatakhane Kürççe türkü söylediği için 20 Aralık akşamı gözaltına alındı. Ertesi gün Çağlayan Adliyesi'nde savcılığa çıkarılan işçilerin 2'si adli kontrol ile serbest bırakılırken, bir işçi de tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi...

"DOĞAL CİNAYETLER / ZİNCİRSİZ HAYATLAR"

Aybel Gül

"Gemi yapıyor armatör ile tersane kendi arasında pazarlık yapıyor. Armatör 'eğer kaza olursa ve ölürsen (işçi) ben üç kişinin parasını öderim' diyor. 'Eğer 5'e çarksa 2'si tersaneye ait'. Yani baştan gemi yapılmadan bunun pazarlığını yapıyorlar. Yani yapılan her gemide 3 kişinin ölme hakkı vardır. 'Biz böyle biliyoruz'" diyor Tuzla tersane işçisi.

Yakın tarihte Tuzla Tersanesi patronları, dünya pazarına en lüks, en büyük gemileri yapmakla övünüyor, her gemi başına, o geminin yapımı esnasında ölmesi neredeyse kesin olan işçilerin "kan parasının" kimin tarafından verileceğinin de pazarlığını yapıyorlar. Çünkü patronlar için, işçinin yaşaması için gerekenleri yapmak, işçinin ölümlünden doğacak zararından fazladır. İşçi ise, bol ucuz, hayatı gibi cesedine ucuza alınabilen bir "şey".

Bir dönem işçi ölümlerinin yüksek oranıyla öne çıkan tersanelerin, madenlerin yerini son yıllarda inşaat sektörü almış durumda. Bugün inşaat sektörü öyle bir mezbaha haline geldi ki, en çok işçi ölümü bu sektörde yaşanıyor: Çok basit sebeplerle ölüyor işçiler; düşme, elektrik çarpması, malzeme düşmesi, yapı malzemeleri kazası, şantiye ve trafik kazaları. %97 oranında kesinlikle önlenbilir olan bu ölümler, 50-100 t'lik bir masraf bile "fazla" görüldüğü için önlenmiyor. İşçinin hayatı o kadar değersiz ki... İşte ölen bir işçinin cesedi, 3. Havalimanında olduğu gibi günler sonra bir pislik çukurunda bulunabiliyor ya da işi yavaşlatmasın diye hemen oralarda bir yere üstünkörü gömülebiliyor. İşçinin hayatı o kadar değersiz ki, patronların işçilerin geride kalan ailelerine en ufak bir hesap verme yükümlülüğü dahi bulunmuyor. İnşaat işçilerinin yaşadığı bu vahşet karşısında, Tuzla Tersanesi'nin cesetleri parayla satın alınan işçileri bile "en azından bizim ölümlerimiz daha kıymetliymiş" diyebilir.

28 Kasım'da, "Dünyanın 2. büyük viyadükü olacak" denilen, yine 3. Havalimanı inşaatının ortakları Kolin-Cengiz-Limak'ın yaptığı Kuzey Marmara Otoyolunun inşaatında 3 işçi 300 ton betonun altında ezilerek can verdi. Bu işçiler öyle pervasız bir cinayete kurban gittiler ki, bu cinayetin kurtarma görüntülerinin yayınlanması bile yasaklamıyordu.

"Ama toplum (burjuvaziye kastediyorum)" diyor Engels, "...binlerce insanı yaşamın gereklerinden yoksun bıraktığı içinde yaşayamayacakları konumlara soktuğu -kaçınılmaz sonuç olan ölüm gelinceye dek o koşullarda kalmaya yasanın güçlü eliyle zorladığı- bu binlerce mağdurun yok olacağını bildiği ve gene de bu koşulların sürmesine izin verdiği zaman, toplumun o yaptığı, bir bireyin yaptığı gibi ve aynı kesinlikte cinayettir; örtülü, kasıtlı cinayettir; hiç kimsenin kendini savunmadığı bir cinayettir; kimse katili görmediği için, mağdurun ölümü doğal görüldüğü için cinayet gibi olmayan cinayettir. Çünkü suç, bir şeyi yapmaktan çok yapmamanın sonucudur. Ama cinayettir." (İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu sf. 144)

Ölen işçiler, burjuva sınıfın cinayetinin kurbanları, kapitalist sanayi savaşının ölümleridir. Bu cinayeti işleyen burjuvalar serbestçe ortalıkta dolaşır, 'hayırsever işadamları' olarak lüks bir hayatın sefasını sürerken, işçiler geride kalan ailelerinin ve sınıfdışlarının ortak kaderinin acı duygusuyla, dünyanın en büyük yapılarından da büyük "doğal cinayetler" mezarına sessizce gömülüyorlar.

Uluslararası burjuva kuruluşlarının gerçeği oldukça kırarak verdiği rakamlar ile konuşacak olursak; bugün dünyada her 15 saniyede bir işçi, iş koşullarına bağlı olarak ölüyor. Günde 6.300, yılda 2,5 milyon işçi kapitalist üretimin içinde kasıtlı cinayetlerle ölüyor.

Türkiye ve Kürdistan'da, ekonomik kriz ve işsizliğin yarattığı baskıyla, gittikçe daha ağır ve berbat koşullarda çalışmaya zorlanan işçilerin iş cinayetlerinde ölüm oranları da korkunç boyutlara geldi. İSİG 2018 yılının ilk 9 ayında ölen inşaat işçisi sayısının en az 1.640 kişi olarak veriyor. Bu yalnızca resmi olarak kayıtlara geçenler. Ya hiçbir güvencesi olmadığı için hiç bir kayda geçmeyen, yaralanan, sakatlanan, işe bağlı hastalıklar sonucu ölen işçilerin sayısı nedir? Her gün gözümüzün önünde burjuvazi, seri cinayetleri işliyor ve sonra yüzündeki sırtımayla ellerini yıkayıp, her türlü imtiyazla aramızda dolaşmaya devam ediyor.

Bugün inşaat, sanayide, tarım ve madende işe giden her işçi her gün o işi o koşullarda yaparak ölümler yüz yüze geliyor. Bu koşullarda çalışan her işçinin, her gün göze aldığı hayatı risk ve gerilim, bir devrimcinin sosyalizmi kurmak için verdiği mücadele içinde aldığı hayatı riskten daha fazla hale geldi. Korkunun, koşullarını değiştirmek için bir şey yapmamanın öldürdüğü insan sayısı, cesareten ölen insan sayısını aştığında, korkudan koşullarını değiştirmek için bir şey yapmama da saçma hale gelir.

Bu koşullara, bu cinayete ve sömürüye son verecek olan işçi sınıfının kendisidir. Çünkü işçi sınıfı, sınıfal çıkarı, kapitalizmi ortadan kaldırmaya dayanan tek sınıftır. Toplumsal gelişme yasaları, göstermiştir ki, toplumsal gelişmenin seyri içinde, en dibe vurulduğu sanılan anlar, aynı zamanda bir üst toplumsal gelişme basamağına sıçrama anlarıdır.

Bugün tüm toplumsal çelişkilerin bu halleriyle daha fazla yürütülemediği bir dip noktayı, yeni evreyi yaşıyoruz. Bu aynı zamanda bir üst gelişme basamağına, sosyalist üretim biçimine sıçrayışın da sağlanacağı evredir. Bu evrede üstünlük, bu çelişkileri çözmeye yeteneğini taşıyan işçi sınıfındadır. İşçiler burjuvazinin yararı için değil, kendi yararlarına olan sosyalizm için mücadele etmelidir. Çile çekecek ya da ölecekse de bu yolla ölmelidir. Böylece en azından kendi çocuklarına ve sınıfdışlarına zincirsiz, sömürsüz bir hayatın içinde, maddi ve manevi zenginlikle dolu bir yaşamı sunmuş olur.

Burjuvazi ile savaşta işçi sınıfının kaybedeceği tek şey, onları köleden beter hale getiren, cinayetlere kurban eden, yarı aç, yarı tok yatan zincirleridir. Kazanacakları ise sömürsüz bir hayatın binlerce nimetidir. Zincirsiz bir hayata ise ancak bilincini-hedefini bir mücadele ile gidilir. Her işçi ve emekçi için en büyük saçmalığın, kendi kurtuluşu için savaşmamak olduğu bu koşullarda işçiler devrimcileşmeli ve en yüksek sınıf örgütü olan Leninist Parti'nin etrafında kenetlenmelidir.

KOMÜNİSTLERİ ANLAMAK

i.Cevat Çetiner

Komünist Parti, sınıfsız-sömürsüz toplum hedefiyle, proletaryanın sınıf mücadelesini, yönetme ve örgütlemeyi önüne hedef olarak koyar. Bu doğrultuda, proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesini örgütlemeye girişen komünist parti, bu hedefine, önüne çıkan sorunları da ortadan kaldırarak varabilir ancak, ki en büyük sorun politik özgürlüğün yani demokrasinin olmayışı sorunudur. Dolayısıyla komünist partinin pratik faaliyetinin sosyalist ve demokratik olmak üzere iki yanı vardır. Bunu, kesintisiz biçimde sosyalizme varacak anti-kapitalist demokratik halk devrimi olarak ortaya koymuştur komünistler.

Komünist partinin, sınıflı toplumu yok etmek ve sosyalist toplumu örgütlemek hedefiyle kapitalist sınıfa karşı yürüttüğü pratik faaliyetin sosyalist içeriğini şöyle özetleyebiliriz. En başta, işçiler arasında, bilimsel sosyalizmin propagandasını yapmak. Kapitalist toplumun ve onun ekonomik işleyişinin temellerinin anlatılması. Var olan tüm sınıflar, bunların arasındaki ilişki ve çatışmaların; işçi sınıfının bu sınıflara karşı tutumunun ne olması gerektiğinin anlatılması. Uluslararası komünist hareketin birikimlerinin anlatılması. Yaşanan ve yaşanmakta olan sosyalizm deneyimlerinin anlatılması. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm işleyişinin ortaya konması. Yeni evrenin açıklanması, komünizmin güncelliğinin gösterilmesi. Ve işçilere, toplumsal kurtuluşu sağlamak üzere, burjuvaziden tamamen bağımsız yani kendi partilerinde, komünist partide örgütlenmelerinin zorunluluğunun anlatılması vb.

Komünist partinin yürüt-

tüğü bu faaliyetin başarısı ise, sosyalizm propagandasını işçi yaşamının güncel pratik sorunlarıyla birleştirebilmesine ve bu sorunlar içinde yönlerini saptayabilmeleri için işçilere yardımcı olmasına bağlıdır.

Ve kuşkusuz ki, işçiler arasında sosyalizm propagandasını yapan komünistlerin yürütecekleri ajitasyon da bu içerikten ayrı olarak düşünülemez. Buna ekonomik ajitasyon da dahil. Komünistlerin yürüteceği ajitasyon, sosyalist propagandayla kopmaz bağ içindedir.

Komünistler bu bakış açısıyla, işçi sınıfının tüm elementer ifadelerine, sınıfın kapitalistlerle tüm çatışmalarına katılırlar. Bir fabrikada, işyerinde çalışma yürüten bir komünistin (ister işçi ister dışarıdan bağ kurarak), işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesine ilgi göstermemesi, dışında kalması, ekonomik ajitasyona baş vurmaması düşünülebilir mi? Asla.

Komünistler, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarına yönelik yürüttükleri her mücadelenin, özünde, kapitalist sınıfa karşı bir savaş, iç savaş ilan olduğunu en iyi bilenlerdir. Ve bir savaşta kazanılacak her muharebenin önemli olduğuna da kuşku yoktur. Dolayısıyla komünistler, işçilerin bu muharebelerden zaferle çıkmaları için ellerinden geleni yapmakta tereddüt etmezler. Bir komünist, çalışma yürüttüğü fabrikada gerçekleşen muharebeden, işçilerin ve işçi sınıfının kendine olan güvenini geliştirerek çıkmasını önemser ve bunun için çaba sarf eder. Ve yürüttüğü faaliyetle, muharebe sürecini, işçilerin bu mücadelenin özünde olan şeyi bilince çıkarmalarının, sosyalist faaliyetin etkisinin artmasının ve

sınıfın politik bir güce dönüşmesinin vesilesi haline getirmeyi amaçlar.

Durum buyken, reformistlerin ve ortalama solun, komünistleri işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarına ilgisiz olmakla suçlandıklarına ve bunun propagandasını yaptıklarına tanık oluyoruz sürekli olarak.

Bunun belli başlı iki nedeni var. Birincisi işçiler ama özellikle de, ileri işçiler arasında, komünist partiye dair önyargı oluşturmaktır. Bunda da kısmen başarılı oldukları içindir ki, komünistler, küçük-burjuva solun kuşatması altında kalmış işçilerle temas kurdukları her yerde, önce bu önyargıları aşmak zorunda kalmışlardır. İkincisi ise, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesine nasıl yaklaşılması gerektiğinden anladıklarıyla komünistlerin anladıklarının aynı olmamasıdır.

Küçük burjuva sol hareket, sadece sınıf mücadelesinin ulaştığı düzeyi, devrimci mücadelenin araç ve biçimlerini reddetmekle; sadece, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarına odaklanmakla kalmıyorlar. Aynı zamanda, tüm bunları da, burjuva liberal anlayışla yapıyorlar.

Burada, konuyu dağıtmamak için kısaca, sosyalizm faaliyetini biçimsel olarak dahi yürütemez hale gelmelerinde, Tür-

ki y e ' d e k i Komünist partinin yürüttüğü bu faaliyetin başarısı ise, sosyalizm propagandasını işçi yaşamının güncel pratik sorunlarıyla birleştirebilmesine ve bu sorunlar içinde yönlerini saptayabilmeleri için işçilere yardımcı olmasına bağlıdır.

Ve kuşkusuz ki, işçiler arasında sosyalizm propagandasını yapan komünistlerin yürütecekleri ajitasyon da bu içerikten ayrı olarak düşünülemez. Buna ekonomik ajitasyon da dahil. Komünistlerin yürüteceği ajitasyon, sosyalist propagandayla kopmaz bağ içindedir.

duğu düzeyin belirleyici etkisi olduğunu belirterek devam edelim.

“Özelleştirmeye hayır”, “KİT”ler halkındır satılmaz”, “Krizin faturasını sermaye ödesin” vb şiarlar, sadece pasifist, reformist, krizlerden devrimci yol ve yöntemlerle yararlanmayı yok sayan bir anlayışı yansıtmıyor. Bunlar ve neredeyse tüm şiarları, burjuva liberal anlayışın ürünleri. Burjuvaziye ait olan, “sosyal devlet” anlayışının savunuculuğu. Ve biraz marksizmle ilgilenmiş herkes bilir ki, bu anlayışla yürütülen mücadelenin, sosyalist faaliyetle uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Sosyalist faaliyet olarak, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarına sosyalist yaklaşım olarak pazarlanan bu faaliyet, katıksız burjuva propaganda faaliyetidir. Faaliyet ne olursa olsun, yapılan, burjuva faaliyetin küçük-burjuvazi eliyle yürürlüğe konmasıdır.

İşte küçük burjuva solun, komünistleri ekonomik ajitasyona, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarına ilgisizlikle suçlamalarının hedefi budur. Meseleye kendileri gibi burjuva liberal tavırla yaklaşmamalarıdır. “Krizin faturasını çıkaranlar ödesin”, “asgari ücret 3-5 bin lira olsun” dememesidir komünistlerin suçu! Bu suçu seve seve kabul

ediyor komünistler. Lenin’in dediği gibi, komünistler, “hiçbir durumda ya da hiçbir biçimde, iktisadi reformlara daha büyük önem verdiğimiz, ya da bu reformların özel bir önem taşıdığını sandığımız vb. inancını (ya da yanılığını) uyandıracak bir davranışta ASLA bulunmamalıyız” diyorlar. Ve size şöyle diyorlar: Siz, burjuva ideolojisinin işçi sınıfı içine taşınmasına aracılık ediyorsunuz. Bu sizin bileceğiniz iş. Siz böyle yaptıkça ileri işçiler için de bir seçenek olarak kendinizi tüketeceksiniz.

Komünistler ise, burjuvaziden tamamiyle bağımsız olan konuların daha da belirginleşmesiyle, Lenin’in öğütüne uyarak kendi işlerini yapmaya devam edecektir. Krizin nedenini, kapitalizm içinde kaldığı sürece krizin faturasının hangi yollarla emekçilere yükleneceğini ve bunun kaçınılmazlığını, bu krizin sermaye tarafından nasıl daha yoğun sömürü fırsatına çevrileceğini, düzenin tüm kurumlarıyla nasıl kapitalistlerden yana tavır aldığını, tüm bunlara son vermenin yegâne yolunun sosyalizme geçmek, işçi sınıfının iktidarını kurmak olduğunu, fabrika duvarlarının dışına çıkarak demokrasi mücadelesinin en başına geçmesi gerektiğini anlatacak; ekonomik ajitasyonun sosyalist propagandayla sıkı bağımlı kuracaktır.

Ve tüm bu faaliyeti en etkin haliyle yürütebilmek için, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinde onların yanında, içinde olacaklar. Yürüttükleri mücadelede yönlerini saptayabilmeleri, oyuna gelmemeleri için uyarılarda bulunmaktan, biriktirilmiş deneyimleri onlarla paylaşmaktan, muharebelerin kazanılması için ellerinden geleni yapmaktan geri

durmuyacaklar. Komünistler, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için kapitalistlerle giriştikleri kavgada, onlarla omuz omuza olmuşlardır her zaman Parti’ye, Lenin’in öğütlerine sıkı sıkıya bağlı kalarak. Sosyalizm faaliyetinden ödün vermeksizdir.

Sınıfın güvenini kazanmak ve komünistleri kendi öncüleritmsilcileri olarak kabul etmelerini sağlamak, işte bu bütünlüklü, ısrarlı, kararlı ve sabırlı mücadeleyle olacaktır.

En başta, komünist partinin faaliyetinin bir diğer yanını da demokratik faaliyet oluşturduğunu ve sosyalist faaliyetle sıkı bağ içinde olduğunu söylemiştik. Politik mücadelenin nasıl ele alınması gerektiğini sonraya bırakmakla birlikte, Lenin’in daha 1899’da yaptığı şu tespiti aktararak bitirelim.

“O zamandan bu yana (1866’ı kastediyor -bn) çeşitli ülkelerin işçi partilerinde, verili anda proletaryanın ekonomik mücadelesinin mi yoksa politik mücadelesinin mi biraz daha çaplı ya da biraz daha az ilgi göstermek gerektiği sorusu tekrar tekrar ortaya atılmıştır -ve daha bir çok kez ortaya atılacaktır-, ama genel ya da ilkesel sorun bugün de Marksizm tarafından konulduğu gibidir. Birleşik sınıf mücadelesinin zorunlu olarak politik ve ekonomik mücadeleyi içinde birleştirmesi gerektiği uluslararası sosyal-demokrasinin (komünist hareketin -bn) etine kemiğine işlemiştir. AYRICA, tarihsel deneyim, örgürlük eksikliğinin ya da proletaryanın politik haklarında kısıtlamanın, DAİMA politik mücadeleyi ön plana çıkarma zorunluluğuna yol açtığını çürütülemez şekilde kanıtıyor.”

Faşist Kiev Yönetimi Donbass’a Saldırmaya Hazırlanıyor

Ukrayna ordusu Donbass’ın Rusya ile olan sınır hattını ele geçirmek ve Donetsk Halk Cumhuriyeti’ni Rusya sınırından izole edip, kuşatmak için zırhlı birlikler ve saldırı gruplarını Donbass cephe hattına yığıyor. Saldırıyı başlatacak yirmi beş bin kişilik taarruz kitaları Donetsk Halk Cumhuriyeti’ne Mariupol kentinden saldıracak ve bu saldırı gücünün görevi ise Mariupol kentinden Donetsk’in Rusya sınırına kadar ilerleyip Donbass’ın Rusya ile olan sınır hattını düşürmek olacak. Donetsk Halk Cumhuriyeti silahlı kuvvetler merkez komutanlığı, ellerinde bulunan istihbari bilgilere göre bilgilendirmelerde bulunarak Ukrayna yönetiminin planlarına dair açıklamalar yaptı. Düşmanın oluşturmuş olduğu toplamda on iki bin kişiden daha kalabalık bir saldırı grubunun Novotroitsk, Shyrokyne, Rovnopol bölgelerinde sıcak temas hattında yığıldığını belirten askeri kaynaklar, 50’den fazla tank, 40 çoklu roketatar, 180 ağır silah ve havan topu da bu birliklere dağıtılmış durumda olduğunu söylüyorlar.

Donetsk Halk Cumhuriyeti askeri güçleri merkez komutanlığı, Ukrayna ordusunun saldırısının yakın zamanda gerçekleşeceğini beklerken, ellerinde bulunan askeri istihbarata göre de Ukrayna ordusu-

nun olası askeri hareketine dair detaylı bilgiler verdi. Saldırının başarısını arttırmak ve 79. Piyade tugayının hücum birimlerinin manevralarını gizlemek için, ikinci bir saldırı kademesi de Primorskoye -Shevchenko hattından, 56. piyade tugayının Klinkino yerleşimi yönünde saldırıyı başlatmayı planlanıyor. Donetsk Halk Cumhuriyeti’nin savunma güçlerinin kontrolünü ve hareketlerini aksatmak amacıyla Ukrayna Silahlı Kuvvetleri tarafından sabotajların da planlandığını belirtti.

“Ukrayna’nın Mariupol’deki istihbarat güçleri tarafından gerçekleştirilecek saldırı, daha büyük bir çatışmanın ve saldırganlığın zemini olarak kullanılacak” açıklamalarında bulunan DHC askeri güçleri merkez komutanlığı, saldırının planlanan taarruzdan birkaç gün önce, sanayi işletmelerinden birinde kimyasalların bulunduğu bir depoda gerçekleşeceğini belirtti. Bu saldırı ise mevcut verilere göre, Ilyich Mariupol Metalurji işletmesinde gerçekleştirilecek.

Ayrıca, Ukrayna ordusunun ağır silahları cephe hattına yığılması, AGİT UKRAYNA ÖZEL GÖZLEM MİSYONU (SMM) tarafından da kayıt altına alınmış durumda. 13 Aralık - 18 Aralık arasında, Misyon, Ukrayna kontrolü

altındaki topraklardaki askeri depolardan 160 adetten fazla askeri teçhizatın çıkarıldığını ve cephe hattına sevk edildiğini belirtti. Konstantinovka ve Rovnopol’daki tren istasyonlarında da cephe hattına sevk edilmek üzere 130’dan fazla askeri ekipman bulunuyor.

Tüm bu gerçekler, Ukrayna yönetiminin Donbass’ta aktif askeri eylemler başlatmaya niyeti olduğunu kanıtıyor; bu eylemler çevresel ve insani korkunç felaketlere sebep olabilecek olsa bile...Bununla birlikte Ukrayna ordusunun ve faşist milis güçlerinin Donetsk ve Luhansk Halk Cumhuriyeti’nde bulunan sivil yerleşimlere yönelik top atışları ve ağır silahlarla saldırıları devam ediyor. Emperyalizmin ve faşist Ukrayna medyasının Minsk Anlaşması’ndaki ateşkese ihlal eden tarafın Donetsk ve Luhansk Halk Cumhuriyetleri olduğu yalanını söylemesine rağmen, Ukrayna ordusunun saldırıları, ateşkes ihlalleri; yeni birlikleri ve ağır silahları, hatta uçakları Donbass bölgesine yığılması, faşist Ukrayna yönetiminin ve emperyalist güçlerin, yeni ve kanlı bir savaşı bölgede tırmandırmaya çalıştığını gözler önüne seriyor.

‘en.news-front.info’ sitesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

ÇEVİRİ

Rojava Henüz Pesetmedi!

ÇEVİRİ

İlham Ahmed, Afrinli bir Kürt ve Suriye’nin kuzeyini kontrol altında tutan Suriye Demokratik Güçleri (SDG)’nin politik kanadı olan Suriye Demokratik Konseyi (SDK)’nin yöneticilerinden biri. Bu Arap-Kürt ittifakı, bir özyönetim deneyimini savunuyor. Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu’nu ya da Rojava (Kürtçede "batı" demek)’yü... Ahmed diyor ki: "Biz gelecekteki Suriye’nin özerk bölgeleri içermesi gerektiğini düşünüyoruz. Biz içinde desantralizasyonun yer alacağı yeni bir anayasa istiyoruz. Biz, Kobane ile Rakka arasında küçük bir kasaba olan, Rojava’nın yeni yönetim merkezi olan Ayn İssa’da bunları konuşuyoruz".

Temmuz ayında Ahmed, Suriye hükümeti ile Şam’da yapılan ilk görüşmelerde SDK ile bir hidroelektrik santralında Suriyeli mühendislerin çalışmasına izin verilmesi üzerinde anlaşmışlardı. Sadece hükümet, mühendis ve bozuk bent kapaklarının değişimi için parçalar gönderebiliyor. SDK ve hükümet teknik seviyede işbirliği yapsa da siyasi anlaşma kısa vadede belir-

sizliğini koruyor. Ahmed, "hükümetin konuşmalarını dinlerken onların bu görüşmeleri sadece bir taktik olarak gördüklerini fark ettik. Gelişme kaydetmek için ciddi bir çaba göstermiyorlar" diyor. İstanbul’da üst-

lenen Suriye muhalefeti, toplantıya katılmadı. "Biz, gerçek durumu temsil ediyoruz" diyor Ahmed, "alanda bulunan silahlı grupların büyük kısmı, aşırı ve Türkiye tarafından destekleniyorlar. Bu radikal ve cihadist grupların varılacak bir anlaşma, bizim için intihar olur".

SDK müzakerecileri Şam’a, herhangi bir ön şart koşmadan gittiler. Ahmed’in yardımcısı ve delegasyondaki arkadaşı Qamişlo’da bir Arap olan, Hikmet Habib, "Bizim, 'Kahrolsun Beşar Esad rejimi' gibi kallavi sloganlarımız yok. Asıl amaç bu değil. Asıl amacımız anayasayı düzeltmek..." diyor.

* Le Monde Diplomatique’in Aralık 2018 sayısındaki Mirelle Court ve Chris Den Hond’un haber yazısından kısaltılarak çevrilmiştir.

ABD Suriye'den Çekiliyor (Mu)

ABD'nin açıkladığı "Suriye'den çekilme kararı" dünyada bir şok etkisi yarattı. En azından zamanlama olarak beklenen bir karar değildi. Yine de, şüphe bulutları dağılmış değil. Pek çok kesim ABD'nin Suriye'den çekileceğine halen inanmış değil.

Peki gerçek durum nedir? Bu soruya sağlıklı bir yanıt verebilmek için hem emperyalizmin karakterine, hem de son dönemdeki somut gelişme ve olgulara bakmak lazım.

Öncelikle şunun altını çizmek gerek: Hiç bir emperyalist devlet bir başka ülkedeki çıkar ve amaçlarından kendiliğinden vazgeçmez. Zaten, "çekilme kararı"nın dünyada böyle şüpheyle karşılanmasının arkasında bu gerçeğin, en azından sezgi düzeyinde, biliniyor olması yatıyor. Öyleyse ilk elden şu sonuca varabiliriz: ABD, Suriye'den çekilmiyorsa, bunu çıkarlarını güvence altına almış biçimde yapıyordu; başka biçimde değil.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu soruya yanıt için de son dönem ve günlerdeki somut gelişme ve olgulara bakmalıyız. Bunların başında, ABD'nin F-35 savaş uçaklarının Türkiye'ye satışını onaylaması geliyor. Bu yapıldı. Sonra ABD Dışişleri

listesinde üç PKK liderinin başına toplam 15 milyon dolarlık ödül konduğu haberi basına servis edildi. Arkasından, Patriot Hava Savunma Füze Sisteminin Türkiye'ye satışı onaylandı. Ama bunlar önemli olmakla birlikte tek başlarına Suriye'deki gelişmeleri açıklamaya yetmez. Bu gelişmeler ABD'nin politika değişikliğinin küçük işaretleri olarak kabul edilmeli ve önemleri bununla sınırlıdır.

Bu işaretler, iki devlet başkanının görüşmeleri sonrası geldi. Belli ki bu görüşmelerde sözler verilmiş, sözler alınmıştı. Türkiye her fırsatta ABD'ye "stratejik müttefik" olduklarını, "ABD'nin PYD-YPG yerine Türkiye ile birlikte hareket etmesi" gerektiğini zaten söyleyip duruyordu. ABD, bugüne kadar hem Türkiye hem de PYD-YPG ile ilişkileri belli bir denge tutturarak sürdürmeye çalışıyordu.

Fakat Türkiye, ABD'nin bu politikasına artık daha fazla katlanamazdı ve onu bir tercih yapmaya zorluyordu. Rojava'nın doğu bölgelerine operasyon açıklamaları ABD'yi iki ipte daha fazla oynayamayacak noktaya getirdi. Sadece Suriye değil, İran ve Ortadoğu politikaları, Rusya'yı izole etme çabaları, Ukrayna, Balkanlar ve hatta Afrika'daki çıkarları düşünüldü-

ğünde ABD'nin PYD-YPG yerine Türkiye'yi tercih edeceği açıkta. Bunun tersinin hayalini kuranlar, emperyalizmi hiç tanımıyor olmalıydılar. Halklara özgürlük değil, baskı, sömürü ve kölelik getirebilirdi. Dünya uluslarını ezen ve ezilen uluslar olarak ayırmak emperyalizmin temel karakter çizgisidir. ABD, Suriye'ye kalıcı adım atmak için, PYD-YPG ile ilişki geliştirdi ama ilk fırsatta "stratejik müttefik"i Türkiye'yi tercih edip makas değiştireceği düşünülmemeyecek bir gelişme değildi.

İki devlet başkanının arasında yapılan görüşmelerde ABD'nin makas değiştirmesini kolaylaştıracak sözlerin verildiğini "çekilme karar"ından iki gün sonra RTE'den öğreniyoruz. RTE, ABD'ye Suriye'deki çıkarlarını Türkiye'nin koruyacağına dair sözler verildiğini şu sözlerle açıklıyor:

"Bize 'Buradan DEAS'ı temizler misiniz?' diye sordu. Yanıtımız üzerine çekilmeye başladılar. Bundan sonra da yine tüm terör örgütlerini, PKK, YPG'yi etkisiz hale getirecek kabiliyete sahip ÖSO'ya ve Mehmetçiğe sahibiz. Geç oldu, güç oldu ama nihayetinde anlaştık." (21.12.2018 gazeteler)

Bu sözlerdeki "buradan DEAS'ı temizler misiniz" ifadesini

"ABD'nin çıkarlarını korur musunuz" diye okumak gerek. Soruya, muhtemelen sağlam güvencelerle birlikte, yanıt veriliyor ve ABD "çekilme kararını açıklıyor. Başka bir ifadeyle, ABD, Suriye'deki varlığını, az sayıda kendi öz personeli ve esas olarak Türkiye üzerinden sürdürülecek. Yani ABD Suriye'den çekilmiyor ama "müttefik" değiştiriyor.

Elbette ABD müttefik değiştirmekle kalmıyor fakat aynı zamanda, başarıp başarmayacağı ayrı bir konu, PYD-YPG'nin tasfiyesi için hem Türkiye'ye yol veriyor hem de bunun alt hazırlıklarını yapıyor. Afrin işgali sırasında Türkiye ile açıktan işbirliği yapan ENKS'nin peşmergelerini, (Ulusal Kurtuluş Hareketi eskiden bunlara cahş, yani eşek dendi) ABD kendi eliyle Rojava'ya getirdi ve kabul edilmeleri için PYD-YPG'ye dayattı. Tartışmalardan sonra YPG, bunlardan yüz adedini Rojava'ya almayı kabul etti. Ama bunlar olurken, yani daha işin başındayken ENKS, PYD'nin tasfiyesini amaçladığını gizleme ihtiyacı duymadı. ENKS'nin "cahş"ları ABD'nin bölgedeki çıkarlarının Türkiye'den sonraki ikinci güvencesi oldu. "Rojava Peşmergeleri" demek Barzani demektir. Kerkük'te yüzüstü bırakılmasına rağmen Barzani'nin ABD'ye sa-

dakati biliniyor. Türkiye ile yakın ilişkileri de... RTE'nin yanına veren bir devlet konumuna sokmaya başlıyor.

Tüm emperyalistler gibi ABD'de eşeğini sağlam kazığa bağlamadan edemez. Bu yüzden bunlara üçüncü bir faktör ekledi: Ahmet Cabra. Belli bir silahlı gücü de olan bu aşiret reisini, isteyen Suudi Arabistan ve BAE olarak da okuyabilir. Bu karanlık ve her ipte oynayan aşiret reisinin son günlerde Türkiye, Barzani ve ABD'nin Suriye'deki temsilcileri arasında mekik dokuduğunu YPG'nin açıklamasından öğreniyoruz.

Her işgalci, işgal hareketine başlamadan sırtını dayayabileceği yerel işbirlikçilere ihtiyaç duyar. Türkiye bu ihtiyacı, Arap, Kürt, Türkmen aşiret reislerinden devşirdi. 21. Aralık'ta Azez'de düzenlenen "aşiretler toplantısı"yla Türkiye'nin bu çabaları aleniyet kazandı. Aşiret reisleri, yaptıkları açıklamayla Türkiye'nin Rojava'ya işgal, PYD-YPG'yi tasfiye etmesini vb istediklerini ilan ettiler.

Tablo böylece tamamlanmış oldu. Çekilme kararıyla ABD Türkiye'ye "yedeminin sensin" demiş oldu. Bu, ABD'nin Suriye'deki çıkarlarını korumanın en ucuz, en masrafsız ve risksiz yolu. Dahası, düne kadar Türki-

ye'yi işgal hareketinden uzak tutmak için uğraşan ABD, işgale yeşil ışık yakınca en büyük düşmanı olan Rusya'yı ya Türkiye ile arayı iyi tutmak için işgale izin veren bir devlet konumuna sokacaktı; böylece Türkiye'nin işgal ve ilhak girişimi kabullenilmiş olacaktı ya da Türkiye'yi engelleyecek ve böylece Türkiye ile ilişkilerini bozacaktı.

RTE'nin işgal ve ilhak edilecek topraklara ABD'yi ortak etme, sonra da bir yolunu bulup NATO koruması altına alma; böylece günün sonunda Rusya'ya büyük bir kazık atma sözünü vermiş olma ihtimali işin tuzu biberi ve bu ihtimal hiç de yabana atılabilecek bir şey değil. Çünkü bir Rus yetkilinin söylediği gibi, "Türkiye herkesi kullanmaya, herkesi aldatmaya ve herkese iyi görünmeye çalışıyor".

Artık rahatça görüldüğü gibi, ABD Suriye'den çekilmiyor ama masraflarını kendi cebinden ödediği binlerce asker yerine az sayıdaki kendi öz görevlisi ve çok sayıda "yedeminin"le aynı işi görme politikasına geçmiş bulunuyor. Beş cent için satmayacağı değer olmayan ABD ve Başkanı için bunda şaşılacak bir durum yok. Fransa ya da İngiltere ABD'den hiç farklı değil.

Hiç olmazsa olaylardan ders almayı bilmek gerek.

Sarı Yelekliler Sahneden İnmiyor

Fransa'da Sarı Yeleklilerin eylemleri 1,5 ayı aşkın süredir devam ediyor. Son haftalarda kitle sayısı azalmış olsa da, Sarı

yelekliler artık daha deneyimli ve hedef gözeterek, taktik uygulayarak hareket ediyor.

İlk haftalarda yolları kesen, şehirlerin meydanlarını öfkeleriyle dolduran sarı yelekliler, sosyal medya üzerinden toplanacakları noktaları belirliyor, internet üzerinden polislerin toplanma noktalarını vb paylaşarak strateji belirliyordu. Son haftalarda ise daha taktik hedefler belirliyor.

22 Aralık günü Versay'da toplanacağını duyuran Sarı Yelekliler polise Versay Sarayını kapattı, tüm polis ve askeri Versay'a yığıldı ancak Montmartre'de toplandı. Binlerce Sarı yelekli Montmartre'de yani Ressamlar Tepesi Paris'in en yüksek noktası ve Paris Komünçülerinin en son kurşuna dizildikleri bölgede toplandı. Burası aşırı dik ve merdivenlerle, dar sokaklarla ulaşılan bölge olduğu için polis araçlarının girebilmesi çok zor.

Yürüyüşlerin son bulduğu yer yine Champ

Ellyse idi. Burada yine polislerle çatışmalar çıktı, bariyerler kuruldu.

Fransa'da çeşitli noktalarda otoyollar kapatıldı, bir kamunun bari-

katlara dalması ile bir kişi hayatını kaybetti.

29 Aralık'ta ise Fransa'nın pek çok şehrinde eylemler vardı. AVM'ler kapatıldı. Rouen'de bulunan merkez bankası Fransa Bankası kapısı ateşe verildi, Amiens'te 2 Ocak'a kadar tüm yürüyüşler yasaklandı. Marsilya'da ve Bordeaux'ta haklarında sahte haberler yapan burjuva basın kameramanları kovuldu, BFM Tv tesisleri kuşatılarak yalan haber yapmaları protesto edildi, "Macron İstifa" sloganları atıldı. Montpellier'de tren garı işgal edilerek trenlerin kalkması engellendi.

Sarı Yeleklilerin tüm eylemleri polislerin saldırısı ile karşılandı. Polis göz yaşartıcı gaz ve plastik mermilerle saldırırken, bu defa, flashball denilen ışık saçan plastik mermiler kullanıldı. Pek çok kişi başından flashball ile başından vurulurken, gazeteciler de polislerin hedefi oldu.

Sarıyelekliler, 31 Aralık gecesi de Champs-Elysees'te yılbaşı kutlamaları sırasında da toplanmayı planlıyor.

30. YILINDA AYIŞIĞI KİTAPLARI

Emeğin sanatını üretme iddiasıyla kurulan Ayışığı Ekin Sanat Derneği, 2018 yılında sanat hayatının 30.yılına kutluyor. 6 Mayıs 2005 tarihinden itibaren dernek kapsamında çıkarılmaya başlanan ve 40.sayısının hazırlıklarını yapan Önsöz Dergisi'nin baş yazarlarının yazılarından derlenen bu kitaplar siz okuyucularımızla buluşuyor.

Sıla Erciyes'in Hasat Zamanı, D.Dağlı'nın Sanata Dair Notları ve Özgür Güven'in Tarihsel Gelişmelerin Sanata Yansıması kitapları bu serinin ilk kitapları olarak hazırlandı.

Emekten, yaşamdan ve doğadan yana olan tüm okurlarımıza keyifli okumalar diliyoruz.

Mega Projeler İşçiler İçin Cehennem Demek

Tarihte yapılan en büyük yapılardan biri olan Çin Seddi'nin inşasından bu güne, dev yapılar işçilerin kanı, canı ve kemikleri üzerinden yükseliyor. "Mega proje"ler, işçiler için cehennemden farksız koşullar yaratıyor. Elleriyle tüm değerleri yaratan işçiler, en ağır koşullarda canları pahasına çalışıyorlar.

En son 3.Havalimanı örneğinde yaşamış, görmüştük; işçilerin çalıştığı ve yaşadığı koşullara tanıklık etmiştik. Ve her geçen yıl gittikçe artıyor bu haberler. Plazalarda, gökdelenlerde, avm'lerde yaşanan iş cinayetleri, insanlıktan uzak kötü

yaşam koşulları, ödenmeyen ücretler... İşçilerin elleriyle yaratılan bir dünya, işçiler için cehenneme dönüşüyor.

İnşaat İşçileri Sendikası, Ankara-Bilkent Şehir Hastanesi'nde çalışan işçilerin anlatımlarını aktarmış bizlere. "Sağlıkta devrim" olarak nitelendirilen, ancak hastaları "müşteri"ye çevirecek olan şehir hastanelerinin inşaatları da işçiler için ayrı bir sıkıntı. Ve çalışan işçiler, dertlerini fotoğraflarla belgeleyerek anlatıyor:

"Ankara-Bilkent Şehir Hastanesi'nde işçiler aylardır maaşlarını alamıyorlar. Ben de bu

işçilerden biriyim. Taşeron firmalar ve tepe şirket olan CCN yükselen sesleri bastırmak ve olası bir işçi direnişini önlemek için sistemli bir şekilde işçi çıkar-

ıyor. Amaç sayıyı azaltmak ve kendi rızasıyla çıkan (para alamayan işçiler başka şehirlerdeki işlere yöneliyor) işçilere tazminat vermemek. Eylül ayının maaşını alamayanlar var. Şantiyede sürekli olarak bir otobüs dolusu polis var. Yemekler berbat. Hij-

yen koşulları sıfır.

Yaklaşık bir ay önce elektrik kesintisi, hijyen koşulları ve yemek sebebiyle akşam saatlerinde protesto oldu. Çevik kuvvet müdahale etti. Sabahı toplu çıkışlar verildi.

İşçiler sahipsizlikten, parasızlıktan ve çaresizlikten dolayı bir bir işi bırakıp gidiyorlar. Alacaklarından ve tazminatlarından vazgeçerek...

Durum vahim ve hiç kimse burada dünyanın en büyük şantiyelerinden birinin olduğunun farkında bile değil

İşçilerin çoğu mağdur oldu. Parasını alamayan yüzlerce işçi var. Senelerdir maruz kaldığımız şeyler

Biz bir grup arkadaş şartlar

düzeltilene kadar, tazminatımızı alana kadar koşulları terk etmeyi reddediyoruz.

Arkadaşlarımız barınma yerleri ve yemeklerle ilgili de çeşitli görsellerle insanlık dışı koşulları teşhir etti.

Duş aldığımız yer burası. Giderler tkalı ve perde ile örtülüyor. Fisiyeler kırık. Temizlik yok, hijyen yok. Tuvalet kısmı da böyle. Taşkanlar var: Üst katın suyu olduğu gibi üzerimizde. Kullanılan sabunlar tamamen kimyasal...

Evet. İçinde yaşadığımız, yahut her gün duyduğumuz, tanık olduğumuz koşullar bunlar. İşçi sınıfının örgütlenerek, kendi kaderlerini ellerine almaktan başka şansları yok.

GÜLÜŞÜNE GÜNEŞİ DOLDURANLAR

KENAN KIZIL

Ne zaman onları anlatmaya çalışsak, ne zaman "onları hatırlamak" diye söze başlasak hep donar kalırız sözcüklerin yetmezliğinde. Sanki sözcükler mücadelenin ve onların o coşkun akışını anlatmaya az gelir, yetersiz gelir, eksik kalır. İşte bu yetmezlikle anda donar kalır yüreklerimiz zamanın sonsuz belleğinde. Başka kelimeler arasak da boşuna ve bundan dolayıdır ki, çoğu kez söz devam edemez, yetersiz sözcüklere isyan ederiz. Yüreğimizin ucunda kol, o kol da el, o elde kalem, o kaleme mürekkep donar da kalır öylece. Bundandır ki, her deneme gibi bu da yetmeyecek, yetemeyecektir. Üzgünüz, yıldızlara giden ve yola devam eden yürekler başgışlasın.

Onlardan birini bir gülüşüyle hatırlıyorum; 1995 yılından. Bir kadın yoldaş onbeş günlük bir gözaltından o gün çıkmıştı. Gördüğü işkencelere diremişti ama bedeni çok yıpranmıştı. Tabi hepimiz sarmışız etrafını kimimiz direnişinden dolayı tebrik ediyor, kimimiz Filistin askısı adlı işkence yönteminden kaynaklanan kol hasarlarına bakıyoruz öfkeyle. O sırada o geldi ve kadın yoldaşa sarıldı "Nasılınız?" diye sordu ve sorarken bir gülümseme vardı dudaklarının ucunda, yüzünde, gözlerinde, tertemiz, içten güven veren, insanın içini ısıtan bir gülümseme. Hala dün gibi hafızamda sanki güneşi doldurmayı başarmıştı gülüşüne ya da güneş donup kalmıştı yüzünde. Soradan öğrendim ki sık sık şöyle dermiş: "Yaşar yoldaştan sonra ikinci ölümsüz ben olacağım" Anı geldiğinde çekinmemiş ve sözünde de durmuştu. Haberi geldiğinde o gülümsemesi gelmişti gözlerimin önüne. Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçti ama ne zaman Tarık yoldaşa dair bir çift söz duysam hep o gülümsemesi gelir aklıma. Yalnız bu bir güzelleme değil, çünkü böyleleri gülümsemeler içinde çok şey taşır, kendilerine hasır, özeldir ve uğruna canlarını verdikleri yollarını aydınlatır.

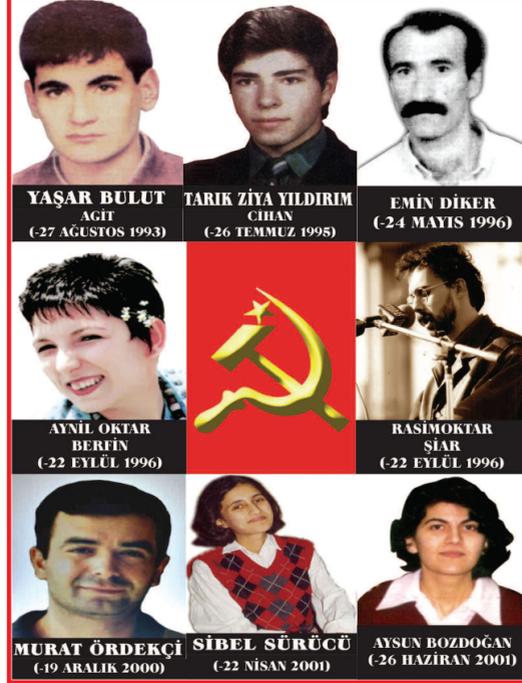
Onların kimi güneşi taşırdı gülümsemesinde kimi baharı gözlerinde... Bizler herhalde bundan Bahar derdik ona. Onun karamsarlığa kapıldığını ya da moralinin bozulduğunu hiç hatırlamıyorum. Onu hiç "Yoldaş niye olmuyor?", onu hiç "Yoruldum yoldaşlar", onu hiç "Ama olmaz ki", onu hiç "Şu an olmaz. Sonra bakarız", onu hiç "Elimizden gelen bu"larla hatırlamıyorum. Çünkü Aysun böyle biri değildi. Umut ve neşe doluydu. Sarıldığında sevgiyle sarılırdı, dostça, yoldaşça, eleştireceği zaman da ciddiyetle. Güzel bir kadındı ve bizim kuşaktan bir çok yoldaşın onun büyüüne sapılmasında bunu payı büyüktü. Fakat Aysun bu yoldaşların hiç birini kırmadı. Ne karşılıksız aşk diye kestirip atı ne de "Yoldaş, nasıl böyle bir şey düşünürsün" diye sitem etti. Açık ve dürüstçe konuşmuştu, herhangi bir konuyu konuşur gibi. Bir de herkes olmasa da çoğunluk onu "sa-

natçı" kimliğiyle biliyor. Doğru o devrimin sanatçılarından biriydi ama yanı zamanda yer aldığı savaşçı olduğunu göstermiş, hesap da sormuştur ateşin keskin diliyle. Çünkü o biliyordu devrimin sanatçısı aynı zamanda savaşçıdır da.

En zoru sanıyorum ki, Sibel'i anlatmak. Dağ gibi inancı, sevgi dolu bir kalbi vardı. Yürüyüşü bile kendine hastı, adımları yağmur damlaları gibiydi. Bir de sakın, hiç heyecanlanmaz. Konuşur tane tane, anlatır usanmadan dinler sonuna kadar. Ayrıca her denilene evet demez, ikna edeceksin yalnız. Sibel bu öyle süslü ama içi boş laflara, kuru ajitasyonlara pabuç bırakmaz, ona felsefeyle, tarihle, siyasetle, ona bilimsel bilgilerle gideceksin, o zaman işte ikna olur. Ve o bir ikna oldu mu durdur durdurabilirsin. Fakat inatçılıktan değil onun ısrarı; emin olmanın ona verdiği o müthiş özgüvene dayanırdı. Cesur bir kadındı, herkesin tereddüt ettiği anda ilk adımı atmanın cesaretine sahipti her zaman ve her zaman bunun bedelini ödemeye hazır! Buna karşılık oldukça da narındı ama öyle başını dizlerinize koyup gözyaşı dökerek kadar da değil. Güçlü olmak için çaba harcadığına, sakın kalmak için uğraştığına hiç şahit olmadım. Bu yüzden onun yanında insan kendini daha güçlü ve daha sakın hissederdin. Güleç yüzlü, esmerce güzel bir yoldaşı ve içimizde en zeki olan oydu. Onun birden çok özelliği vardı ama, en başta şüphesiz partisine yoldaşlarına yani devrime olan bağlılığıydı, üstelik bu düzeye onyediy yaşında ulaşmayı başarmıştı.

Onların her birini hatırlarız, kendilerine has ve ortak özellikleriyle, Murat'ı, Emin'i, Aynıl'ı, Rasim'i Emre ve Kenan'ı bütün bu yoldaşların her biri onları eşsiz kılan özellikleriyle ve o güzel çehreleriyle silinmemek üzere yer etiler bilincimize ve kalbimize. Evet tüm bunlardan dolayı çok ağır bir bedeldir bir devrimcinin ölümsüzleşmesi. Her kaybın mücadeledeki yerleri doldurulur doldurulmasına ya kalbimizdeki yerleri? Dolmaz ruhumuzdaki, kalbimizdeki yerleri ve yokluklarını hissederiz ömrümüz boyunca. Dostlarımız olur hani, hani samimi arkadaşlarımız, hani sonra yavaş yavaş zayıflar kopar bağlarımız, hani sonra yeni dostlar alır eskilerinin yerini. Hatta severiz, aşık oluruz, hatta delicesine çok aşık oluruz. Hatta uğruna yaşarcasına ama sonra araya kar yağar, hatta rüzgar çıkar, fırtına hatta yenisi alır öncekinin yerini ama bir devrimcinin kalbimizdeki yerini kimse alamaz. Üstelik şahsen, tanışmıyor olsak bile! Hangimizin kalbinde Che'nin bir yeri yok ki? Hatta ve hatta daha biz doğmadan öldürüldüğü halde öylece durmaz mı, yaşamaz mı onlar kalbimizde?

Elbette hiç birini unutmayaçağız ve elbette ve dahası andıkça onları her geçen gün daha fazla, andıkça var edeceğiz onları kendimizde ve kendimizle. Yaşatırken her birini dönüşmüş

de olacağız her birine. Ve elbette bu bir başarı da olacaktır çünkü faşizme kafa tutmuş bu kahramanlara dönüşebilmek mücadeleye de kalıcı olmanın yollarından biridir.

Fakat onların yaptıkları onlara dair anılarımız ve onların bizdeki etkileri, bizi kalıcı kılmaya yeterli olmaz. Çoğu kez sanılıyor ki, onların hepsi, "parti ideolojisine tam olarak hakimdi, her şeyi sular seller gibi biliyorlardı" Şüphesiz böyle olanlar az değildi, ama yine şüphesiz ki, bir çoğu da buna fırsat bulamadan daha genç yaşta ölümsüzleşti. Çünkü böyleleri bir ideolojik yetkinlik yıllar ve yıllar alır. Onların en önemli özelliği devrime olan sarsılmaz inanç ve bağlılıklarıdır. Onların en önemli özelliği buydu ve onları yenilmez kılan da budur. Cesaret, bilinç yoldaşlara ve partiye olan güven de şüphesiz çok önemliydi onlar için. Yılmadan, yorulmadan devam etmek de. Ardıllarına bıraktıkları miras işte budur ve işte bu bizi kalıcı kılacaktır. İşte bununla yola devam edeceğiz. Onlar sarsılmaz devrim inancıyla kendilerini sürekli değiştirdiler, dönüştürdüler. Çünkü mücadele sürekli kendini aşmayı, yenilemeyi ister. Çünkü sadece kendini yenileyen devrimcilerdir yenilmez olan. Çünkü sürekli kendini yenileyen devrimlerdir yıkılmaz olan.

Kalemimiz titremeli onlara dair yazarken ve konuşurken ve anlatırken ve düşünürken onlara dair kalbiniz titremeli ve Neruda'nın dizeleri gelmeli aklınıza, hatta dökülmeli bu dizeler dilinizden, kaleminizden, "Onlar ölmediler / Ateş fitilleri gibi / Dimdik ayakta / Barut ortasındalar" Ölmediler diyebilmektir yani. Hatta ölümlerine şahit olarak ölmediklerini bilmektir, inanmaktır, anlamaktır. Anlamaktır; bu kavga da ölümün olduğunu ama ölenin hiç olmadığını anlamaktır! Anlamaktır, her gidenin bizde yaşadığını bilerek anlamaktır!.. Anlamaktır milyonların kalbinde yaşadıklarını bilerek!..

Onları eski bir dostu anar gibi anamayız. Bir gençlik hatı-

rası değil onlar, ya da bir çocukluk. Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde öylesine tanışarak samimi olduğumuz insanlar değil onlar. Vapurda karşılaştığımız güzel kadın, trafikte bize yol veren yakışıklı adam da değil. Onları ilk defa ya bir eylemin ortasında görmüşüzdür ya bir eyleme hazırlanırken ya da bir eylemden sonra. Nasıl tanışmışsak onları işte hep öyle hatırlarız, yani sarsıcı biçimde ve işte böyle de anarız. "Yanı başımızdaymış gibi / Toplanın bir" dercesine hatta. "Kavgamız sürüp gidecek / Fabrikada sokakta, tarlada" diyeceğiz ama yetmez. Bu yüzden daha da emin olarak "Kavgamız her yerde sürüp gi-

decektir. / Kanımızla ıslanmış bu bayraklar / Yüreğimizde sonsuz bir ilkbahar yaprağı gibi serpilip gelsecektir" demektir.

Yoksa kimilerinin yaptığı gibi, Deniz'i devrimden ayrı sahiplenmek gibi değil. Elbette etle tırnağı birbirinden ayırabileceğini sananlar, böyle yaparak tek yaptığımız yitik ruhlularımızın resmini çizmektedir. Yağmuru bu luttan ayırabilmek mümkün mü, çiçeği renginden, alevi közünden, maviyi yürekten? Ayırabilmek mümkün mü bir devrimciyi devriminden; devrimsiz bir devrimci olabilir mi hiç? Olabilir mi, uğruna yaşadıkları ve hala öldüklerinden on yıllar sonra bile içinde yaşadıkları devrim kavgasından onları ayırmak

mümkün olabilir mi?

Yılın belli günlerinde adeta bir ritüeli gerçekleştirir gibi, lüks araçlarından, lüks evlerinden, rahat yaşamlarından bir kaç saatliğine izin alarak, sırtlarına yeşil bir parka ayaklarına siyah botlar giyip de gelip mezarlarımızın üzerine samsun sigarası paketlerini koyanlar bununla yetinenler; devrim ve devrimciden anladığımız bu mu? Bir zamanlar yürüdüğünüz bu yolu terk ederek gitmeniz vicdan azabını böyle hafifletebileceğinizi mi sanıyorsunuz. Kirlenmiş ruhunuzu böyle temizleyemezsiniz ve o eski, o saf ve berrak karakterinizi böyle geri kazanamazsınız. Ne sanıyorsunuz ki, size bakan herkesin bunları görmediğini mi? Terk etmek terk edenin lanetidir, vazgeçmek de vazgeçenin. Belki şimdi binlerce bahaneye sığınmışsınız, şimdi "ama"lar, "fakat"lar, "ya aslında"lar, "dünya değişti"ler. Şimdi sayıp sayıp dökmeler. Fakat ey eski dostlar! Sizin o bahanelerinizi, sizin o esaslı nedenlerinizi, o değişen düşüncelerinizin tamamı o mezarın üstüne koyduğunuz samsun paketini doldurmaya bile yetmez! Sizin bu önemli gerekçeleriniz bir devrimcinin mezarı başında vardan sayılmaz. Çünkü orada yatan sizinle yüzleşir, bu yalın ve yalnız bir yüzleşmedir. Ne yeşil parkanıza aldanır, ne samsun paketine sorar; savaşçı yüzleşir, neyi ne kadar ilerlettiğinizi. Ne cevap vereceksiniz, arabanın taksitlerini mi anlatacaksınız. Evinizden ya da açtığımız işyerlerinden mi bahsedeceksiniz?

lerinde, lüks evlerinde, kendi küçük rahat ve mutlu dünyalarında tüm umutlarını yitirerek tükenenler mi? Çürümüyor mu şimdi çürümüyor mu, sokakta aç ve evsizler ölürken insanlar, kendi hancıklarında mutlu mesut yaşayanlar? Kim çürüyor bunca acı varken? Hiçbir şey yapmıyorlar! Unuttunuz mu; "Bir tek beden olur / Analar, bayraklar, çocuklar." Unuttunuz mu; "Hayat gibi canlı tek bir beden." Unuttunuz mu; "Bir yüz bekle karanlıkları / kılıcı dopdolu dünya ümitlerinden." Yitirdiniz mi inancınızı? Dürüst olun, hiçbir şey değişmedi. İnanmıyorsanız gidin de bir bakın Cumartesi Analarımıza, gidin de bir bakın, bakan da görün, nasıl bir olmuş "Analar, bayraklar, çocuklar." Ve hala kalmışsa içimizde bir kaç umut kırıntısı deyin ki o analara: "Oğullarımızı bilirdim analar!"

Ama biz unutmadık, ama bir tekini bile, ama ne Nurhak'ta vurulmuş ne Rojava'da Kenan'ı. Ama hala birini bile bir an bile unutmadık. Tüm zamanlara meydan okuyarak bilincimizde ve kalbimizde dondu kaldı yüzleri ve acıları sonsuza dek. Ama biz unutmadık; "Ağzları ısıtır hala kara barutu", ama biz unutmadık; "Ve demir bir okyanus gibi titreşir hala", ama biz unutmadık; "Ben ölmedim der yumrukları / yukarı kalkık yumrukları." Ama biz unutmadık "daha" çünkü biz onları her geçen gün ve her geçen anda daha da çok hatırlıyoruz hala ve inadına.

Ve unutmadık her birinin, ama eksiksiz her birinin hesabını sormayı. Sanılmasın ki, zaman geçtikçe yumuşayacak onca öfkeyle dolu bunca yürek. Sanılmasın ki, unutulacak yapılanlar. Elbette onları anmanın en iyi yolu uğruna canlarını verdikleri devrimi zafere taşımaktır. Fakat hepsi bu değil, toprağın kara koynuna emanet ettiğimiz onca canın ve halklara reva görülen bunca şeyin her birinin hesabı da tek tek sorulmalı. Çünkü "Ölümlerimiz adına", çünkü "Bizim ölümlerimiz adına." Çünkü, "Bu ateş emrini verenler için", çünkü "Bu suç savunmaları için", çünkü; "Onları burada bu yerde suçlu ve hüküm giymiş olarak görmek istiyoruz", çünkü "Bir ceza istiyoruz" çünkü bir cezası olmalı tarihin şahitliğinde. Çünkü yarına giden yolu kesin kes açmak ve katillerin ve kan emicilerin geri dönüş umutlarını hepten bitirmek için.

Onları anmak, onlar gibi yürümektir. Onları anlamaksa peşinden milyonların yürümesidir. Dünün, bugünün ve yarının acil görevi budur. Bu görevi bizi çağırıyor, tükenmeyen gençliğimizin büyük coşkusuyla, yoldaşlar ileri!..

"Çocuklar hey! Bizim çocuklar Sakın çekilmeyin Yürekte, dilden, sevdadan Ve ille de dışardan Bir tek adım bile gerilemeyin Bir derin nefes zaman çocuklar bir nefeslik zaman kaldı ...Selam olsun size Bir kurşun gibi fırlayan yürekler."